

РЕЙМЪНД ФИЙСТ, СТИВ СТЪРЛИНГ ДЖИМИ РЪЧИЦАТА

Част 3 от „Легенди за Войната на разлома“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2006

chitanka.info

Реймънд Фийст се завръща заедно с майстора на американската алтернативна история Стив Стърлинг, за да разкаже цялата история на един от своите най-колоритни герои от Войната на разлома — джебчията, шарлатанина и мошеника Джими Ръчицата.

Към моите читатели:

Без вашия ентузиазъм щях да продавам коли за препитание. Благодаря ви от все сърце.

Реймънд Фийст

На Джан... и на Рей, Уил и Джоуел: единствените, които можеха да доведат нещата до успешен край.

Стив Стърлинг

Благодарности

Както винаги, първите ми благодарности са към майките и бащите на Мидкемия, които ме научиха на мъдростта да се вслушвам в чуждите гласове.

На всеки добър писател, който ме е учил как се правят нещата: все още се опитвам.

На Джонатан Матсън, отново и както винаги.

На Джейн и Дженифър, двама чудесни редактори и още по-добри приятели.

И на обичайните заподозрени — заради цялата любов, подкрепата, хумора и щедрото приятелство.

И най-вече на моята дъщеря Джесика и на моя син Джеймс за това, че вярват.

ГЛАВА 1

БЯГСТВО

Мъжете сипеха ругатни и се млатеха.

Джими Ръчицата се промъкваше като змиорка между счепкалите се на тъмния пристан хора. Стоманата бляскаше на ръждивочервени дъги под светлината на факли и фенери в ръцете на връхлитащите конници, опитващи се да посекаат неуловимите Шегаджии, които ги задържаха. Само още няколко секунди бяха нужни на принц Арута и принцеса Анита, за да успеят да избягат, и схватката бе достигнала настървената ярост на отчаянието. Крясъци на гняв и болка раздираха нощта, придружени от железния грохот на подковите, мятащи искри по камъните, в контрапункт с трясъка на стомана в стомана.

Вярно, че срещу обучените войници налитаха улични разбойници и главорези, но войнишките коне се хлъзгаха по мокрите дъски и камъни, а мигащата светлина бе по-несигурна и от стъпките на конете. Ножовете мушкаха отдолу и те се дърпаха и цвилеха уплашено; яки ръце сграбчваха обутите в ботуши крака на войниците на Батира и ги смъкваша от седлата. Рязката метално солена миризма на кръв надмогваше дори пристанищната воня на смет; някой кон току изцвилваше и рухваше с прерязано сухожилие. Ездачът, с останал в стремето крак, падаше, животното го затискаше, той изкрещяваше от болка — и млъкваше завинаги, щом дрипавите фигури скочеха върху него.

Джими залегна под свисъка на един меч, превъртя се невредим между копитата на един кон, спъна пешака, който се биеше срещу трима от Шегаджиите, и затича.

В края на кея се хвърли по корем върху мокрото дърво и извика към лодката долу:

— Сбогом!

Щом чу гласа му, принцеса Анита се обърна. Бялото ѝ лице се виждаше смътно в предутринната светлина, но Джими знаеше, че морскозелените ѝ очи сигурно са блеснали от удивление.

„Радвам се, че можах да дойда да се сбогуваме“, помисли си той и някакво непознато чувство стегна гърдите му. „Този палав животец си струва риска“.

Ухили й се, но малко изнервено — боят с хората на Джоко Радбърн се разгорещаваше и всеки момент някой можеше да дотича и да го нападне в гръб. От друга страна, много скоро Шегаджиите щяха да се огънат и да побегнат — позиционните боеве не бяха в техния стил.

— Дръж! — извика му принц Арута. — И я използвай добре!

Рапирата в ножницата полетя към ръката му. Джими я сграбчи във въздуха и се претърколи, тъкмо навреме, за да избегне ритника на един от бандитите на Радбърн. После запълзя по дъските на кея, понеже мъжът го подгони и вдигна крак да го стъпче като насекомо. Джими пусна рапирата, сграбчи носа и петата с кръстосани ръце, изви рязко и разбойникът изрева, залитна и след един нанесен с жестока точност ритник се прекатури с крясък през перилото във водата. Тежката броня го завлече надолу още преди крясъкът му да заглъхне.

— Време е да се махаме! — изпъшка Джими.

Скочи на крака, издърпа рапирата от ножницата и се огледа за подходяща цел — но и за най-добрия път за бягство. Чу ритмичното пляскане на греблата долу. „Сбогом“, повтори Джими в сърцето си. А после, щом пламнаха денковете, си каза: „Охо!“

По корабите наоколо се появиха запалени фенери, стражите от съседните складове се разтичаха, разнесоха се викове: „Какво става?“ и по-силното: „Пожар, пожар!“

Един войник в черно-златистия табард на Батира грабна фенера от ръцете на някакъв пазач и закрачи по кея към Джими. Ухили се, като видя мършавото дрипаво момче, и подвижна:

— Нова сабя си ми донесъл, а? Изглежда ми добра. Става да мушнеш в корема измет, чийто мустак още не е виждал бръснач. Благодаря.

И замахна с меча си — лениво и с повече сила, отколкото стил, без да пуска фенера. Явно си въобразяваше, че ще може да избие рапирата от ръката на младия крадец, а след това да го посече.

Фино изкованото оръжие оживя в ръката на Джими — все още тежко за него, но идеално балансирано и по-бързо от нападаща змия. Изсвистя сякаш от само себе си и отби тромавия удар със звънкото

издрънкване на метал в метал. Войникът изпъшка изненадано, щом пренасочената сила на собствения му удар го завъртя на място, след което извика от болка, когато Джими скочи ловко встрани и го перна.

Повече с късмет, отколкото от умение, острата стомана го улучи в китката и срязва и дебелията кожа на ръкавицата, и ръката му. Мъжът изохка, тръсна ръка и отстъпи назад. На грубото му, скрито в предутринната сянка лице се изписа неверие.

Джими се засмя, зарадван и изненадан. Явно не всеки притежаваше уменията на Арута с такова оръжие. Часовете, прекарани в упражнения с принца, докато чакаха контрабандистите на Тревър Хъл да намерят кораб за Арута и онзи стар пират, Амос Траск, да го открадне за бягството им, се отплащаха. Джими имаше чувството, че войникът се движи два пъти по-бавно от принц Арута. Засмя се отново.

Смехът му разпали гнева на войника и той го засипа с удари, кой от кой по-мощен.

„Като селянин, който вършее зърно“, помисли си Джими. Не разбираше много от селски работи, но дълбоко презираше селяндурите.

Ударите бяха силни и бързи, но всеки бе копие на предишния. Инстинктът подсказа на Джими да вдигне рапирата и градушката удари западало стоманеното острие и извития предпазител. Наложил му се да стисне дясната си китка с лявата си ръка, та оръжието да не изхвърчи от ръката му от грубата сила, но вече се готвеше да скочи вляво, да забие силно и да промуши войника в корема. Все пак изчакваше — Арута сто пъти го бе предупреждавал търпеливо да прецени противника си.

След миг гърбът му опря в някакъв денк; той се огледа и видя, че е почти заклещен между денкове и някакви сандъци. Противникът му се ухили свирепо, замушка да го подразни и изръмжа:

— Спилах те като каналджийско плъхче, а?

Вдигна меча си и Джими се подготви за удара си, убеден, че след миг ще е приключил с войника. И изведнъж до тях скочиха две вкопчени тела — всеки бе стиснал дясната китка на другия, за да не го прободат; тъпчеха по хлъзгавите камъни, псуваха и се въртяха като в някакъв бърз и смъртно опасен кръчмарски танц. Блъснаха се във войника на Батира и го отхвърлиха напред. Той извика изненадано й

Джими не се поколеба. Изпита мигновено съжаление, че не можа да изпълни изящната си забивка, но не можеше да не се възползва от толкова уязвима цел. Мушна силно напред и усети как острият като игла връх на рапирата прониза мускула до кокала, усети и странното потръпване през стоманата чак до дръжката, и с рамото, и с гърба си.

Мъжът изтърва фенера с вик, който преля в дивашки крясък, щом стъклото се счупи. Плисналото масло лумна и раненият войник отскочи, пусна оръжието и почна да изтупва пламъците от дрехите си, а Джими се закатери като маймуна по денковете.

— Друг път да не заклецваш плъхове! — извика през рамо, спусна се от другата страна на земята и затича.

Чу как някой изсвири с уста сигнала за изтегляне и видя как Шегаджиите се заизсипваха в страничните улички като облачета мъгла, разпръсната от силен вятър. Хукна да ги догони, но преди да свърне в близката уличка, се обърна да погледне към залива. Тревър Хъл и контрабандистите му се гмуркаха във водата, някои плуваха под кейовете, други поемаха към дългите лодки, останали на котва. Зад тях се открояваше силуетът на „Морска лястовица“ — обръщаше към линията на разбитата блокада, с издути платна, като призрачни облаци в тъмното. Вдигна ръка да помаха. Знаеше, че ще е без полза: принцесата бързо щяха да я вкарат под палубата на сигурно. Но не можа да устои на порива, също както не можеше да не ѝ каже последната дума за сбогом преди малко.

Младият крадец се обърна и затича по тясната уличка, бърз като котка и почти толкова наясно с всичко, което го обкръжаваше. Може и да не беше кой знае колко добър във фехтовката засега, но бягането по тъмните улици на Крондор, виж, това умение Джими бе усвоил добре много преди да стигне зрялата старческа възраст — цели петнайсетина години.

Мислите му се отвяха назад към времето, прекарано с принцесата и принца през последните няколко седмици. Принцеса Анита бе това, което момичетата трябваше да са и което никога не бяха от дългия му опит. За момче, отрасло в компанията на курви, кръчмарки и джебчийки, тя беше... нещо рядко, нещо изящно, като оживяла приказка на менестрел. Когато беше близо до нея, му се искаше да е... по-добър.

„По-добре, че си отиде“, помисли си той. Младеж в неговото положение не можеше да си позволи подобни идеи.

„Освен това един ден тя ще се ожени за принц Арута“, каза си Джими и се усмихна кисело. Не му беше работа да изпитва такива чувства към нея. Макар че да не му е работа да прави някои неща съвсем не му пречеше да ги прави.

„Май ако трябва да се омъжи, както става с принцесите, ще е най-добре да вземе него“.

Джими харесваше Арута, но имаше и нещо повече. Уважаваше го и... да, вярваше му. Принцът го накара да разбере защо хората избират да следват водач, да го следват, готови да се пожертват за него в бран, като се уповават на едната му гола дума — нещо, което никога не бе допускарал, че ще разбере. Опитът му досега беше само с хора, които властват над теб с помощта на страха, или защото могат да донесат предимства на тези, които ги следват. А Джими служеше и беше зависим от милостта на Праведника, който правеше и двете.

Ръката му опипа ножницата на рапирата на Арута — вече негова — и Джими се усмихна. После изведнъж стана сериозен. Това, че бе живял с тях, бе донесло в живота му нещо особено и то вече бе свършило. Но пък колко хора в Кралството можеха толкова да се доближат до принцове и принцеси? А от тях — колко бяха крадци?

Джими отново се ухили. Беше се справил повече от добре в познанството си с царствени особи: двеста жълтици, чудесно оръжие, при това плюс уроците как да борави с него, и едно момиче, за което да си мечтае. И да му липсваше принцеса Анита — какво пък, нали поне я беше познавал.

Запъти се към Майчиното с наперена походка, готов за леко хапване и за дълъг сън.

„Най-добре ще е да поспя, докато Радбърн поизстине“, рече си наум. Макар че това можеше да означава, че ще спи, докато косите му побелеят.

Джими се приближи до просторната зала, наричана „Майчиното“, „При Мамчето“ или „Шегаджийска отмора“, издълбана между тунелите на каналите. На един обитател на горния град тук щеше да му се стори доста мрачно с капещата вода и миризмата на

селитра по стария камък. И мястото нямаше да е нещо повече от поредното сливане на тунели, малко по-широко от обичайното, но иначе нищо особено. За един обитател на горния град очите, наблюдаващи приближаващия се към Майчиното Джими, щяха да останат невидими, а камите, стиснати в ръцете — незабелязани до последния, фатален миг, в който се забият, за да опазят тайната на „Шегаджийска отмора“.

За Джими това беше дом, сигурност и възможност да си отдъхне. Бутна с ръка един от камъните в стената, чу се изщракване и се появи малък отвор — Малката врата от дърво и платно, хитро боядисана така, че да се слива с каменната стена, се откряна. Джими беше дребничък и можеше да мине само като се понаведе, докато някой по-висок трябваше да пропълзи в тесния проход, за да влезе в скритата подземна бърлога. Един бияч стоеше на пост и му кимна, като го видя, с което фаталното посрещане му се размина. Всеки непознат, озовал се в прохода, разполагаше грубо с около секунда, за да изпее паролата — тая нощ „Купонът е в Майчиното“, — преди мозъкът му да се пръсне върху каменния под.

Помещението беше огромно, издълбано от три отделни мазета, всяко със стълбище към една от трите постройки, собственост на Праведника. Курвенският бардак, странноприемницата и дюкянът за евтини стоки „втора употреба“ осигуряваха многобройни спасителни изходи и Джими можеше да ги намери всичките с вързани очи, както и всеки друг от Шегаджиите. Светлината се поддържаше приглушена по всяко време, та Шегаджиите да могат да виждат добре, ако се наложи да се бяга през каналите.

Джими кимна за поздрав на няколкото просяци и улични гаменчета, които все още бяха будни — повечето Шегаджии спяха дълбоко. В обичаен ден всички щяха да са на пазара минути след изгрев-слънце. Но днес не беше обичаен ден. След като принцът и принцесата бяха успели да избягат, наказателните мерки щяха да са неизбежни. С градската стража и кралската гвардия Шегаджиите се разбираха от години, но тайната полиция, създадена от Ги дьо Батира, след като получи поста на вицекарал, беше друга работа. Не един Шегаджия беше станал доносник й настроението, възцарило се в залата, го отразяваше. Макар да се долавяше леко чувство на триумф, че са подпомогнали бягството на принцеса Анита, изгодата щеше да

дойде едва след време — във всеки случай Праведника го приемаше точно така. Някой ден принцеса Анита щеше да се завърне в Крондор — или поне така се надяваше Джими, — а онези, които поддържаха нея и баща ѝ, принц Ерланд, вече имаха дълг към Праведника и той щеше да се постарее да си го прибере по възможно най-изгодния начин.

Но всичко това беше за в бъдещето и за Праведника. За обикновения крадец, джебчия или улична курва случилото се днес не носеше никаква изгода. В града горе щеше да гъмжи от ядосани шпиони и информатори, щяха да издирват онези, които бяха унизили Джоко Радбърн, шефа на тайната полиция. А той не беше от хората, които ще изтърпят унижение без наказание, разбираше Джими.

Бягството на принцесата беше започнало като тайно начинание и малцина в бандата на Шегаджиите и от контрабандистите на Тревър Хъл знаеха кого измъкват от града. Но щом избухна боят, не един Шегаджия успя да зърне лицето ѝ, както и отличителната ѝ рижа коса, и на заранта мълвата щеше да се разнесе по пазари, ханове и дюкяни.

Повечето щяха да се преструват, че не знаят нищо, но всеки щеше да разбере причината за неочаквания бяс на войниците и тайната полиция на Батира.

Джими отиде до отсрещната стена и взе от сандъка до оръжейните рафтове парцали, брус и малка стъклена с масло. Главата му се замайваше от такива мисли. Не си знаеше възрастта — на четиринайсет ли беше, на шестнайсет ли — нямаше кой да му го каже, а и такива разсъждения го интригуваха, ала си даваше сметка, че всички тези неща не са му съвсем ясни. Политиката и интригата бяха нещо привлекателно, но и чуждо.

Намери си едно усамотено ъгълче и седна да почисти рапирата. Неговата рапира, и подарък при това! Малко подаръци беше получавал в живота си, което правеше това оръжие още по-скъпо. Сигурно беше отнело половин година на майстора, за да изработи това красиво и смъртоносно изделие. Различаваше се от грубите тежки оръжия на обикновените войници както боен кон от муле.

Издърпа острието от ножницата и ужасен забеляза, че го е прибрал, без да изтрие кръвта. Какво пък, никога досега не беше правил такова нещо: не можеше да се очаква, че ще запомни отведнъж всички подробности по грижите за него. Като огледа внимателно

ножницата, забеляза, че е направена от части, съединени изкусно със слонова кост и месинг, тъй че можеше да се разглоби за почистване и смазване.

Възхищението му от подаръка стана още по-голямо, доколкото това беше възможно. Каква награда!

— Такава плячка можем да я пробутаме на пазара. Ще вземем добри пари — рече Смеещия се Джак и посегна да вземе рапирата, но Джими се дръпна от ръката му с ловкостта на змиорка.

— Не е плячка. Подарък ми е. Лично от принц Арута.

— О, получаваме подаръци от принцове напоследък, а?

Всъщност никой не беше виждал Джак да се смее или усмихва. Прякорът му беше даден от самия Джими, на шега. „Но е най-големият подигравчия, когото познавам“, помисли си той.

Нощният страж отново посегна към сабята и младият крадец отново се дръпна. Като старши помощник на Нощния господар, или Нощния майстор, както също го наричаха, Джак разполагаше с голяма власт. Повечето пъти, щом се стигнеше до спор и се обърнеха към него, Нощният господар заставаше на страната на Джак. Но Джими знаеше, че е в правото си и че този път Нощният господар ще го подкрепи.

Реши този път да упорства. Мнозина от бандата на Шегаджиите го бяха предупреждавали, че вечно навъсеният Джак ще го убие заради прякора, който му беше лепнал. Сега Джак като че ли изглеждаше на ръба да го направи.

Джими беше близо две глави по-нисък от Нощния страж. Беше дребно момче, пъргаво и с бързина на ръцете и краката, с каквато малцина от Шегаджиите можеха да се сравнят и никой — да надмине. Собственият му прякор си беше напълно заслужен, защото никой Шегаджия не можеше по-ловко от него да свие кесия на многолюдния пазар, без да го усетят. Беше красиво момче, с къдрава, високо подстригана кафява коса. Раменете му обещаваха да са широки, когато възмъжее. Усмивката му бе заразителна и той имаше нюх към смешното, но точно сега в очите му се долавяше нотка на заплахата; стоеше с ръката на дръжката на оръжието, готов да се опълчи на Джак с цената на кръвопролитие, ако се наложи. Възрастта му беше неясна — може би на тринайсет, може би на петнайсет, но вече беше видял в

живота си повече опасности от някои два пъти по-големи от него мъже.

— Тя е моя, Джак — тихо каза Джими.

— Негова е. Видях — избоботи грамадният бияч Блейк Фурията с глас като говореща канара. Не каза нищо повече и си продължи по пътя към отсрещната стена на залата, все едно че не беше казал и това.

Смеещия се Джак го изгледа колебливо през рамо. Блейк не носеше прякора си току-така: беше непредсказуем като див звяр и склонен да избухва в бесен гняв. Ако Джак решише да оспорва правата на Джими над оръжието, след като биячът се бе изказал на негова страна, като нищо можеше да си изпати, все едно дали е старши помощник на Господаря, или не.

— Дръж си я тогава — озъби се Джак. — Но трябва да се заключи. — И кимна рязко към оръжейните шкафове.

— Веднага щом я почистя — съгласи се Джими.

Правилата го допускаха и двамата знаеха това.

Нощният страж се отдалечи, а Джими погледна Блейк, който вече беше седнал на една маса с халба в косматата си ръка и гледаше в празното. Не си направи труда да отиде да му благодари — с Фурията не се правеше така. Но си отбеляза наум, че му дължи услуга, нещо подоблестно и много по-полезно от всякакви устни благодарности.

— О, хубавецо!

Джими вдигна глава и се усмихна на Флора Горещите пръстчета. Бяха я нарекли така заради ловкостта, с която отмъкваше парчета баница като малка, докато пекарите си въобразяваха, че са прекалено горещи за пипане. За жалост Флора го правеше толкова често, че не можа да стане добра джебчийка въпреки усърдието, с което я беше учил Джими. Вече на шестнайсет и хубавелка, тя се беше насочила към друга професия.

Седна до него, уви ръце около врата му, сложи краката си в скута му и го целуна по бузата.

— Здравсти, Джими! — Момичето затрепка с дългите си мигли и го погали по гърдите с пухкавата си ръка, а той се засмя.

— Да нямам нещо ценно там?

Флора се нацупи, после се усмихна закачливо. Свали крака от скута му и посочи рапирата.

— Какво ще правиш с това, а?

Джими забърса острието с мазния парцал, после вдигна рапирата пред очите си на светлината на факлите и заяви твърдо:

— Ще си я пазя.

Тя го погледна замислено, след което огледа просторната сумрачна зала.

— Голям бой е имало нощес. Вече се разнесе мълвата, че принцесата и други благородници са избягали на запад. — Направи гримаса и добави: — Радбърн и копелетата му с право са се разлютили като оси. Върне ли се херцогът... — Не довърши мисълта си, но на лицето ѝ се изписа злорадство от мисълта какво може да направи херцогът със своя шеф на тайната полиция. — Пазарът много ще се кротне, щом толкова Шегаджии си лежат и си ближат раните. — Флора го погледна хитро. — Имаш ли си раничка, която да ти оближа, миличък?

Той се засмя и я сръга приятелски. Усети леката тръпка на възбудата, която събуждаше флиртът — а флиртуването с Флора често свършваше в леглото. Флора не му беше първата, но една от първите. Беше живял сред курви през целия си живот — нали и майка му беше от тях, — но Флора идваше от много по-добра класа: баща ѝ беше пекар, преди да умре, тъй че беше отраснала като свястно момиче, докато не стана на десет. Можеше да говори като дама, ако се наложеше, което понякога ѝ носеше по-заможна клиентела. А и беше по-хубава от повечето, с големи изразителни сини очи, а светлокестенявата ѝ коса падаше на къдрици около лицето ѝ. Имаше деликатна брадичка и носле, което беше малко по-така. И мила усмивка също. Това, че не я биваше с пръстите, си беше пълен срам, неведнъж си беше мислил Джими. Просто не беше годна да си изкарва поминъка на улицата.

Флора му беше казвала, че с него се чувства в безопасност, и той без ни най-малко огорчение бе решил, че е заради по-ниския му ръст — беше с цяла стъпка по-висока от него. Колкото до него самия, ами Флора му харесваше и му беше страхотно, щом намереха време да се усамотят. Усмихна се на безсрамната ѝ покана и я придърпа към себе си. Но тя изведнъж ахна и притисна ръка до устните си.

— О! Забравих, хм, трябва да се срещна с един след час. — И се гушна до него. — Но дотогава цялата съм твоя.

Джими премисли набързо. Първо трябваше да си намерят някое място насаме, което при оскъдното време, с което разполагаха, означаваше, че ще е неудобно и миризливо, а Флора трябваше да си тръгне рано, за да не си изтърве срещата... тъй че оставаше по-малко от час, по-скоро — няколко минути. Все пак нямаше да му е за първи път да се повъргаля с някое от момичетата в някой тъмен ъгъл, докато другите спят наоколо. Беше израснал в място, където хората през целия му досегашен живот се вкопчваха в удоволствието когато и където можеха... Но макар Флора да му беше любимката, този път не изпитваше обичайната гореща страст, а само лека тръпка.

Наистина беше уморен. Освен това принцесата се отдалечаваше с всеки миг и сърцето му се беше свило. Изведнъж реши, че няколко минути в прегръдките на Флора е последното нещо, което му се иска. Не му харесваше това чувство на тъга...

„Не че съм сигурен какво точно изпитвам“. Но нямаше да е честно да зарази с това странно чувство приятелката си.

— Съжалявам, наистина ужасно съжалявам, но не мога да ти отделя време точно сега — отвърна ѝ той с усмивка, докато сглобяваше ножницата. — Извини ме за грубостта. — Но след като го каза, се почувства благородник от главата до петите.

Флора се изкикоти и му прошепна в ухото:

— Не се притеснявай. Ще имаме и други поводи.

Той я прегърна и я целуна по бузката.

— О, Флора, цвете мое, прекалено си добра с мен. А и сигурно щях да те разочаровам. Имам сили само колкото да си намеря къде да поспя. Имам чувството, че съм се скитал насам-натам, откакто съм се родил.

— Насам-натам, но така и не те видях — измърка Флора. — Къде беше?

— Същото си мислех за теб — излъга без проблеми Джими. — Мислех, че са те наели в някой дом за удоволствия. — Щом бе решил да не се възползва от поканата ѝ, нямаше да страда, ако си тръгне обидена.

— Не са — отвърна му тя и го погледна надменно. — Много добре се оправям и сама.

Джими я изгледа. Новата ѝ рокля беше хубава, но ушита от евтин плат, груба и оцветен с бои, които скоро щяха да се изхабят и зацапат:

не бяха хабили добра стипца да се запазят за дълго. Носеше изящни чехлички и лъскав шал — все нови неща, които никога не бе имала. Но изглеждаше уморена и не особено чиста.

Знаеше, че след пет-шест месеца блясъкът по нея ще се похаби и че след година ще изглежда като на трийсет. Животът в домовете за удоволствия в града не можеше да се нарече празник, но беше много по-добър, отколкото на улицата. Момичетата в тях поне имаха някаква надежда за бъдеще.

Не можеше да забрави какво бе сполетяло майка му. Убита от един пияница само защото била сама и нямало кой да го спре. Разбираше по-добре от всекиго, че за жените независимостта понякога се оказва твърде скъпа.

— Не, не се оправяш добре — промълви тихо. — Всеки път, щом идеш с някого, рискуваш живота си или да те осакатят. Виж, Флора, ако наистина искаш точно това, не съм аз човекът, който ще се опита да ти попречи. Но чуй приятелския ми съвет. Ти си достатъчно хубава, за да те вземат във всеки дом в този град, а по-добрите домове ще се грижат за тебе. Говориш съвсем добре, почти като дама, и може да те наемат дори в „Бялото крило“ според мен.

Флора отметна глава с едно „Тц!“, но Джими беше сигурен, че го слуша.

— Домовете за удоволствия ще следят клиентите ти, тъй че няма да се разправяш с гадни пияници и кучи синове, които да те бият за развлечение и после да не плащат. Много по-добре е, отколкото на улицата. — Погледна я сериозно. — Още по-добре е, разбира се, да правиш нещо друго.

Тя сви рамене.

— Какво например? Знаеш, че не ме бива за крадла. А и за просякиня не вървя, нали?

Той я сръга в ребрата и се усмихна.

— Хайде, умно момиче си. Мога да ти уредя някоя препоръка. Как според тебе сестрата на Карстен получи работа в двореца?

Флора се замисли и го изгледа накриво.

— Харесва ли й?

— Така изглежда — излъга Джими. Нямаше представа. — Защо да не й харесва? Спи си на топло и в собствено легло, без никой друг, освен ако сама не го пожелае, всяка година й дават нови дрехи, хубава

храна, а и заплата на всичко отгоре. Е, труди се много, а и заплатата не е кралско наследство, но общо взето като че ли смята, че си струва.

Засърбя го езикът да й каже „дори помогна в бягството на принцеса Анита“, но се сдържа. Щеше само да доведе до „също и аз“, а никак не държеше това да се разчуе. Само това му трябваше — името му да попадне в списъка на лично издирваните от Джоко Радбърн.

Флора отвори уста да каже нещо, но в този момент Смеещия се Джак се качи на една от пейките, от нея — на масата и извика:

— Слушай! — И щом всички, лица се извърнаха към него, продължи: — Заповед от Праведника, лично! Всички Шегаджии да се снишат. — Вдигна ръце за тишина, след като думите му предизвикаха възмутен ропот. — Това означава пълно покриване. Тук или който каквато дупка си има, стоите вътре и се спотайвате. Особено вие, просяците и младите крадци. Радбърн, изглежда, се е нацелил точно във вас. Никакво репчене и надувки. — Замълча и огледа навъсено залата. — Само с изрично разрешение на Дневния или Нощния господар. Храна ще ни се донесе, тъй че няма да гладувате, докато приключи цялата тази работа. Въпроси? — Огледа навъсено залата. — Дръжте ги за себе си.

Слезе от масата и тръгна към изхода, съпроводен от развълнувано мърморене.

— Ами курвите? — попита намръщено Флора.

— В името на Банат, Флора! — изсумтя Джими, призовавайки бога на крадците. — Безплатна храна и безопасно място за спане! Най-после ще видим нещо, за което сме си давали дяла досега. Защо да се работи, като можем да помързелуваме, като... — щеше да каже „като принцове“, но го замени с: — като биячите на Батира. А и така ще имаш възможност да си помислиш за бъдещето.

Тя се усмихна палаво, но му кимна, благодарна за вниманието му.

— Не се безпокой за мен.

Нощният страж отново се качи на масата и този път вече викна:

— Който си има бърлога, да изчезва веднага! Тия, които нямат, да останат тук.

— Е, аз ще изчезвам — каза Джими.

Погледна рапирата в ръката си и реши в края на краищата да я прибере в оръжейната. Момче на неговите години, помъкнало такова

първокласно оръжие по улиците, след като скоро щеше да съмне, щеше да привлече нежелано внимание. Цената ѝ сигурно беше колкото десетгодишния доход на шивач или грънчар, да не говорим за прост работник или уличен хлапак. Едва ли щеше да убеди стражата, че не е открадната — подарил му я, видите ли, един отбил се в града принц и...

— А ти, Пръстче? — попита Джими. — Трябва ли ти ескорт?

— Хайде, върви — отвърна му тя през смях. — Ескорт! — Плесна го по задника. — Тц. Оставам тука да се възползвам от щедростта на Праведника.

Джими се огледа притеснено — репликата ѝ беше доста дръзка, но явно никой не я беше чул.

— Лека нощ, тогава — каза той и съвсем по войнишки отдаде чест с рапирата.

Флора избухна в кикот.

— Ескорт! — чу той зад гърба си, докато вървеше към изхода.

ГЛАВА 2

ИЗДЪНВАНЕ

Джими стоеше нащрек и наблюдаваше.

Въпреки ранния час улиците бързо се изпълваха с хора. Мършавите метачки с дългите метли и лопати тъкмо бяха почистили; за миг хлапакът си помисли, че тази работа май трябваше да се плаща от Короната. Малък данък за всеки бизнес — и всички улици щяха да станат удобни за минувачите вместо само по-хубавите булеварди в кварталите на търговците и богатшите, където обитателите плащаха от собствения си джоб. „Точно това щях да направя, ако бях херцог на Крондор“, помисли си той разсеяно.

Метачките скоро се смениха с готвачи и техните помощници — връщаха се от пазарищата с пресни продукти и птици. Чираците на касапите притичваха, понесли кошове с бутове телешко и свинско. Търговците и продавачите — щяха да отворят дюкяните си след час — вече търсеха къде да похапнат, преди да започне работният им ден.

От комините на къщите вече се къдреше дим и Джими надушваше миризмата на яхния, на пържена риба или наденички — все миризми, усилващи вонята на вкиснало зеле, носеща се от победняшките квартали. По калдъръма потропваха дървени обуца, пляскаха боси крака, чаткаха конски копита.

Ливреите в черно и златно на Батира не се мяркаха толкова често, колкото в последните няколко утрини, и Джими се подсмихна наум, като си помисли, че още ближат раните си. Но малкото от градската стража изглеждаха настръхнали, сякаш надушваха, че идва беда, а не знаят на чия страна да застанат. Джими мина покрай една порта, където четирима войници, облечени в табардите на принца, се бяха скупчили и си шепнеха, вместо да гледат кой минава. Ставаше нещо и мълвата се разпространяваше. Джими знаеше, че всички на кея предната нощ бяха или от редовната стража на Батира, или от тайната полиция.

За миг си помисли дали да не пообиколи временните казарми на Батира и да погледне щетите, но благоразумието — макар и да го спохождаше рядко — надделя: предвид това колко докачливи бяха станали стражите, доста нещастни момчета сигурно щяха да изкарат по няколко дни в тъмницата. А в неговия случай сигурно щеше да е много повече от няколко дни — и доста по-мъчително.

Изведнъж се появи един сержант на Батира и четиримата стражи от гвардията на принца се сепнаха и побързаха да заемат постовете си от двете страни на портата. Джими наблюдаваше сцената от скривалището си в дълбокия вход срещу градската стена. Настроението на сержанта беше мрачно и заканително и щом той си отиде, четиримата войници започнаха да оглеждат бдително всеки, който минеше, все едно че търсеха някого. Тъкмо се канеше да се измъкне, когато видя как спряха някакъв дрипав нещастник и започнаха да го разпитват. Джими го познаваше: не беше истински Шегаджия, а една от окаяните отрепки, пърхащи от време на време на ръба на престъплението. Беше пристанищен докер, казваше се Уилкинс и Джими го беше видял на два пъти тази година да разтоварва стока на контрабандистите на Тревър Хъл. Един от стражите го стисна здраво за рамото и го отведе.

Джими се дръпна назад в тъмния вход. Щом прибираха невежи в занаята като Уилкинс, беше сигурен, че ще го спипат веднага щом се покаже. Макар че ако попаднеше в тъмницата, сигурно щеше да може да направи нещо за бащата на принцеса Анита.

„Ако успея да спася принц Ерланд, Анита никога няма да ме забрави“.

А и щеше да е доста изгодно. Беше спечелил двеста жълтици за това, че помогна на принц Арута, а само трябваше да го изведе на безопасно място. Колко ли щеше да му донесе едно доста по-сериозно усилие?

Младият крадец зарея за миг поглед в празното, а пръстите му посегнаха сякаш по своя воля, за да щипнат една кифла от тавата на продавачката, която се приближи до входа, за да избегне някаква каруца. Ръката му ловко и без да бърза се извъртя и пхна кифлата под дрехата, без окото му да мигне, докато се отдръпваше в тъмния вход. Дебелата жена си продължи по пътя, без да забележи кражбата, и продължи да хвали гласовито стоката си. Джими отхапа от топлата

кифла: прехвърляше наум възможностите и се наслаждаваше на вкуса на канела и мед.

Трябваше първо да поговори с Шегаджии, които са попадали в тъмницата. А това означаваше да се обърне към просяците. Крадците никога не излизаха живи от тъмницата, а побойниците, които пускаха понякога, след като решаха, че са невинни пияници, изтървали нервите си, бяха хора, с които Джими се стараеше да си няма много работа. Особено след като замисляше нещо, което Праведника едва ли щеше да одобри.

„Всъщност със сигурност няма да го одобри — призна си той. — Определено ще го отхвърли с... хм... хладен гняв май че е най-точното определение“.

Предупреждението на Смеещия се Джак да се спотаи и да не прави нищо беше минало от едното му ухо през другото. Предпазливостта никога не носеше изгода, поне според личния му опит, а за неговите тринайсет или колкото там бяха опитът му беше доста голям.

Челюстите му изпукаха в широка прозявка и Джими реши, че е време да дремне, преди да продължи с плановете. Изчака, докато се увери, че стражите не гледат към него, след което драсна от сянката на входа. Свърна на първия завой и се запъти към едно от своите си местенца, онова, за което дори си плащаше. Не беше нищо повече от килер с малко прозорче и място колкото за дървен нар и паянтова масичка с евтин свещник на нея. Двамата старци, собственици на къщата, вярваха, че е чирак на керванджия, което обясняваше честите му и понякога дълги отсъствия. Взимаха му само по няколко сребърника месечно и никога не се качваха чак до стаичката му, което му осигуряваше сигурност и интимност. Все пак държеше там само няколко дрипи. Или това поне беше облеклото, което си беше занесъл в стаичката досега. Горее на тавана си беше намерил още няколко скривалища, но още не ги беше използвал. Сега, с кесията злато, натежала на бедрото му, реши да пробва някое от тях. Беше си мислил за истинска безопасна квартира, но реши, че засега бедността ще е най-доброто му прикритие: никой от приятелите му Шегаджии или от редките гастролиращи из Крондор независими крадци нямаше да заподозре, че в такъв коптор може да се крие злато.

Почука на входа и събуди старците. Посрещнаха го с недоволно сумтене — откакто си бяха продали дюкяна преди години, спяха чак до седем-осем и никак не им беше приятно да стават да го пускат призори.

Старецът залости вратата след момчето и си влезе в стаята, Джими остана сам в сумрачния пращен коридор. Тръгна нагоре по стълбите и мимоходом отбеляза, че домът се е вмирисал по-лошо, отколкото последния път, когато бе идвал. Не беше от най-приличните му кокошарници. Ако нещата продължаваха да се влошават, щеше да се наложи да се премести.

— Чуй се само — промърмори си той с досада. — Много тежкарски взе да го даваш.

Барон Хосе дел Гарза, действащ губернатор на Крондор в отсъствието на херцога, а сега временно и шеф на тайната полиция на Батира, седеше зад бюрото на командира на дворцовата стража, кипнал от яд и вторачен в тесния сводест прозорец в каменната стена срещу него. В стаята миришеше на мастило, на мухлясал пергамент, на евтино вино, лоени свещи и стара пот.

От него ако зависеше, тази сутрин щеше да е навсякъде другаде из Кралството, но не и в Крондор. Много по-щастлив щеше да е, ако поведеше щурм срещу кешийските нападатели, които тревожеха южните граници, редом до херцог Батира, отколкото да се занимава днес с нещата, които го чакаха.

Дел Гарза беше човек със скромни амбиции. Изпълняваше волята на херцога, а херцог Ги бе пожелал да управлява града, докато той отсъства, да се грижи да се плащат таксите, да се събират данъци, да се наказват престъпления и да надзирава обичайните досадни неща с градската управа, докато принцът вехне в частните си покои. Лесно беше човек да си помисли, че принцът не излиза, защото е под домашен арест, но пред покоите му нямаше поставени стражи; лошото му здраве не допускаше никаква възможност да избяга от града, а каквото и да беше, принцът се бе подчинил на своя племенник, краля. Когато Ги пристигна в града с декрета, с който го провъзгласяваха за вицекрал, подписан от краля, принц Ерланд благоразумно се беше отдръпнал.

Но сега дел Гарза седеше и мълчаливо проклинаше деня, в който бе напуснал родния си Родез, за да потърси служба в Батира. Херцог Ги беше корав човек, но честен. Ала от идването си в Крондор дел Гарза бе принуден да търпи компанията на Джоко Радбърн. Този ужасен маниак имаше лице на прост селянин, но сърце на побеснял вълк. А неспособността му да свърши нещо толкова просто като да задържи под ключ едно шестнайсетгодишно момиченце сега заплашваше да преобърне живота на дел Гарза с главата надолу.

Радбърн беше оставил на дел Гарза командването на тайната полиция, беше взел един от корабите на херцога, „Кралски грифон“, и отплава преди по-малко от час да настигне Анита и спътниците ѝ, избягали от града. Сега дел Гарза трябваше да чисти неговия боклук и по-важното, трябваше да направи така, че ако Радбърн не успее да върне избягалата принцеса, на неговия гръб да падне колкото може по-малко вина.

На вратата се почука и той каза високо:

— Да?

Пазачът отвори и надникна.

— Идва, сър.

Дел Гарза кимна и се постара да запази спокойна физиономия, щом вратата се затвори. Беше заел този кабинет заради един много особен разпит, след което щеше да се обърне към подчинените си. Но най-напред, първо и преди всичко, щеше хубавичко да си поговори с капитана на „Диамант“, блокажния кораб, който съвсем случайно се беше изнесъл от позицията си в един критичен момент тази сутрин.

Чу разгневения глас на приближаващия се по коридора мъж. Никой не отговори на виковете му. На обкованата с желязо дървена врата се потропа и за миг дел Гарза я погледна замислено. След чуването настъпи тишина, прекъсната от възмутения глас на капитана.

— Влез — тихо каза временният губернатор.

Вратата моментално се отвори и дел Гарза срещна погледа на подчинения си, щом той прекрачи прага на кабинета. Видя в него насмешка, раздражение и дори отвращение. В първия миг се зачуди дали това едва прикрито презрение не е насочено към него, но мъжът хвърли поглед назад и дел Гарза разбра, че насмешката е адресирана към мъжа, който вървеше по петите му.

Макар съвсем да не беше дребен, служителят на тайната полиция бе буквално изтикан от якия и самодоволен мъжага, облечен в побеляло от сол палто на морски капитан, който влезе след него.

— Какво означава това? — ядосано попита капитанът. — Длъжен съм да протестирам срещу такова отношение! Аз съм джентълмен, сър, а ме доведоха тук въпреки протестите ми! Предадоха ми писмена заповед да се явя на среща с действащия губернатор, но щом спряхме на кея, този... — озъби се на човека, когото беше избутал — този разбойник ми казва, че съм под арест, и ми взе сабята. Моята сабя, сър! Що за оправдание може да има за подобно действие?

Млъкна и се вторачи в човека зад бюрото.

— А вие кой сте, ако смея да попитам, сър?

Дел Гарза го изгледа продължително, докато другите двама стражи заемаха позиция зад капитана. Капитан Алън Лейтън наистина беше джентълмен, третият син на дребен благородник, чиято фамилия беше готова да плати, за да го разкара от дома на предците му; с други думи, не беше много по-полезен от обикновен пристанищен кръчмарски бияч или копач на канавки. И само за седмица щяха да го изгонят и от двете длъжности поради некадърност. Постът и корабът му бяха купени, а не спечелени, докато по-добри мъже трябваше да чакат. Баронът знаеше що за тип е Лейтън и го презираше. На всичко отгоре беше самодоволен до безобразие, а и не бе толкова важен, че да го цени човек.

— Аз съм губернаторът — заяви той равнодушно и хладно като отворен прозорец посред зима.

Капитанът пристъпи от крак на крак и го изгледа невярващо. Дел Гарза беше съвсем невзрачен на вид: с лице като на плъх и облечен простовато, макар и в дрехи от скъп плат.

— Наистина ли? — попита невярващо капитанът.

— Наистина — отвърна кротко дел Гарза. — Моля, седнете, капитан Лейтън. — И кимна към трикракото столче пред бюрото си.

Капитанът го погледна, после невярващият му поглед отново се върна на изпълняващия длъжността губернатор.

— На това? — Лейтън се изсмя. — Та то ще се разпадне. — Обърна се към един от пазачите. — Ей, ти, я ми донеси по-приличен стол.

Дел Гарза се надвеси над бюрото.

— Седнете! Или ще ви накарат да седнете.

Двамата стражи пристъпиха крачка към настръхналия капитан, готови да го натиснат на столчето. Лейтън чак сега погледна лицата им; примига и бавно седна; очите му зашариха из кабинета.

— Какво означава всичко това? — попита той; мъчеше се да запази гнева в гласа си, но той вече звучеше малко разтреперано.

В отговор дел Гарза потърка наболата четина по брадичката си и го изгледа като уморен човек разбръмчала се муха. Цялото раздражение и досада, откакто беше стъпил в Крондор, та до днешния ден, се надигна у него и като че ли щеше да се стовари върху тази жалка пародия на морски капитан. В този момент дел Гарза реши, че Лейтън трябва да плати за всичко това.

— Не се ли досещате? — запита го през зъби. — Изобщо ли не ви хрумва?

Лейтън го зяпна като мишка, хипнотизирана от змия, и най-сетне изломоти:

— Не. — Понечи да се отпусне назад, но овреме си спомни, че седи на столче без гръб, и се намръщи. Наведе се напред и продължи нападателно: — Това някаква шега ли е, питам? Ако е така, толкова е безвкусна, че ви уверявам, ще се оплача на началника ви.

— Приличам ли ви на човек, който се шегува? — попита дел Гарза. — Случайно да се усмихвам? И хората ми също? Всичко това случайно да ви прилича на весела атмосфера и непринудена приятелска беседа?

На широкото чело на капитана изби нервна пот, очите му зашариха.

— Не — отвърна той и поклати глава. — Мисля, че не. — След което изправи гръб. — Но все още не разбирам защо съм тук.

— Арестуван сте за измяна.

Лейтън скочи, без да обръща внимание на двамата, които пристъпиха още една крачка към него.

— Как смееете?! Знаете ли кой съм аз?

— Вие сте онази вредна твар, която взе подкуп, за да наруши блокадата — каза бавно дел Гарза. — Във военно време подобен акт е чиста измяна.

— Не съм направил такова нещо! — възрази капитанът.

Баронът се усмихна.

— Знаете ли колко глупаци са се опитвали да излъжат пред тайните агенти на херцога? — Махна небрежно с ръка към двамата яки пазачи и още няколкото мъже, които чакаха зад вратата. — Обикновено следващите им думи са нещо от рода на: „Спрете! В името на всички богове, моля ви, спрете!“

— Признавам, че корабът ми се отнесе от позицията — разфуча се Лейтън. — Стават такива неща понякога, нищо преднамерено няма тук. Котвата е изпуснала и приливът ни е отнесъл. Просто нещастно съвпадение, че се случи точно в този момент. Когато чух вълнението на пристанището, станах, качих се на мостика и веднага оправих положението. В най-лошия случай можеше да се нарече отклонение от поста, но и това ще е малко преувеличено при дадените обстоятелства.

Дел Гарза повдигна вежди, отпусна се назад и скръсти ръце върху плоския си корем.

— Нима?

— Разбира се — отвърна Лейтън и в гласа му отново се прокрадна частица от предишното му високомерие. — Казвам ви, такива неща се случват, не е по ничия вина, драги. Никой не е могъл да предвиди, че един кораб ще избере точно този момент, за да...

— Знаем, че Праведника ви е подкупил. — Временният губернатор изчака за неминуемия взрив, но такъв не последва; капитанът само го гледаше облецен и устата му се отваряше и затваряше като на риба на сухо. Значи не само беше виновен, но нямаше и кураж. — Е, за какво беше? За златото? Или заради някакво криворазбрано чувство за вярност към семейството на принц Ерланд?

— Познаваме се от отдавна и... — почна Лейтън, но дел Гарза го прекъсна:

— Най-добре ще е да си признаете всичко, знаете ли. Разполагаме с доказателство.

Капитанът мълчаливо поклати глава.

— О, да — настоя дел Гарза. — Имаме си източници сред Шегаджиите.

Естествено нямаха нито доказателство, нито източници. Но за тайната полиция бе очевидно, че Шегаджиите имат интерес от освобождаването на принцеса Анита. Със сигурност рано тази сутрин хората му се бяха били с Шегаджиите. Освен това всички инстинкти

му подсказваха, че е повече от невероятно един кораб просто „случайно“ да се отклони от поста си в най-неподходящия момент.

Лъжата обаче излезе лесно от устата му, защото ако дел Гарза щеше да отговаря за бягството, на Анита — а той щеше да отговаря, — то тогава други трябваше да отговорят първи, и то много по-болезнено.

Лейтън облиза устни и изломоти:

— Едва ли можете да го наречете измяна.

Дел Гарза се надвеси над бюрото, примига и вдигна вежди невярващо.

— О, да. Съзнателното приемане на подкуп, за да се нарушат военновременни заповеди, не може да е нищо друго, освен измяна.

— Едва ли сме във война с Шегаджиите — възрази капитанът.

— Винаги сме във война с Шегаджиите — поправи го с твърд тон дел Гарза. — Това, че никога не е била обявявана официално, не я прави по-малко война. Защото ако ние не сме били във война с тях, уверявам ви, то тези крадци и наемни убийци са и винаги са били във война с почтените граждани на Крондор.

— Едва ли са сериозни... — подхвана Лейтън.

— Противници? — Дел Гарза се изсмя. — Щом парите им са достатъчно добри за вас, защо да не ги смятаме за... сериозни?

Капитанът стисна устни, вдиша дълбоко и се изправи.

— Бих искал да го видя това „доказателство“, което твърдите, че имате.

Дел Гарза неволно се изкиска.

— Нима тепърва ще твърдите, че сте невинен, след като почти си признахте вината?

— Не съм признавал никаква вина — заяви капитанът. — Хайде, хайде, ще трябва да го представите това ваше „доказателство“ пред съда.

Баронът поклати тъжно глава и попита:

— Наистина ли искате да вкарате фамилията си в целия този позор, след като заключението е неизбежно? Трябва ли да докажем на тях и на целия свят вашето вероломство?

Лицето на Лейтън пребледня.

— Какво предлагате? — Явно разбираше, че е хванат натясно.

— Не е нужно да предприемате нищо радикално — отвърна дел Гарза, изведнъж самата щедрост. — Естествено не можете да запазите

поста си. — Измъкна един документ от малката купчина листове пред себе си и го бутна към маситницата с перото. — С това си подавате оставката. Само подпишете страницата долу и следващата и ще ви върнем у дома. — Топна перото в маситлото и го подаде на Лейтън с лека усмивка. — Големият ви брат няма да е първият благородник, който ще трябва да намери втора кариера за малкото си братче. Проблемът ще е много по-малък, отколкото ако се посрами името на фамилията.

— Това ли е всичко? — попита капитанът и колебливо взе перото.

Дел Гарза кимна.

— За всичко останало ще се погрижим ние. За пътуването ви и всичко останало. — Посочи страницата. — Моля.

Лейтън подписа като хипнотизиран. Дел Гарза вдигна с два пръста страницата, за да открие другата отдолу.

— Подпишете и тук, ако обичате.

С разтреперана ръка капитанът подписа и долната страница, а временният губернатор ги прибра, посипа двата подписа с пясък да се подсушат и ги изтръска.

— Добре. Остава още една малка подробност, преди да приключим.

Лейтън изтри чело с носната си кърпа.

— Каква?

Дел Гарза кимна мълчаливо и стражите зад Лейтън пристъпиха напред. Двама хванаха капитана за ръцете, докато третият стягаше гаротата около врата му. Столчето се прекатури с трясък, а краката на Лейтън се заплетоха в него, тъй че не може да се изправи. Дел Гарза кимна и загледа как осъзнаването за неизбежната смърт и агонията изпълниха очите на дебелия мъж. Петите му изритаха по пода и след няколко мига той издъхна.

Баронът сгъна грижливо двата листа и ги запечата с восък.

— Горкичкият — каза на стражите. — Отнесете го в квартирата му и подредете нещата там. Погрижете се скобата, на която се е обесил, да е здрава, тежичък е. — После връчи двата листа на старшия. — Не забравяй да сложиш оставката му и най-важното — признанието му някъде, където лесно ще се намерят.

Стражът се усмихна и ги взе.

— Чиста работа, сър. Имам чувството, че май ще си опазим гърба.

Начинът, по който го изгледа дел Гарза, даде ясно да се разбере, че баронът не е в настроение да слуша подмазвания.

Когато остана сам, дел Гарза заобмисля възможностите си. Лейтън трябваше да умре — друг избор нямаше. Ако беше останал жив, слухът за уязвимостта на херцога бързо щеше да се разпространи. Вярност към принца или алчност за парите на Шегаджиите, причината за предателството на Лейтън беше без значение. Важното беше към кого щяха да погледнат, когато херцог Ги се върнеше от боевете с кешийците в Долината на сънищата.

Дел Гарза можеше с пълно основание да прехвърли повечето отговорност на раменете на Радбърн. Желязната му хватка над града бе породила размирици, а грубостта, с която се беше нахвърлил върху личната гвардия на принца и градската стража, със сигурност можеше твърдо да привлече някои в лагера на принца.

Нещата бяха от ясни по-ясни. Ерланд умираше, колкото и да се стараеха жреците знахари и лекарите да отложат смъртта му. След като нямаше син за наследник, Анита щеше да е ценна придобивка за всеки амбициозен мъж. А след като кралят нямаше наследници, нейният съпруг се оказваше само на една стъпка до трона в Риланон. Тъй че Ги трябваше да се ожени за Анита и някой ден, по-скоро рано, отколкото късно според дел Гарза, Ги дьо Батира щеше да стане крал Ги Първи.

Дел Гарза се потупа с пръст по брадичката, замислен докъде може да стигне самият той във всичко това. По природа не беше амбициозен човек, но обстоятелствата, изглежда, диктуваха, че изборът му е възход или падение. Средно положение нямаше. Следователно трябваше да избере възхода. Кой знае? Някое графство, най-малкото, може би някъде близо до Родез?

Но за да се издигне, трябваше да избегне падането, а за да направи това, трябваше да преживее гнева на Ги, щом херцогът се върнеше и разбере, че момичето го няма. Надяваше се Радбърн да се върне скоро с момичето — или изобщо да не се върне. Ако Джоко проявеше достатъчно благоприличие да се остави да го убият, всичко щеше да се окаже негова вина, щом дел Гарза приключеше с обясненията си пред херцога. А това означаваше много от другите виновни страни да минат на парад пред него.

— Крей! — изрева той и щом капитанът на гвардията се появи, каза: — Искам всеки командир на всяка част, участвала в акцията тази сутрин, от сержант нагоре, до един час в този кабинет.

— Слушам, сър! — Крей тракна с токове и изхвърча да изпълни заповедта.

Дел Гарза се отпусна бавно в стола и притвори очи. Наслаждаваше се на припряността, с която се подчини Крей, на привилегията, че е заел този командирски кабинет, а и на спомена за лицето на Лейтън, когато разбра, че в момента дел Гарза държи цялата власт в Крондор.

Но бързо се постара да се отърси от тези разсейващи мисли за власт. Как можеше да го радват тези неща, след като господарят му тази сутрин бе унизен? Как можеше онова проклето момиче така да изостави баща си? И защо? За да не приеме високата чест да се венчае с херцог Батира — един от най-великите и благородни мъже в Кралството! Как можеше тази глупачка да се държи така с господаря си?

Горкият принц Ерланд — да има толкова неблагодарно дете. Не че той беше много по-добър, след като и той се бе опълчил на волята на господаря си. Какво пък, да си понесе съдбата, която собствената му дъщеря му бе отредила. И дел Гарза си помисли: навярно ако принцът бъдеще преместен в някоя от по-ветровитите тъмници и се пуснеше мътва, че ще го държат там, докато дъщеря му не се върне... Трябваше все пак да се направи някакъв ход, ако Радбърн не се върнеше скоро с момичето. Щом бяха успели да го убедят да напусне града, това може би щеше да го убеди да се върне по своя воля, а ако принцът не преживееше мъченията, това щеше да е още един проблем, който да се хвърли на гърба на Джоко, щом херцогът удостоеше града с присъствието си.

Дел Гарза въздъхна. Толкова неща за вършене, а той винаги бе предпочитал рутината пред неочакваното. Но поне знаеше коя е най-предстоящата задача.

Тези... крадци, тия нищожества трябваше да бъдат изловени и напердашени като бездомни псета, каквито си бяха. Да дръзнат да отвлекат законната бъдеща съпруга на Ги дьо Батира, да се месят в неща, от които нищо не разбират, и всъщност не трябва да разбират.

Най-сетне дел Гарза се успокои, макар и с усилие. Не биваше да си хаби гнева, трябваше да го затаи, докато мъжете се съберат, и тогава да го отприщи. Нещата щяха да се променят: скоро и завинаги. Докато Ги дьо Батира се върнеше от юг, Крондор щеше да се превърне в град на реда и под здрав контрол. Да, под контрол.

Замисли се за нещата, които трябваше да се свършат. Първото в списъка бе да се приберат колкото може повече Шегаджии от мръсните свърталища, в които се криеха.

ГЛАВА 3

ПОСЛЕДИЦИ

Кръстопътят беше претъпкан.

Флора Горещите пръстчета си бърбеше с приятелките си и се кикотеше, като в същото време мятеше прелъстителни погледи на всеки минаващ покрай тях мъж. Когато фургонът спря до тях, тя дори не го погледна; улиците гъмжаха от пешеходци, тежко натоварени пристанищни хамали, ръчни колички със златисти самуни хляб, платове, сандъци и денкове, имаше и една носилка — тя завистливо огледа полюшващата се блажено в нея куртизанка — и всевъзможни селски коли и фургони, помъкнали храна за града.

Но след малко разбра, че този фургон е по-различен. Беше наистина интересен, с високи стени и примки отгоре, които на пръв поглед като че ли бяха предназначени да придържат платното. Но за примките бяха вързани кръстосани кожени ремъци, от което фургонът приличаше повече на клетка. Караха го двама мъже от гвардията на Батира, още четирима вървяха отзад и тропотът на подкованите им чизми отекваше в контраст със стърженето на обкованите с желязо колелета по камъка: маршируваха в крак и алебардите им се поклащаха над главите им.

Някои от приятелките ѝ взеха да се отдръпват боязливо — всичко по-необичайно беше опасно. Но повечето момичета само гледаха, скръстили ръце на гърдите си, и макар очите им да пробягваха към съседните улички, останаха на място въпреки подозренията си. Та нали в края на краищата повечето от поминъка им идваше от войници.

От фургона слезе един сержант и тръгна към тях с поклащаща се походка, като човек, прекарал повечето си живот на конския гръб, отколкото на крака. Капралът му отиде да смъкне стълбичката и да отвори вратата на задницата на фургона. Другите от отделението струпаха алебардите си на пирамида.

Сержантът спря пред Флора, щипна я под брадичката, обърна се и се ухили на хората си, които също се приближиха усмихнати. Мъжът

миришеше на пот, на кожа и вкиснало вино; Флора беше свикнала с това, но точно този вонеше ужасно и нослето ѝ леко се сбърчи. Тя вирна брадичка и с малко нервна усмивка попита:

— Мога ли да направя нещо за тебе, войниче?

— Можеш — каза сержантът и се наведе към лицето ѝ. — Можеш да дойдеш с мен, малкото ми триперче, с всичките си приятелки. Утре правим купон във ваша чест, в цитаделата. — Хвана я здраво за ръката със зла кривозъба усмивка.

— Е, няма нужда да си толкова груб — сопна се Флора и се опита да се измъкне.

— Може и да няма — отвърна ѝ той свойски. — Но се налага, разбираш ли.

И изведнъж я сграбчи за косата и за кръста и я хвърли във фургона-клетка. Тя писна и се завъртя във въздуха, падна и си удари коляното толкова силно, че в очите ѝ избиха сълзи. Преди да успее да се изправи, захвърляха приятелките ѝ върху нея и въздухът излезе от дробовете ѝ с такава сила, че едва успя да вдиша. Прехапа си устната, болката я жегна и тя усети как солено-горчивият вкус на кръв изпълва устата ѝ.

— Чакайте! — извика Флора. — Не сме направили нищо лошо! Какво искате от нас?

Другите също закрепяха пронизително: възмутени викове, хлипания, ругатни и проклетия, и безсловесни яростни писъци. Флора успя да се хване за решетките на фургона, надигна се и видя две от приятелките си да тичат по една от уличките с вдигнати поли. Това ѝ вдъхна малко кураж. Вестта щеше да стигне до ушите на Праведника и той сигурно щеше да направи нещо. Тя раздруса с все сила решетките на клетката и викна побесняло:

— Не можете да ни хвърлите в тъмницата за нищо!

Сержантът я удари по пръстите със стоманения си юмрук — не толкова силно, че да ги счупи, но достатъчно, за да я заболи.

— Можем, и още как — отвърна ѝ с тон, който можеше да мине за черен хумор, ако човек не видеше очите му.

В тях имаше нещо, което я накара да потръпне и ѝ припомни думите на Джими за рисковете на свободните професии.

Сержантът плесна облечените си в тежки ръкавици длани и металните халки на гърбовете им издрънчаха глухо.

— Така поне твърди временният губернатор. Можем да ви напердашим колкото си искаме и си го заслужавате. А сега млъкни и се кротни там като разумно момиче, да не ти избия зъбките.

Флора осмука разкървавените кокалчета на пръстите си и се подчини. Болката беше някак далечна, не толкова истинска като страха в думкащото ѝ сърце. Гърлото ѝ се сви. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

Докато стигнат до цитаделата, клетката вече беше пълна до пръсване и Флора се беше притиснала плътно до решетките — което все пак беше по-добро, отколкото да си в средата, защото тук поне имаше въздух от едната страна. Фургонът беше претъпкан с курви, просяци и няколко млади джебчии, които не бяха правили нищо незаконно, когато ги бяха заловили. Войниците дори бяха прибрали няколко обикновени бедняци и случайно озовали се до поредната курва минувачи. Но все пак повечето от хората в клетката бяха от гилдията на Шегаджиите. И това я изплаши. Джоко Радбърн явно искаше да си върне на Шегаджиите за принцеса Анита.

Портите се затръшнаха зад тях. Нови гвардейци на Батира се изсипаха и започнаха да ги смъкват от фургоните, за да се влеят в дългата колона пленници, подкарани надолу по каменните стъпала. Ботуши, юмруци и обковани със стомана дръжки на алебарди заудряха по човешка плът, но повечето ругатни и проклетия се сипеха от устата на стражите.

Почти всички пленници мълчаха, само тук-там някой изреваваше от болка.

Джими спа цял ден и цяла нощ и се събуди преди обед на втория ден след заминаването на „Морска лястовица“. Разкърши се блажено, стана, облече чисти дрехи — всъщност попроветрените дрипи, които беше оставил в тази стая след последното си спане тук — и заслиза по стълбите. Инстинктът му подсказа да стъпва по-близо до стената, където беше по-малко вероятно дъските да заскърцат. Общо взето му харесваше, че пораства, но не можеше да отрече, че това прави човек по-тежък, и се стараеше да се научи ловкостта му да компенсира поне донякъде добавящото се тегло.

— Ако тъвсиш закуска, не тъвси тука — каза му хазайката. Беше беззъба дебелана и го гледаше сърдито с гурелясалите си очи. — Знаеш, че нивто нямаме ва тебе толкова вано.

— Не бих си и помислил да ви създавам главоболия — отвърна Джими галантно и се усмихна. — Бездруго имах нужда повече от сън, отколкото от закуска.

— На твоите години? — подсмихна се старицата.

— Това пътуване беше доста дълго — отвърна той.

И всъщност наистина си беше така, в цял друг свят, можеше да се каже. Но вече беше време да се захване за работа. Най-напред трябваше да се отбие в „Шегаджийска отмора“ и да разбере какво става. А после щеше да започне да обмисля стъпките към нещо по-голямо от опразването на чужди джобове.

През последните няколко месеца беше чиракувал на Дългия Чарли, макар че това чиракуване се прекрати от нощта, в която срещна принц Арута, който се опитваше да избяга от самия Джоко Радбърн.

Принцът с неговия майстор-ловец — Мартин Дълголькия — и Амос Траск — легендарния Тренчард Пирата — бяха пристигнали тайно в града няколко дни преди Джими да срещне Арута. Бяха се опитали да се прикрият, но от гледна точка на Джими изпъкнаха като червени бикове в овчи кожи. Когато Джими се изпречи на пътя на Радбърн, подгонил Арута, Праведника вече бе издал заповедта тримата новодошли да бъдат спипани.

Джими вече беше разбрал, че се крои нещо между контрабандистите и Шегаджиите, нещо по-голямо от обичайното и трудно поддържано примирие, тъй като хората на Тревър Хъл влизаха и излизаха в райони на градската канализация, които отвсякъде погледнато си бяха територия на Шегаджиите, но тъй като беше още момче, макар и доста надарено, не бе посветен в тайната с измъкването на принцесата от цитаделата.

Срещата с Арута бе променила това и така Джими се беше гмурнал в самото ядро на заговора, завършил с успешното бягство на Анита, Арута и спътниците им. Не само се беше превърнал в конспиратор, но и се беше сприятелил с принц Арута и принцеса Анита, докато чакаха да се появи възможност за бягство. Беше си изиграл ролята, спечелил си беше благодарността на кралски особи и

за първи път в младия си живот бе открил у себе си чувството за нещо много по-значимо от собствената му съдба.

Тези триумфи не будеха в душата му охота да се връща към чиракуването и да отваря учебните ключалки, докато Дългия Чарли наднича над рамото му. Освен това отдавна му беше хванал цаката с отключването, а мострите, които го караха да пробва, изобщо не го затрудняваха. Честно казано, обучението, което му предлагаша, го отегчаваше — Джими вече разбираше в сърцето си, че е предназначен за по-възбуждащи неща. Понякога имаше чувството, че Чарли му възлага отегчителна работа само за да го махне от главата си. Още преди цялото това приключение с Арута и Анита Джими си беше наумил да помоли за нов учител. „Животът е твърде кратък, за да чакам онова, за което съм предназначен само да ме намери“, помисли си.

Едно от нещата, които трябваше да свърши днес, бе да си открадне по-прилични дрехи. Тези, в които беше облечен сега, миришеха лошо — дори за самия него.

„А мога и да си купя, просто за разнообразие“, хрумна му изведнъж. Но най-напред трябваше да иде при сарафа.

Сарафът държеше малък дюкян в една тясна уличка наблизко. На табелата бяха нарисувани везни; боята беше толкова избеляла, че златното едва изпъкваше под мръсотията. Джими прескочи мръсната вадичка в средата на калдъръма, кимна на стоящия отвън бияч, който търкаше с рамо тухления зид, и бутна вратата. Биячът щеше да намери повод да задържи всеки гражданин да стъпи в дюкяна, щом вътре е влязъл Шегаджия.

Ференц, сарафът, вдигна глава и възкликна:

— А, Джими! Какво има?

Джими бръкна под ризата си, извади кесията и с ловко врътване на китката търкулна десетина монети на тезгяха. Другите си ги беше скътал над една от таванските греди в стаята си.

— Злато? — удиви се Ференц, щом погледна дебелите колкото нокът монети, наредени от Джими по гладкото дърво.

Беше мъж на средна възраст, с мършаво сбръчкано лице и с вечно присвити очи, като на човек, чийто живот е минал повече в треперене да не му отмъкнат касата с ценности, отколкото в спане.

Носеше строго и изискано облекло като за процъфтяващ в занаята сарафин.

— Амбициозни ставаме, а, момче?

— Спечелени са честно този път — отвърна Джими. И си беше самата истина.

Не откъсна очи от везните, докато жълтиците на принц Арута се превръщаха в звънтяща купчина изтъркани и не толкова подозрителни сребърни и медни монети. Правилата, наложени от Праведника, принуждаваха хора като Ференц да се държат сравнително честно — счупените ръце бяха обичайното първо наказание за ощетяване на Шегаджии от страна на сарафи и прекупвачи, а после ставаше още по-гадно — но все пак никога не вреди човек да разчита и на себе си.

— Заповядай — най-сетне рече сарафът. — Това няма да привлича толкова внимание.

— Така си мислех и аз — отвърна Джими и се усмихна.

За всеки случай си купи и един колан, в който да прибере парите — натъпканата дрънкаща кесия щеше да е подозрителна — и излезе на улицата.

— Свински месеници! Пресни свински месеници! — стигна до ушите му и устата му моментално се напълни със слюнка — беше пропуснал закуската.

— Два от най-хубавите, госпожо Пийзи — каза той важно. Баничарката пусна дръжките на количката и извади две парчета; бяха топли и ноздрите на Джими потръпнаха от миризмата. Нещо повече, баничките с месо на госпожа Пийзи наистина бяха от свинско, а не от котешко или някое от още по-гадните неща, които пробутваха други продавачи.

— Забогатял си май — рече тя, след като ѝ подаде четири медни петака.

— Тежък труд и пестелив живот, госпожо — отвърна той важно и туловището ѝ се затресе от смях.

„Какво пък, мършава баничарка едва ли ще е голяма реклама, нали?“, помисли си той. Прокара изгълтаните набързо месеници с чаша сайдер, купена от близкия уличен продавач, седна на слънце, оригна се доволно и подпря гръб на каменната стена на кладенеца.

Тъкмо облизваше пръстите си от мазното, когато едно камъче го чукна по темето.

„Уфф!“, рече си той наум и вдигна глава.

Мъртвешки бледото лице на Дългия Чарли надникна иззад един от фронтоните и ръцете му се задвижиха: „Яви се в «Шегаджийска отмора» веднага — заговори му с жестовете на тайното арго на гилдията. — Никакво бавене. Никакви извинения“.

Джими изгълта набързо останалото от сайдера и припряно върна чашата на продавача с учтиво „благодаря“. След което затича към близката уличка.

Щом нахълта в каналите, продължи да тича уверено — дори през тъмните като катран места, които не бяха малко — покрай постовете на Шегаджиите, скрити по разни места: точно днес те изглеждаха необичайно възбудени и нащрек. Не че в други дни бяха по-малко бдителни — да заспиш или да се запиеш на пост можеше да ти донесе тежка рана или направо да си умреш.

Миришеше като у дома, макар и доста силно. Джими изрита на една страна и един от по-войнствено настроените плъхове изхвърча във въздуха. Цвърченето му секна с тъпо изтупване — човек трябваше да внимава с тези, които не бягат от пътя му, възможно беше да носят опасна болест. Джими беше видял един мъж да бълва пяна след ухапване на плъх и едва ли някога щеше да забрави тази гледка.

Майчиното приличаше на разровен мравуняк, цареше пълна суматоха — макар че мравките не вдигаха толкова шум, нито махаха с ръце така, че да те фрасне някой през лицето, докато се опитваш да се провреш. Възбудени, хората щъкаха от група на група и всички като че ли говореха наведнъж. Джими зърна едно познато момче, което стоеше встрани, и се запъти към него.

— Какво става?

Хлапакът, с прякора Лари Ушето, тъй като ушите му бяха големи и клепнали, стоеше напрегнат като тетива на лък и зяпаше суматоката. Заговори му, без да откъсва очи от навалищата.

— Хората на Батира прибират момичетата, просяците и всеки, до когото се докопат. Спипали са Джералд.

Джими примига. Джералд беше по-малкият брат на Лари, само седемгодишен, ако имаше и толкова. Джими знаеше, че Радбърн е отмъстителна свиня, но чак да прибира невръстни дечица беше отвратително. Понечи да попита:

— Той да не е кра...

— Не! — сопна се Лари и го погледна ядосано. — Нищо не е правил. Просто си е играл, нали е дете!

— Проклет да е в кокалите тоя Радбърн — измърмори Джими.

— Проклет да е, и още как. Само че този път е дел Гарза. Радбърн е извън града — взел е кораб няма и час след тръгването на принцесата. — Джими примига изненадано. Щом Лари знаеше, че принцесата е избягала тази нощ, значи го знаеха всички. Дотук с тайните. — Сега командва дел Гарза и е побеснял от яд.

„Като побесняла лисица“, помисли си Джими и се вцепени, щом през ума му се превъртяха няколко извода. „Принцесата е избягала, Радбърн я преследва, а дел Гарза ще иска да задържи много хора, за да хвърли на тях вината, когато херцогът се върне. Как беше старата поговорка? «Победата си има хиляда бащи, поражението е сирак». Дел Гарза ще иска да има колкото може повече хора за баща на поражението“.

— Дел Гарза е змия от същото люпило като Радбърн — заговори разпалено Лари. — Намислил е нещо гадно и дори от това да пострада едно малко момче, ще го направи!

Джими кимна съгласен, после каза:

— Ами, няма да му позволим. Да видим какво ще реши Праведника и ако не вземе правилното решение, хм, ще видим. — Срѣга Лари в хълбока. — С мене ли си?

Очите на по-малкото момче се изпълниха с надежда.

— Кой друг според тебе ще ни подкрепи? — попита го тихо Джими.

— Ще разбере — отвърна Лари и си избърса очите с мръсния си ръкав — по лицето му останаха тъмни петна.

— И аз — каза Джими. — Но това няма да го обсъждаме повече, докато не разберем какво ще се предприеме. — Имаше предвид колкото от страна на Праведника и помощниците му, толкова и от дел Гарза. — Дай да се пораздвижим и да разберем каквото можем.

Запромушваха се из тълпата.

— Някоя от къщите засегната ли е? — попита един дебелак няколкото проститутки, скупчили се около него. — Тия, зад които стоим ние, искам да кажа.

— Още не — отвърна една от жените, с остър като игла нос и с външност на доста повече от четирийсет. — Но ако това не донесе на

дъртия Джоко каквото иска, те ще са следващите. Мътеци патки, това са те.

— Много благородници ходят по тия места — каза една от приятелките й. — Няма да им хареса да им пречат на удоволствията.

— О, знаеш ли колко ще се притесни тайната полиция — изсумтя онази с острия нос. — Само това чакат те, да спипат някой благородник или богат търговец с ревнива жена. Помни ми думите, дори днешното да не донесе на оня кучи син каквото му трябва, това ще е следващата им стъпка.

— Така е — съгласи се дебелият. — Щом е почнал, защо да спира?

Джими трябваше да се съгласи. Дори му се стори познанадващо, че тайната полиция все още не е предприела такъв ход — Радбърн беше достатъчно умен, за да се сети. За полудял за власт и бездушен кучи син като него това изглеждаше съвсем логична стъпка, много повече от прибирането на уличните момичета. Човек можеше да научи ужасно много неща, ако успее да сложи ръка на къщите за удоволствия. Стените там буквално имаха уши — удобно разположени килерчета за подслушване в по-богатите бардаци. Не един търговец с удоволствие плащаше на мадам всеки месец малко отгоре, за да го държат в течение какво са изтърсили пияните конкуренти, за да впечатлят поредната си фаворитка. Нищо не пречеше на Джими да си представи как в килера за подслушване вместо мадам стои някой агент на Короната.

Още преди събитията от последната седмица се носеше клюката, че Ги дьо Батира храни амбиции да стане следващият принц на Крондор, а Джоко Радбърн се гласи да сложи ръка на поста херцог на Крондор. Западните благородници със сигурност щяха открито да възразят в Съвета на лордовете срещу подобни назначения, но пък онези, които имаха какво да крият, нямаше да са толкова пламенни във възраженията си. А и колкото повече полезни неща успеяха да измъкнат Радбърн и дел Гарза от цялата тази каша, толкова по-вероятно беше херцогът да им прости, щом се върнеше.

Джими зърна Невил Беята — седеше самотен в един ъгъл на огромната зала. Не беше необичайно, предвид миризмата, лъхаща от него, като се почне с вкисналата пот и оттам нататък. Но просякът беше чест гост на крондорските тъмници и можеше да разполага с

полезна информация. Зависеше само колко смахнат щеше да е точно днес.

Джими клекна пред стария просяк и заразмахва пред очите му един сребърник — знаеше, че това е най-добрият начин да му привлече вниманието. Постепенно Невил спря да се поклаща и очите му започнаха да следят монетата; след това ръката му се вдигна и понечи да я хване, но Джими я дръпна и я стисна в шепа.

— Невил. Трябва ми малко информация.

Старецът се вторачи в него. Беше си съвсем луд, но в очите му се прокрадваше и зрънце остър ум. Нали в края на краищата все още не беше умрял от глад, нито премръзнал или пребит до смърт от улични пияндета.

— К-к'во искаш да знаеш? — провлече той.

— Опиши ми килиите в цитаделата — каза Джими. — Искам да знам всичко, което можеш да си спомниш.

Невил взе да се киска, задави се и се закашля така, че Джими очакваше всеки момент да изхрани поне единия си бял дроб. Ядосан, тъй като подозираше, че кашлянето е намек да му предложи нещо за пиене, Джими все пак стана и плати една халба бира за стария просяк.

Както се очакваше, щом халбата се озова в кривите от възрастта пръсти на Невил, кашлицата секна.

— Повече от един сребърник ще ти трябва за това — изхриптя старецът и отпи.

— Колко?

Просякът сви рамене и цялото му тяло се разтресе.

— Двайсет. — Знаеше много добре, че никога няма да ги получи. Джими стана и понечи да си тръгне.

— Ей! — извика Невил след него, явно ядосан. — Къде тръгна бе?

— Да поговоря с някой, който не е толкова луд — подхвърли Джими през рамо.

— Я ела тука — настоя просякът. — Не знаеш ли да се пазариш бе? К'во ще ми дадеш? Луд съм, ама не съм прост.

Джими вдигна ръката с монетата, а Невил почна да се тресе и да ръмжи.

— Три ми дай!

— Вече похарчих два петака за бирата ти — отвърна Джими. — Няма да хвърлям пари за нищо. Даваш ми нещо за това и ако реша, че струва повече, плащам повече.

— Бива — отвърна старецът с неохота. — Кво искаш да знаеш?

Джими седна пред стареца, вдиша през устата, за да избегне натрапчивата воня, и почна да го разпитва за тъмниците. Колко са дълбоко, как се стига до тях, колко са килиите, пазачите, през колко време се сменят, колко често хранят затворниците, на колко време изхвърлят гърнетата, ако има такива. Невил Белята отговаряше на всеки въпрос, без да откъсва очи от малкия крадец, и с всеки отговор сърцето на Джими се свиваше.

— Има ли някакъв начин да се измъкне човек, без стражите да разберат? — попита той накрая.

Невил Белята се изсмя мрачно.

— Кълна се в богинята на късмета, откъде да знам? Никога не съм се опитвал да бягам. Повече неприятности, отколкото си струва. Най-много четири дни са ме държали там.

Джими се наведе към него и попита:

— Чувал ли си някой да е избягал?

Старият просяк се закиска и размаха мръсен пръст пред лицето му.

— К'во става? Джоко да не ти е прибрал гаджето?

Джими го изгледа твърдо.

— Само три зъба са ти останали, Невил. Искаш ли и тях да ти счупя?

Бърза като змия, ръката на стареца го сграбчи над лакътя със смайваща сила.

— Я опитай — изръмжа Невил. — Копелдак с копелдак. Случайно ли мислиш, че съм останал жив толкова дълго? Или че може би Лимс-Крагма, великата богиня на смъртта, е забравила за мен? Това ли си мислиш? Ха! Тъп копелдак. — Наведе се и се изплю на пода.

Джими реши, че старецът още държи да си получи среброто. Ако прекратеше разговора, сигурно щеше да наплюе и него. „И тогава ще трябва да го убия. Или себе си“. Толкова гнусна беше представата да бъде заплют от Невил Белята.

— Чувал ли си някой да е успял да избяга — бавно повтори той въпроса си.

Старият просяк погледнала една страна и поклати глава.

— Има ли някакъв изход оттам, който да не пазят? — попита отчаяно Джими.

— Единственото, което знам, е дупката в пода на голямата килия. — Невил се изкиска и го погледна злобно. — Но едва ли ще ти хареса: в тая дупка пикаем.

Джими само го зяпна и се замисли трескаво. Нямаше да му хареса, но можеше да се окаже възможност.

— Тя в градската канализация ли води? Или цитаделата си има отделен отходен канал към залива?

Невил пак се изсмя и Джими реши, че старият тъпак се забавлява от този разговор много повече, отколкото се полагаше.

— Откъде да знам? — отвърна троснато Невил. — Да не мислиш, че съм си следил пикнята да видя накъде отива? Дупката е само ей толкоз голяма! — Вдигна ръце и показа кръг колкото чиния и сърцето на Джими отново се сви.

— Ей! — Невил го сръга в ребрата. — Може Праведника да знае някой изход. Що не питаш него? — И се засмя дивашки.

Младият крадец стана и понечи да си тръгне.

— Ей! — викна просякът. — Парите ми къде са? — И протегна костеливата си ръка.

Джими му подхвърли сребърната монета, която бе предложил отначало.

— Чакай бе! — викна троснато Невил Белята. — Щеше да ми дадеш още! Така се спазарихме.

— Спазарихме се, ако реша, че сведенията ти са ценни, да ти дам повече — хладно отвърна Джими. — Дай нещо, което мога да използвам.

Старецът заръмжа и го изгледа сърдито, но нещо накара момчето да изчака.

— До каналите води — най-сетне отстъпи Невил. — Но тунелът е подробен наполовина, не е безопасен.

— А дупката? — попита Джими. — Човек може ли да слезе през нея?

Невил заобръща насам-натам глава, уж възмутен от безкрайните му въпроси, но накрая кимна.

— Била е по-голяма. Запълнили са я с парчета камъни и мазилка. Голяма е колкото да се провере някой по-мършав. Като я ритнеш хубаво два пъти, ще се отвори достатъчно някой да изпълзи долу, ако не му е много голям тумбакът.

Нещо просветна в ума на Джими и той зяпна стария просяк.

— Ти си я използвал! — изръмжа той обвинително и го посочи с пръст. — Използвал си шахтата, за да избягаш!

Невил замаха с ръце като луд, в смисъл „разкарай ми се от главата и ме остави на мира, инак ще си изпатиш“ — ход, който бе усъвършенствал в дългата си кариера от разправии с публиката, но Джими не се впечатли.

— Престани! — Загледа го начумерено, докато старецът не се укроти и също не го погледна сърдито. — Така. Сега ми кажи всичко, което искам да знам, и ако се окаже истина, ще ти дам ето това. За миг в ръката му блесна злато. — Но ако излезе лъжа, не получаващ нищо.

Една жълтица бе цяло състояние за човек като Невил. Можеше да му донесе петдесет халби бира, че даже и сто, от най-гадната, която продаваха в Бедняшкия квартал. Той взе да смуче беззъбите си венци и да премисля.

— Че що пък не? — измърмори най-сетне. — Не е тайна, дето си струва да я пазя. Бях крадец някога, като млад. Сипаха ме. Не беше леко.

Лицето на Невил Белята се отпусна в унесена от спомена усмивка и тъкмо когато Джими реши, че е време да го поразтърси, за да го върне в настоящето, той заговори.

— Щях да висна на бесилото. — Невил отново се изплю. — Но знаех, че с повечко време и търпение мога да се измъкна. Има решетка. — Посочи надолу с мръсния си пръст и Джими автоматично също погледна надолу, сконфузи се и вдигна очи към стареца.

— Никак не беше голяма, да ти кажа, но аз можах. — Както си седеше, Невил се заизвива с ръце над главата, все едно че се провира през тясна дупка. — Рамената ми се разглабят — добави той и се изсмя хрипливо, като видя неверието на лицето на младия крадец.

Не че Джими не беше чувал за такива преди, но му беше трудно да повярва, че човешката отрепка пред него може да има толкова полезно качество.

Невил го плесна по коляното, без да спира смеха си, и продължи:

— По онова време решетката не беше даже укрепена. Не им беше хрумнало, че някой може да избяга през клозет! — Поклати глава и се ухили. — Да можех да им видя лицата, когато са дошли да ме търсят.

Джими кимна и попита:

— Та откъде се стига?

Невил зяпна в празното и пръстът му зашари във въздуха, сякаш се мъчеше да си припомни пътя.

— Хващаш четвъртата шахта при Петорката — замърмори той неуверено. — Не, втората хвани. — Замълча зяпнал, после отново се оживи. — Тръгваш към пристанището, все по долния път... не, това води към тепавичарниците. Не ти трябва да ходиш там. — Изпръхтя недоволно. — Знам как се стига дотам, ама като не съм разправял на никой как да стигне?

Джими се изправи.

— Покажи ми тогава. По-лесно ще е.

Старият просяк го изгледа, все едно че го караше да се съблече по препаска и да затанцува на масата.

— Не е за мен туй! — И Невил размаха халбата. — Тука си ми е добре, всичко си имам. — Огледа се и махна с ръка, все едно че му показва най-прелестните места в града.

Джими се наведе толкова близо, че за малко да забърше туфите косми в носа му, и прошепна:

— Четири сребърника над жълтицата, ако ми покажеш.

Невил задъвка венци, зяпнал в пустото, и не отвърна.

Джими ухапа нервно горната си устна, разбрал, че Невил е една ръка отгоре. Сега можеше да го разори с пазарлъка.

— Ще купя и половин мях вино — додаде Джими. — Каквото остане, можеш да го задържиш, щом ме заведеш там.

— Пълен мях — контрира Невил.

— Половин.

— Цял! — сопна се старият просяк. — Далече е.

— Готово — отвърна с малко неохота Джими и протегна ръка.

Невил плю в своята и я плесна отгоре, преди момчето да успее да си я дръпне, а после се изсмя гръмко на отвратената му физиономия.

ГЛАВА 4

СЪЗАКЛЯТИЕ

Джими се промуши през тълпата и каза тихо:

— Лари.

По-малкото момче умело прикри сепването си и Джими изпита лек прилив на гордост. Да се промъкваш покрай градската стража беше лесно, но момчето до него си беше професионалист в занаята.

— Открих нещо — прошепна му Джими и се огледа да се увери, че никой не подслушва. — Как да се влезе в тъмницата. — И му даде знак с ръка да не бърза. — Но има един проблем.

— Какъв проблем?

— Единственият, който знае пътя, е Невил Белята, тъй че ще трябва да го вземем с нас.

Светналото от радост лице на Лари изведнъж стана кисело, все едно е захапал нещо неприятно.

— И трябваше да му обещава мях вино. Което значи...

Старият Невил беше от тия, дето изчезват за миг по причини, които само те си знаят, но винаги се връщат да си поискат обещаното. Обещаните неща никога не се изплъзваха от шупливата памет на старчето, колкото и смътен да бе споменът за свършеното.

Двамата се обърнаха и загледаха Невил, който си говореше с някого, дето го нямаше. Джими прекъсна разговора и го подмами извън Майчиното със струйка червено вино — Невил заситни след него да я хване с уста. Щом излязоха, Джими запуши меха.

— Сега води. — Старият просяк млясна с уста, отърка с ръце лице и шия и облиза пръстите си, а Джими метна показно меха през рамо. — Когато си готов.

— Това е — рече Невил.

Тримата стояха присвити и разкрачени над мръсния поток, течащ в средата на тунела. Овалният отвор в стената пред тях изливаше своя

дял в зловонния поток. Засъхналите резки по тухления зид сочеха, че водата някога е била по-висока.

— Много време ни отне — каза кисело Лари.

Джими само сви рамене. Лудостта на Невил Белята не беше само игра — вече не помнеше колко пъти се бяха връщали, докато старецът хленчеше колко е ожаднял. Но младият крадец бе непреклонен — никакво вино повече, докато не намерят мястото.

„Щом сега е наполовина трезвен, ако се беше напил, никога вече нямаше да видим дневна светлина“.

— Сигурен ли си? — попита Джими скептично.

Както беше казал Невил, тунелът беше наполовина срутен. Парчетиите тухли и вар се бяха свлекли под ъгъл в главния канал, което им даваше лесен достъп, но въздухът, който духаше отгоре, беше по-мръсен и от самия просяк.

— Нещо е умряло горе — каза Лари.

Невил пренебрегна думите му, за да отвърне на въпроса на Джими.

— Сигурен съм, да! — Устните му замърдаха ядосано и се показа един от малкото му останали криви зъби. — Ако беше внимавал, щеше да разбереш!

„Старият тъпак е прав“, призна натъжен Джими. Бяха минали покрай знаци, предупреждаващи, че приближават подножията на цитаделата.

— Фу! — каза Лари задавено. — Не е възможно да си имал предвид това! Не можем да влезем тук! Тук и змия не може да се провере!

Джими определено беше съгласен. Хвърли меха към просяка и той забърза навън, без да си поиска останалото възнаграждение. Младежът погледна с гримаса след ситнеция в тъмното Невил, после се изкатери по срутеното и тикна факлата в дупката.

— Виж, ето там се разширява. А тия парчетии лесно можем да ги разбутаме. — Изгреба една шепа настрана и обърса ръка в крачола си. „Добре поне, че бездруго се каня да си купя нови дрехи“.

— За час можем да изчистим достатъчно, за да се проверем, дори ако внимаваме да не вдигаме шум. След това ще е лесно. Няма да яздим кон през тая дупка все пак.

Факлата примига и угасна. Джими се измъкна назад. Догади му се и очите му се насълзиха.

Срещу бюрото на временния губернатор седяха трима изключително богати търговци. Бяха членове на могъщата Гилдия на търговците — включваща най-богатите хора в града наред с представители на останалите важни гилдии: тепавичари, ковачи, корабостроители, майстори на фургони и други. След двора и храмовете Гилдията на търговците беше най-влиятелната в градската управа. Твърде много благородници в Кралството имаха дългове или въртяха търговия с по-властните ѝ членове. Зърното не можеше да стигне до пазара от околните чифлици и имения, ако керванджиите не подкарат фургоните. Пристанищните складове се пълнеха със стоки, които не можеха да заминат наникъде, ако докерите откажеха да ги натоварят на корабите. Съдействието на Гилдията беше жизненоважно за успеха на плановете на дел Гарза — или най-малкото трябваше да се подсигури, че няма да му се противопоставят.

Тримата запазиха еднакво високомерни физиономии, но очите им, лъснали на светлината на свещите, следяха неотлъчно всяко движение на дел Гарза. Изчакваха вниманието му с достолепна сдържаност.

Дел Гарза продължаваше да пише — драсваше и отмяташе настрана някой не толкова важен документ, с пълното съзнание колко рядко проявяват подобно търпение тези господа. Наслаждаваше се на тази дребна демонстрация на власт. Всъщност това бе единственото му лично удоволствие — следващата част от тази вечерна среща щеше да е в полза на господаря му.

Най-сетне приключи с писането, поръси документа с пясък и го изтърси, след което го остави настрана, обърна се и погледна седящите срещу него мъже.

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми — каза той с хладна неискреност.

Марцелус Варней, корабовладелец с квегско потекло, повдигна вежда. Беше мъж с бичи врат, явно преживял младостта си в тежък труд. Сега, на средна възраст, под тлъстините му все още изпъкваше здрав мускул.

— Не бяхме точно поканени — заяви той. — Останах с впечатлението, че сме арестувани. — Цялото му държане намекваше за отвращение.

— Все пак можехте да се възпротивите — отвърна много учтиво временният губернатор, килна глава на една страна и разпери ръце. — Не, не, трябва да ми позволите все пак да ви благодаря за съдействието.

— Хайде, казвайте — подкани го с равнодушен тон корабовладелецът и презрително присви очи.

Дел Гарза ги огледа един по един и кимна примирително.

— Както желаете, господа. — Отпусна се в стола. — Не се съмнявам, че сте запознати със специалните заповеди и с извънредното положение, което скоро ще обявя в Крондор. Изпратих копие на заповедта до гилдията ви и се надявам, че сте отделили този ден да я обмислите.

Тримата помръднаха в столовете си и това го развесели: все едно че го бяха репетирали, толкова едновременно стана.

— Поканих ви тази вечер, за да разбера дали мога да направя нещо, за да спечеля подкрепата ви. Очакват ни трудни времена и искам да се уверя, че най-уважаваните гласове в Гилдията на търговците ще се изкажат в подкрепа на тези актове. — „Виж, това спечели вниманието им“, помисли си той с вътрешна усмивка. Малко ласкателство покрай заплахата вършеше чудеса.

Господата се вторачиха в него, все едно че повярваха, че го интересува мнението им. А то го интересуваше, разбира се. Стига да съвпаднаше с неговото.

Руфус Тюни, търговец на зърно и собственик на шестте мелници, разположени на кръстопътища около града, направи гримаса и махна вяло с ръка. Беше суетен мъж, склонен да се труфи с много дантела и да се маже с помада, и където и да минеше, след него се носеше облак от силни парфюми и миризма на люляк.

— Новите правила, които сте предложили, не са без достойнства, безспорно — провлече той. — Бедата е в това, че изглеждат... малко крайни. — При което погледна с вдигнати вежди временния губернатор. — Дори ние тримата чистосърдечно да се изкажем в подкрепа на вашата позиция... — Сви деликатно рамене. — Каква ще е ползата само от нашите три гласа?

— Не допускате това да е съображението, господа — отвърна с твърд тон дел Гарза. — Това, което трябва да прецените в случая, е вашата изгода.

Думите му бяха посрещнати с мълчание и дел Гарза забеляза как едва надвиха желанието да се спогледат.

— Изгода ли? — попита Варней, като се помъчи да не издаде учудването си.

„Очаквах точно той да зададе този въпрос“.

Третият — търговецът на подправки Тадиус Флийт, помръдна на стола си. Беше невзрачен на външност, с добре скроено, но простовато облекло.

— Дайте да се разберем, дел Гарза. Какво точно предлагате?

Дел Гарза беше очаквал точно той да се опита да поведе преговорите. Понякога се оказваше прекалено лесно. Той въздъхна и отвърна отегчено:

— Трябва ли да навлизам в подробности? Спомнете си къде се намирахте, господа, когато хората ми ви поканиха да се явите тук.

Изчака, докато последното уседне в мозъците им. Този път се спогледаха.

„Що за глупаци са тия тримата!“ Изпитваше презрение към повечето от тяхната мая, но тримата седящи пред него бяха особено вредни. Тюни и Флийт удовлетворяваха безогледно срамните си страсти, което ги правеше уязвими. Варней пък въртеше доходна странична търговия с млади жени и деца за роби в Кеш, като ги упойваше и ги превозваше контрабандно в тайни килии на корабите си. Свършеше ли ползата от него, дел Гарза смяташе, че ще е благодат за Кралството да сложи край на търговията му. Робството, освен за пленници на Короната, беше незаконно.

„Може да го продам във Велики Кеш. Това определено ще развесели доста хора“. Колкото до другите, бяха плиткоумни хора с глупави пороци. Единият обичаше да се показва с хубави жени, другият — да се прави на хубава жена. Не вредяха никому, освен на себе си. „Почти съм им благодарен, както и на Радбърн, че поддържа толкова пълни досиета“. Щеше да се срещне с повечето ключови членове на Гилдията по двойки и тройки през следващите няколко дни — щеше всичките да ги постави на колене.

— Това определено поставя нещата в нова светлина — каза мрачно Флийт и погледна към другите двама. Никой нямаше какво да добави — всички си даваха сметка, че дел Гарза разполага с информация, която може да ги съсипе, а в случая с Варней — да го прати на бесилката.

След няколко мига мълчание дел Гарза заговори малко нетърпеливо:

— И в тази нова светлина виждате ли достатъчно добре необходимостта да подкрепите декретите ми? В края на краищата барон Радбърн ще се върне скоро. Уверявам ви, че той няма да се заинтересува от позицията на Гилдията толкова силно като мен.

— Убеден съм — отвърна Тюни.

— Добре. Значи мога да разчитам на гласовете ви? — Дел Гарза ги изгледа бавно един по един, докато всеки от тях не кимна и не измърмори утвърдително. — Чудесно! Няма да ви задържам повече, господа. — Усмихна се равнодушно и взе един документ от купчината вляво от себе си. — Желая ви приятно прекарване на остатъка от вечерта.

Дрънна звънчето на бюрото и вратата се отвори. Стражът чакаше отвън. Дел Гарза заби поглед в документа, явно забравил за съществуването им.

Тримата търговци се спогледаха невярващо. Не бяха свикнали да ги гонят по този начин. Станаха от столовете си и дръзко изгледаха наведения над бюрото дел Гарза — погледите им обещаваха жестока разплата.

Временният губернатор прецени точно момента и когато вдигна глава и видя израженията им, се усмихна. Заплахата в погледа му бе много по-силна от тяхната и те го разбраха.

— Внимание, внимание — викна глашатаят.

Джими Ръчицата спря в сянката зад вратата, мъчеше се да се направи на невидим. До глашатая вървеше войник в черно и златно и гледаше предизвикателно. Бяха изтекли два дни, откакто Джими бе влязъл в каналите с Невил Белята и Лари Ушето, но тъкмо беше забравил дреболията с последвалото бягане и нямаше никакво желание да го погнат отново.

— С декрета на временния губернатор на град Крондор се въвеждат следните промени в действащия закон: уличната проституция вече ще се смята за престъпление, равно на кражба с взлом, и ще се прилагат същите наказания. Всички вертепи и бардаци в града трябва да получат разрешение на Короната, за да работят. Просията също е обявена за престъпление и вече ще се наказва с не по-малко от петдесет камшика.

Глашатаят продължи с формалния завършек „подписано собственооръчно, в еди-кой си ден“, но Джими беше престанал да слуша.

Лицензирането на бардаците означаваше, че агентите и войниците на херцога щяха да ги претърсят и да регистрират момичетата. Това не беше важно.

Но обирите и уличните кражби ставаха тежки престъпления, а петдесет удара с камшик щяха да убият всеки, освен най-силните мъже. Той се отдръпна замаян в тъмната уличка. Това означаваше, че всеки, който вече бе заловен — Флора, Джералд и всички останали — е обречен. Обърна се и забърза през лабиринта от тъмни проходи към най-близката шахта на канализацията. Беше само въпрос на дни, докато умрат.

„Временният губернатор си е пусал декрета“, измърмори си той, докато се спускаше по железните скоби, преди да скочи безшумно върху хлъзгавия тухлен под. „Да видим сега какво има да каже Праведника“.

„Шегаджийска отмора“ беше претърсвана. Джими никога не беше виждал толкова много хора тук. Цареше страх, но лицата около него бяха безизразни и корави. Тук едва ли можеше да се намери и един Шегаджия, който да няма приятел или близък, прибран в килиите. Джими се зачуди дали затворниците вече знаят какво ги очаква.

Започна да се провира в навалищата и скоро се убеди, че никой няма пресни новини, освен обявлението. Никой не знаеше какво смята да направи Праведника по въпроса, нито беше виждал Дневния господар от часове, а оставаха два часа, преди да дойде ред на Нощния. Междувременно никой не смееше да излезе навън, особено жените и просяците.

Зърна Лари Ушето, кацнал като демонче на кръстосаните тавански греди, и тръгна натам. Погледите, които си размениха, бяха като стиснати ръце — споделяха една и съща мисъл, без да я изрекат. По-малкото момче горе беше стиснало зъби и преглъщаше нервно... а после вдигна очи и видя нещо, което го накара да се вцепени.

— Какво има? — попита Джими.

— Смеещия се Джак — отвърна отгоре Лари.

Чуха го и други и се обърнаха натам, накъдето беше зяпнало момчето; тишината се понесе на вълна, щом се пръсна вестта за появата на помощника на Нощния господар. Докато Нощния страж се качваше на една маса, голямата зала стихна, чуваше се само по някое глухо окашляне и ромонът на капещата вода. Смеещия се Джак се завъртя бавно в кръг да огледа всички, лицето му беше още по-мрачно от обикновено.

— Всички вече сте чули — ревна той. — Тъй че няма да повтарям декрета. Заповедта е да не се прави нищо. Оставете въпроса на Праведника и се покрийте до един. Разбрано?

Тълпата мълчеше; негодуванието се надигаше на вълна.

— Е? — запита навъсено Джак.

Няколко души замърмориха, но повечето Шегаджии го гледаха мълчаливо, в очакване да чуят нещо повече.

— Хубава пасмина сме, няма що — изръмжа Смеещия се Джак, после ревна: — Никаква вяра, а? Къде щяхте да сте, ако не беше Праведника? А? Ще ви кажа: повечето от вас щяха вече да са мъртви. Много е лесно да си лоялен в добри времена. Много е лесно да спазваш правилата и да правиш каквото се очаква от теб, докато всичко върви добре. Но когато времената станат трудни, точно тогава трябва да се подчиняваш на заповедите. Само верността ще преведе всички ни през трудното време. — Завъртя се отново и ги домете с твърдия си поглед. — Е, и кое ще бъде? Изпълняваме заповеди, или ви изритват на улиците, за да ви спипа стражата?

Въпросът бе посрещнат с объркано мълчание. Очакваше се одобрителен рев, но Шегаджиите се споглеждаха неспокойно и се чудеха как да избегнат да изрекат отговора, че всъщност искат да ги изритат на улиците.

— Е, като го поставяш така... — измърмори Джими под нос, вдигна юмрук към тавана и изрева: — Праведника!

Тълпата подивя и поде вика му, рева, докато от тавана не запада мазилка. Смеещия се Джак вдигна ръце за тишина.

— Скрийте се по курниците и къртичините си. Кротувайте и чакайте заповеди. Едно мога да ви обещаю: това няма да го търпим дълго, но никой да не предприема нищо, докато не му наредят друго.

Това бе посрещнато с нов възторжен рев, който бързо заглъхна, щом Смеещия се Джак слезе от импровизирания подиум. Джими вдигна очи към Лари и му кимна към вратата, сигурен, че малкият бързо ще го догони.

Джими поведе извън каналите и през лабиринта от задни улички, повечето затрупани с боклук, но някои относително чисти. Стигнаха до една ограда с колове от кедр, набити в камъка. Прескочи я, стъпи за миг на перваза на прозореца, после се хвана за дупката, останала от откъртена тухла, и залази нагоре към следващия перваз. Стъпи и на него и изпъна ръце да се хване за стрехата. След малко вече беше на покрития с каменни плочи покрив.

Тихо се отмести встрани, за да може и Лари да се изкатери до него. Не бяха задъхани — и за двамата пътищата към покривите бяха нещо толкова познато, колкото стълбите до таванското за стопанина на някоя къща.

Намираха се на покрива на шумна пристанищна пивница — плочите под тях направо се разтресоха, щом дрезгавите от вкисналото вино моряшки гласове се опитаха да подхванат песен. Ала въпреки това момчетата се стараеха да вдигат колкото се може по-малко шум, докато стъпваха покрай таванския прозорец на една от стаичките за спане. Джими надникна рисковано през прозорчето и видя, че е празна. После легна на гръб, загледа се към звездите и се заслуша за стъпки на преследвачи. Лари седеше смълчан до него.

— Мисля — най-сетне зашепна по-малкото момче с явно недоволство, — че Праведника ще нарече хода на дел Гарза „блъф“.

Джими кимна, но се сети, че в тъмното няма да се види, и изсумтя в знак на съгласие.

— Бедата е обаче, че не блъфира — продължи разпалено Лари. — Защо да го прави? Никой няма да негодува, ако обеси десетина Шегаджии. Че даже и сто!

Джими му шътна да млъкне — още малко и щеше да се развика. Лари измърмори едно „извинявай“ и Джими го потупа съчувствено по рамото. Но беше съгласен с чувствата на по-малкото момче. Временният губернатор щеше да постави Праведника във възможно най-неизгодната позиция, преди да се съгласи да преговаря. Ако изобщо го направеше.

В историята на Гилдията на крадците Шегаджиите и Короната никога не бяха сядали на масата за преговори, но през десетилетията, откакто бе основана Гилдията, Шегаджиите бяха стигали, до договорки с принца на Крондор по няколко повода. Някой търговец с връзки в двора например донасяше вест, друг, с бизнес от двете страни на закона, донасяше съобщение — така от време на време някоя трудна ситуация можеше да се избегне. Шегаджиите предаваха своите, щом ги спипаха в тежко престъпление — това го разбираше всеки крадец, уличен негодяй или просяк. Но понякога някой твърде усърден полицейски началник искаше да прати на бесилката неподходящото момче или безвредно улично момиче, или просяк, задържани уж за по-сериозно престъпление, така че от време на време се уреждаха размени. Не един Шегаджия биваше изритван от затвора, щом шерифът на Крондор получеше сигурно доказателство за невинност — обикновено местоположението на истинския виновник, който или се криеше, или вече бе умрял. В други случаи банда, неполучила правомощия от Праведника, биваше предавана на хората на шерифа, с което Шегаджиите си спестяваха труда сами да се оправят с натрапниците.

— Праведника нищо няма да направи, нали? — каза Лари.

— В положението, в което е сега, не мисля, че може да рискува да утежни нещата още повече. Мисля, че нищо не можем да предложим на дел Гарза — отвърна Джими. — Както аз го виждам, единственото, което може да го зарадва, ще е, ако Радбърн се върне с принцесата. Но ако тя вече е на половината път до Крудий с принц Арута, не си представям как ще стане това. Тъй че ако обеси повечко от нас, поне ще може да каже, че се е опитал да направи нещо, когато Черния Ги се върне. А ако Радбърн вземе, че умре по пътя, тогава дел Гарза може да прехвърли цялата вина на него и да твърди, че все пак се е опитал да направи нещо. Нашите момчета и момичета са в тежко положение, няма спор.

Джими замълча за миг: знаеше, че положението им е не просто тежко, а фатално. Най-сетне добави:

— Само от нас зависи.

— Могат да ни убият...

Джими се засмя тихо.

— Хората на дел Гарза бездруго ще ни убият, ако не направим нещо. Колкото до Праведника... — Замълча и погледна една падаща звезда. Мислеше какво може да им направи Праведника. — Няма да ни наградят, това е сигурно. Сигурно ще трябва да изтърпим един як бой за неподчинение на заповед. Но ако успеем да измъкнем всички навън...

— Всички?! — изписука уплашено Лари.

— Ами да. Защо не?

— Аз искам само да измъкна брат ми.

— Не, това не стига! — рече Джими и се надигна. — Искаш да измъкнеш брат си. Това го разбирам. Но ако успеем да спасим и другите, ще е страхотно. Нали?

Миг тишина, после:

— Ами...

— И ще сме герои в очите на всички в Гилдията. Твърде популярни ще сме, за да ни срежат гърлата.

— Ами... сигурно.

Не беше възторженото потвърждение, на което се надяваше. Но беше по-добре от нищо. Джими стана.

— Първо, да идем да огледаме онова място, дето ти го показва Невил Белята. Щом разберем с какво разполагаме, можем да правим планове. После ще видим. — И тръгна да слиза.

Лари Ушето го последва с неохота.

— Какво ще видим?

— Ще видим дали Праведника ще ни убие, или няма — отвърна весело Джими.

Джими си беше вързал накиннат в оцет парцал през носа и устата, но въпреки това едва се съдържаха да не повърне от вонята. Бяха разчистили много от преграждащите отвора парчетии, но не всичко; хората, които щяха да освобождават, бяха повечето дребни и със сигурност щяха да са измършавели още повече в затвора. Двете

момчета се трудеха тихо и бързо и дойде моментът, в който един от двамата трябваше да се изкатери по вертикалната шахта, за която им беше казал Невил. Джими погледна Лари, видя, че е изнервен, позеленял и на ръба да му прилошее, и реши, че няма да е много уместно да предложи той да го направи. Вдиша дълбоко през устата, все едно че се кани да се гмурне под вода, и провря глава през отвора. След това се повдигна нагоре.

Не се оказа чак толкова тясно, колкото очакваше от описанието на стареца, но пък старият просяк сигурно бе имал повече месце по костите си като млад. А и стените не бяха особено трудни за катерене, бяха като че ли част от естествената скала под цитаделата, с многобройни цепнатини и издатини за пръстите на ръцете и краката. Дори момичетата щяха да могат да се справят на слизане.

Дотук единственият проблем беше дали няма да се окаже много хлъзгаво от разни неща, за които бе по-добре човек, да не мисли, и дали ще вони още повече. Беше се заклел да направи жертвен дар на богинята Рутия, Господарката на късмета, ако му позволи да премине, без някой да се изпикае отгоре върху него. И колкото повече се изкачваше, толкова по-щедро ставаше жертвоприношението.

Чу глас над главата си и за миг замръзна, но който и да беше, бързо отмина. Джими благодари наум на Богинята на късмета и погледна нагоре. Бездруго, нямаше да може да продължи повече. Точно над него бяха зазидали малки камъни от едната страна на шахтата, на дълбочина около четири стъпки под отвора, което я стесняваше само колкото да си провре главата.

Заслиза бързо надолу, със свито сърце. Беше си представял, че ще може да изкърти с ръка камъчетата около решетката, и се притесняваше само дали няма да вдигне много шум. Но изобщо не беше допускал, че ще са чак четири стъпки! Невил навярно просто не го знаеше, но определено си беше сериозно усложнение.

Бързо си представи яростта, обзела навремето началника на затвора — може би заради бягството на Невил Белята още тогава, или на някой след него. Тъй че сурово наказаният тъмничар или назначеният след него веднага се беше погрижил това повече да не може да се случи. Помисли си разсеяно как сегашният началник щеше да съобщи на дел Гарза и на шерифа, че през нощта са избягали десетки Шегаджии, но бързо изтласка от ума си тази мисъл и се върна

към настоящия проблем: как бързо да се отърве от многото тухли, камъни и мазилка.

Лари го чакаше долу.

— Е? — попита той шепнешком.

— Трябва ми баня — отвърна Джими. Не го беше казал твърде често напоследък и никога — толкова искрено.

— И на мен — съгласи се Лари и попита: — И какво?

— Има проблем — отвърна Джими. — Зазидали са го така, че и котка не може да мине. А и е доста дълбоко. Остави ме да помисля.

— Не можем да влезем тук! — изсъска Лари Ушето в ухото на Джими. — Това място е прекалено прилично за нас.

Вярно си беше. Двуетажна сграда с повече комини, отколкото на обикновените къщи, място, където сравнително почтени хора идваха да се къпят редовно, но не бяха достатъчно богати, за да си позволят подобен лукс у дома. Имаше си пазач на вратата — едър мъжага с прошарена брада и дебела тояга до него. Приличаше на пенсиониран войник.

Джими сграбчи Лари и го дръпна към себе си, за да го чуе добре.

— Трябва да се измием. Хората на дел Гарза се оглеждат за каналджийски плъхове. Точно сега ние не само приличаме на плъхове, а и миришем на плъхове. Трябва да се измием. Няма да ни навреди, ако за малко престанем да приличаме на Шегаджии. Нали затова сме тук, вместо да се опитваме да се изкъпем в някоя бъчва с дъждовна вода или да се перем във фонтана на Стария площад. — Обърна се и погледна към портиера. — Просто се прави на важен и си дръж устата затворена.

Джими се приближи до портиера и той сбърчи нос — „Какво пък, не мога да го виня“ — И очите му се присвиха. Ръката му посегна към тоягата.

Без да каже и дума, Джими измъкна от кесията се една сребърна монета. „Убедил съм се, че това върши работа“, помисли си и се постара да си придаде едновременно смутена и самоуверена физиономия.

„Само дето не можех да си позволя да се къпя в прилична баня досега“.

Пък и честно казано, никога не беше си падал много по къпането. Но общуването с благородници, макар и за кратко, изглежда,

имаше свойството да променя човешките навици. Беше открил, че като изтърпи всеки ден едно ведро студена вода и малко сапун, това му печели одобрението на принцеса Анита, а значи си струваше. Открил беше също така, че след това го сърби много по-малко и се чувства по-добре.

— Трябва да се окъпем, господине — почна той небрежно, като човек от по-горна класа. — И да си купим чисти дрехи.

— Баня ви трябва, не ще и дума — избоботи мъжът. — А и сте въшливи сигурно.

— Ни най-малко. Излязохме за... — Джими се направи на притеснен. — Не искаме родителите ни да разберат и... — И довърши припряно: — Разбирате, нали?

Подозрителността на пазача моментално изчезна. Дотук добре.

— Нападнаха ни улични гаменчета — продължи забързано Джими. Прекалените обяснения правеха чувството за вина по-правдоподобно. — Откраднаха ни дрехите и ни бутнаха в една кочина. Слугинята в къщата ни даде тия дрипи. Моля ви, господине, майка ми е много строга и много, ама много ще се ядоса, ако се върнем така у дома. — Джими открай време си беше добър в подражанието, а времето, прекарано с принц Арута и принцеса Анита, му бе предложило изобилие от средства да се изразява добре, когато потрябва. Сега изглеждаше доста убедително в ролята на синче на дребен благородник или богат търговец. Стига Лари да не забравеше да си държи устата затворена.

И двамата имаха предостатъчно драскотини и отоци, та версията им да изглежда достоверна. Промъкването из тъмните канали и катеренето по стени също беше добавило прилична доза цицини и рани.

— Влизайте — изръмжа портиерът. — Можете да използвате курните, но първо се изтъркайте добре. Ще трябва сами да си намерите дрехи — това все пак не е шивашки дюкян, момчета.

Двамата нахлуха припряно; портиерът прошепна нещо на жената, която седеше до дрехите на къпещите се, за да не ги задигне някой, и намръщеното ѝ лице малко се проясни, но все пак тя заяви:

— Няма да оставя тия дрипи до дрехите на свестните хора!

— Изнесете ги и ги изгорете — каза ѝ Джими, докато двамата с Лари се събличаха. Това свърши работа — дори и дрипи като техните

струваха нещо и жената безспорно щеше да изкара няколко петака от тях. Тя кимна и се усмихна и Джими беше готов да се закълне, че късно вечерта след смяната си ще ги извари и на другия ден ще ги продаде на някой вехтошар.

— Ей, момче — подвикна Джими. Всичко това започваше да го забавлява. Малкият прислужник остави метлата на пода и притича до тях.

— На мен и на брат ми ще ни трябват нови дрехи — каза Джими отвисоко. Огледа момчето пред себе си и прецени, че е на ръст горедолу между неговия и на Лари. — Искам да ни купиш някои неща. Панталони, ризи и ленени долнища. Нови. Нещо малко по-голямо от теб, като за мене, и по-малко, като за брат ми. Май ще трябва да минем без обуца и чорапи. — Погледна Лари и той кимна надут. — Гледай да са с по-скромни цветове — продължи той, въздъхна, като видя объркването на лицето на прислужника, и обясни: — Да не е червено, оранжево или шарено.

Отброй пет сребърника — предостатъчно за поръчката.

— Рестото можеш да задържиш — добави за всеки случай. — И ако побързаш, ще получиш и тези в добавка. — Показа му още два сребърника.

— Благодаря, господине — отвърна хлапакът, оправи перчема си и изтича навън.

— Дали да не се понакиснем, докато го чакаме?

Лари се подуши под мишницата, направи гримаса и отвърна разпалено:

— Ама разбира се!

Вече изкъпани и преоблечени, двамата се запътиха към Бедняшкия квартал. Изглеждаха съвсем прилично, като чираци, да речем, освен че си нямаха обуца, тъй че имаха основание да се чувстват сравнително безопасно и в по-свестните части на града. Но при сегашните обстоятелства изобщо не можеха да се чувстват в безопасност — факт, който не им излизаше от главите.

В Бедняшкия квартал новите им дрехи можеше да накарат някой да ги изгледа мимоходом с повдигната вежда, но щеше да е явно, че са тукашни, и едва ли щяха да ги погледнат повторно.

Обикновено. Но пък при обичайни обстоятелства навсякъде щеше да има улични хлапета и просяци, а и немалко курви, предлагащи услугите си. Сега обаче улиците бяха почти пусти. Малкото минувачи бяха предимно възрастни, очите им непрекъснато шареха насам-натам и твърде често се спираха на Джими и Лари. Двете момчета имаха чувството, че са заобиколени от тайна полиция.

— Това не мога да го понеса повече — каза Лари. — Непрекъснато имам чувството, че някой ще ме сграбчи за врата. Прибирам се в Майчиното.

Джими поклати глава.

— Аз не. За днес каналите ми стигат. Викам да пийнем.

По-малкото момче се опъна.

— А, не — не днес. — Изглежда го въпросително. — Утре?

Джими кимна.

— Утре. — Каза го като обещание.

И се разделиха, Лари се шмугна в някаква пряка, а Джими продължи по широката улица. Вървеше и си мислеше.

„Зазиданото трябва да се махне и трябва да го направим така, че стражите да не надушат“. По-лесно да се каже, отколкото да се направи. „Опиати?“ Трябваше да е нещо по-силно, да ги унесе така, че да не усетят шума от къртенето на зида.

Но нямаше как да се доберат до стражите, без да са проникнали в тъмницата, а приближаването до самата охрана в най-добрия случай щеше да е проблематично.

Някъде дълбоко в главата му се размърда идея. Беше все още толкова безформена, че не можеше да се хване за нея, затова Джими продължи механично да върви, като се мъчеше да не мисли за нищо. Беше открил, че много често с идеите става точно така: избягват ти, ако почнеш да ги преследваш, но ако ги оставиш на мира, току-виж сами те споходили.

Продължи да върви, пъхнал ръце в джобовете си и вторачен в босите си крака, вслушан в звуците наоколо и много разсеян. Най-сетне спря, вдигна глава и разбра, че е застанал пред кръчма. Нямаше надпис, ако не се смятаха драсканиците на анатомични атрибути по варосаната някога стена, но над вратата бяха набучени няколко сухи клона. Отвътре се носеха шумни гласове и лъхаше на мухлясали, отдавна несменяни рогозки и разлята бира.

„Ах, да! — Той се ухили и влезе. — Че къде другаде? Тази вечер краката ми са по-умни от главата: доведоха ме точно на мястото, което ми трябва“. Чак сега осъзна, че това, което всъщност му трябва, е магия. Как иначе щяха да го направят? А къде на друго място в Крондор можеше да намери магьосник, който да е готов да му помогне? Никъде.

И имаше само един магьосник на цяла седмица път околоръст, който нямаше да задава прекалено много въпроси или да каже на някой друг: Ашър.

Малцината магьосници в града и околностите с достатъчно сила и богатства, за да не ги преследват хората и властта за предполагаеми проклетия — умрял добитък, пресечено мляко, пропаднала реколта — предпочитаха да не общуват много и живееха в усамотение. Имаше една триетажна каменна къща с вътрешен двор, недалече от югоизточната градска порта, за която разправяха, че я обитавал понякога могъщ магьосник, но колкото пъти Джими беше минавал покрай нея, не беше забелязал никакви признаци на живот. От време на време из града се пускаше мътва, че странстващ магьосник е отседнал в тази или онази странноприемница и че е склонен да размени вълшебната си стока срещу злато, но това беше рядкост.

Ашър обаче бе изключение: хем магьосник, хем пияница. А и според слуховете беше склонен да играе на комар и си падал по компанията на жени два пъти по-млади от него. Ето защо живееше постоянно в тази част на града, където никой нямаше добитък, който да пометне, мляко, което да се пресече, или реколта, която да пропадне. При толкова малко процъфтяващи занаяти в Бедняшкия квартал рядко щеше да се намери повод да се търси човек, на когото да прехвърлят вината за хорския провал. Провалите тук си бяха ежедневие.

Кръчмата помнеше по-добри времена — тесните като килии „кътчета“ по ъглите бяха твърде уютни за сегашната ѝ клиентела. Повечето гости седяха върху каниите на ножовете си, докато хвърляха заровете, за да се сетят лесно къде са им дръжките.

Джими погледна към най-отдалечения ъгъл на помещението и усмивката му се разшири. Макар че да намери човек Албан Ашър в тази кръчма бе толкова сигурно, колкото да намериш лоша бира в мръсна халба. Джими не го беше виждал никъде другаде досега, освен

в неговия обрасъл с паяжина ъгъл. Ако питаха младия крадец, Ашър направо беше пуснал корени там. Но то пък къде другаде да ходи? Никъде не ходеше той. Светът му идваше на крака. Макар да беше старо пиянде, запален комарджия и коцкар, когато бе достатъчно трезвен, продаваше магии, които наистина си действаха доста добре. Джими беше чувал за няколко негови провала; но те носеха по-скоро разочарование, отколкото бедствия. Освен това къде другаде в града човек можеше да намери маг, готов да продаде магия за толкова злато, че да му стигне да се напие, да седне да поиграе на карти или да убеди някое младо момиче да легне с грозник на годините на дядо й?

Джими си взе халба бира и поръча и чаша от най-доброто вино в кръчмата. Виното миришеше толкова кисело, че май можеше да остърже и катран, и макар да не беше от най-твърдите въздържатели в града, Джими всъщност нямаше намерение да пие бирата. Отиде при магьосника, сложи виното пред него, седна от другата страна и загледа мръсния черен халат.

Ашър не се съживи веднага, но най-сетне миризмата на вино събуди реакцията му. Ноктеста като на хищна птица ръка се протегна от единия ръкав и надигна чашата; магьосникът отпи и от устата му излезе гърлен одобрителен звук — гърлото на Джими се сви, когато младежът си представи какво поглъща обикновено този нещастник. Магьосникът кихна, после се оригна мощно и се изкиска злобно на киселата физиономия на момчето, щом изпаренията го лъхнаха.

Джими зачака кротко.

Невъзможно бе да се определи възрастта на Ашър. Първо, в кръчмата беше тъмно, а точно в този ъгъл беше още по-тъмно. Второ, магьосникът не се бе подстригвал от години, а и брадата, мустаците и веждите му бяха гъсти и заплетени като храсталак. Колкото до лицето, виждаше се само месест нос с цвят почти като на виното в чашата и лъсналите очи под рунтавите вежди. Подозираха, че сигурно е на не повече от шейсет, но някои допускаха, че е поне на деветдесет и че се държи жив с помощта на черни заклинания. Единственото, което Джими знаеше за него по слухове, беше, че съществува в състояние на привидно безразличие към околния свят, освен когато пие, играе комар и курварства. И според всички сведения, ако не се натряскаше, не му вървеше нито комарът, нито курвалъкът.

— Искаш нещо — отрони Албан Ашър със съвсем безразличен тон. Гласът му беше дълбок и хриплив. Макар и седнал, вече се поклащаше — добър знак, че вече здраво се е наикнал.

— Да, господине — бодро отвърна Джими. — Ще си платя допълнително за дискретност.

Ашър се изкикоти с откровена алчност и му махна да продължи.

— Трябват ми едно-две заклинания, които да мога да приложа където и когато поискам — заяви младият крадец.

— Любовни ли? — рече Ашър и мъдро закима. — Момчета на твоите години все такива търсят. — Изкиска се мръснишки и се почеса по носа.

На Джими му се стори, че му намигна, но не беше сигурен.

— Не — бързо отвърна той. — Не любовно заклинание.

— Ама момчетата на твоите години... — подхвана магьосникът ядосано.

— Твърдо не е любовно заклинание — повтори Джими. „Предпочитам моите момичета да имат избор по въпроса. Въпрос на гордост все пак“. Не че имаше смисъл да се опитва да го обяснява на човек, за когото това не значеше нищо.

— Трябва да съборя един зид, но не искам да си счупя врата. Имаш ли нещо за това?

Ашър изпъна пръст пред лицето му и изръмжа доста силно:

— Крадец!

Джими завъртя очи с досада.

— Крадците не събарят стени.

Рунтавите вежди се сбраха над носа на магьосника и Джими реши, че се мръщи.

— Хм, вярно — съгласи се Ашър и примига като бухал, пред който изведнъж е светнал фенер. — Имам нещо. Може да свърши работа. — Почеса се замислено по брадата. — Ама за туй ще трябва...

— Взимам го — бързо го прекъсна Джими, вече съвсем сигурен, че магьосникът е пиян. — Освен това ми трябва и нещо, което да сваля хора.

— А! — Ашър се изкиска. — Момичета! Знаех си! — И пак се изкиска.

Джими беше забелязал, че Ашър разполага с най-нюансираните кискания, които бе чувал. Последното показваше, че отношенията на

магьосника с жени, когато не му стигат парите за курви, не са особено деликатни.

— Не, не момичета — отвърна той. — Мъже. Едри яки мъже, тъй че ако големината е от значение, трябва да го предвидиш.

— Мъже ли? — рече магьосникът, сякаш изобщо не бе чувал досега за тях. После сви рамене. — Е, то какви ли ги няма. Имам нещо... ще го позасиля малко. Но тая магия за стената...

Гласът му заглъхна и той зяпна над главата на Джими така вторачено, че и той се обърна да види. Видя само кръчмаря, похъркващ зад тезгяха, и някакъв мъж, който ронеше сълзи над халбата си. Това обикновено щеше да привлече насмешливи погледи, ако имаше и други клиенти, само дето мъжът изглеждаше тежък почти колкото половин боен кон и имаше белег колкото овраг от челюстта до едната му празна очна кухина, да не говорим за лъскавите бели резки по пръстите на двете му ръце.

Джими изгледа магьосника с крайчеца на окото си, после пак хвърли поглед към тезгяха. Ако Ашър искаше още вино, трябваше да почака да свършат пазарлъците и стоката да си смени собственика.

— Че какво й е на магията за стената? — попита той. — Не върши ли работа?

— О, върши тя — бавно отвърна Ашър и поклати глава, сякаш това можеше да намести нещо в ума му. — Само дето нещо... — Зашари с палец и показалец във въздуха, сякаш думата му убягваше.

— Опасна ли е? — попита Джими, а магьосникът изду бузи.

— Само ако не я използва който трябва! Върши работа! И то много добре, казвам ти.

— А онова за свалянето?

Ашър махна пренебрежително с ръка и плесна една малка кесийка на масата.

— Едва ли може и магия да се нарече. Но ти я искаш за едри, здрави мъжаги, а не за мършави момиченца... — Замълча и изгледа Джими за миг, все едно се мъчеше да разбере нещо съвсем непостижимо за въображението му. — Все едно. Остави ме малко. — Затвори очи, замаха с ръка над торбичката и замърмори.

Джими настръхна. Ашър наистина прилагаше магия. Откакто се помнеше, Джими притежаваше почти свръхестествен усет за приближаваща се опасност или че наблизо се прилага магия.

След няколко минути Ашър свърши и рече:

— Сега е по-силно. — Бутна кесийката към Джими. — Само една щипка в лицето на оня, дето искаш да падне, и готово!

— А стената?

Магьосникът изсумтя, после грабна торбата до стола си и я тропна върху мръсната маса. Отвори я и взе да рови вътре, все по-дълбоко и по-дълбоко. Вътре подрънкваха разни неща, Ашър ги опипваше нещо и току се изкискваше, сякаш си спомняше за някой гаден номер, който да извърти, щом му остане време.

— А! — най-сетне рече той и постави на масата между двамата малко шишенце, запечатано с олово. — Ето ги и тях.

Джими присви очи. Шишенцето беше съвсем мъничко, колкото първата става на кутрето му, и доколкото можеше да прецени на смътната светлина, беше съвсем празно. Посегна да го вземе и да го огледа отблизо, но магьосникът го плесна по ръката и изръмжа предупредително:

— Не сме се споразумели за цената.

— Но в това шишенце няма нищо!

— А, има то — прошепна магьосникът и се наведе към него. — Само една капчица. Само това ти трябва, та хоросанът да почне да става на пясък. Но каквото и да правиш, не я капвай на себе си — предупреди той. — Капни я на твоята стена и работата е готова! Все едно къде — горе, долу, по средата — защото щом хоросанът и камъкът са свързани, ще стане работата. — После се отпусна назад. Ако се съдеше по мърдането на мустаците му, се усмихваше.

— Колко? — Джими изобщо не беше сигурен във всичко това, но по-добра идея просто нямаше.

Всъщност това беше единствената идея освен чука, длетото и много молитви към Рутия дано пазачите да се случат глухи. Все пак не мислеше да приеме първата обявена от магьосника цена.

— За тебе колко струва? — попита Ашър.

Джими се усмихна бодро и подхвърли:

— Дай да му ударим още по едно, преди да се спазарим. Кръчмарю! — ревна той през рамо и го събуди. — Донеси още по едно от същото!

Джими напусна кръчмата с придобивките си почти на разсъмване. Вдигна шишенцето пред очите си и примижа на мигащата светлина на един фенер. Въздухът беше студен и влажен, миришеше така, както обикновено мирише в сивата пустош между нощта и деня, също толкова обезкуражаващо, колкото се чувстваше самият той.

„Пак като че ли нищо няма вътре. Но пък старецът има добра репутация“. Ашър можеше да е всякакъв, но през всичките години, откакто продаваше стоката си в Крондор, никой не го беше обвинявал в измама при сделка, което в Бедняшкия квартал се равняваше почти на кралски декрет за смъртна присъда.

Изобщо не се оказа кой знае какъв пазарлък. Колкото и дълбоко да бръкнеше в златото на принц Арута, Джими изобщо нямаше да може да си позволи толкова голяма магия, ако старецът не беше такъв затъпял пияница. „Не е мой проблем, нито е моя вина“. Но цената си беше честна, тъй че не му се налагаше да се безпокои, че скоро ще се събуди цял покрит с пришки. Най-малкото цената беше честна, стига в това шишенце наистина да имаше нещо.

„Нещо, което обаче не бива да капвам върху себе си“, припомни си той. Доста притеснителна идея, като си помисли човек. Как се излива нещо, което като че ли не съществува? Много внимателно, предположи Джими.

„Мисли — каза си той. — Разполагам с нужните средства, за да спася брата на Лари, Флора и останалите. Вероятно. Което значи, че вече сме много по-добре, отколкото преди“.

Сега единственото, което трябваше да направят, бе да го направят.

ГЛАВА 5

СПАСЯВАНЕ

Лари се ококори.

— Албан Ашър е пиянде! — На дребното му личице се беше изписала по-скоро паника, отколкото негодувание, а тонът му беше по-скоро изненадан, отколкото ядосан.

„Всъщност и аз бях реагирал така, ако Лари беше дошъл с такова предложение“ — помисли Джими.

— Не говориш сериозно! — продължи Лари.

— Отчаяни сме. — Джими му даде знак да млъкне. Майчиното не беше толкова претъпкано, колкото преди да съобщят последната заповед, но все пак беше по-пълно от обикновено. Повечето хора, които по това време трябваше да са на улиците, спяха. — Отчаяните времена искат отчаяни мерки. — Джими беше чул някъде тази фраза и много му допаднаше: обикновено вървеше, когато човек трябваше да намери сериозно оправдание за нещо.

— Отчаяни, но не тъпи! — опъна се Лари.

— Отчаяните мерки често изглеждат тъпи, преди да си ги приложил — обясни авторитетно Джими. — Това е исторически факт, можеш да погледнеш в кралските архиви, ако не вярваш.

— Не мога да погледна в кралските архиви, а и освен това не мога да чета! — възкликна Лари. Лицето му беше почервеняло, очите му бяха лъснали от отчаяни сълзи. — Но ако можех, бас слагам, че щях да докажа, че не си прав! — Той преглътна и попита унило:

— И какво ще правим сега?

— Първо — каза Джими, — спри да ревеш. Гледат ни.

Всъщност никой не гледаше. Но пък Шегаджиите, като опитни мошеници и крадци, рядко зяпаха някого. Винаги обаче бяха с наострени уши, а Джими не можеше да си позволи да го подслушат. Тъй или иначе думите му като че ли накараха Лари да се стегне. Джими често бе забелязвал, че казаната в подходящия момент глупост може да направи чудеса — стига да е подходящата глупост.

— Извинявай — изломоти момчето. — Аз само...

— Лари — тихо каза Джими. — Ако имаш по-добра идея, кажи ми я. Искам да я чуя.

Приятелят му бавно поклати глава.

— Добре. Виж, ако не успеем, няма и да се провалим. А и Ашър може да е пияница, обаче все пак има репутацията на човек, който си знае занаята. — Потупа момчето по рамото и се усмихна. — Ако не беше така, някой от Гилдията отдавна да му е кльцнал гърлото. Кое то пък означава, че сега нямаше да ми съдейства.

Лари се усмихна все така унило.

— Взе ли въжетото? — попита Джими.

Момчето кимна.

— Скрих го в тунела малко зад свлачището и го затрупах с камъни.

— Добре. — „Трябва да е скрито добре“, помисли Джими. Беше оставил там няколко парцала и бутилка с оцет, преди да дойде в „Шегаджийска отмора“ и Лари не ги беше видял. — Добре, да вървим — каза той и стана.

Лари се облеци така, сякаш очите му щяха да изскочат.

— Сега?!

— Колкото по-рано, толкова по-добре — мъдро каза Джими. —
Защо не?

Лари поклати глава.

— Посред бял ден?

— Тъкмо няма да ни очакват — отвърна Джими и му смигна.

— Но ще има повече пазачи, нали? — проплака Лари.

— Че защо? Железните решетки да не би да са по-слаби през деня?

— Не, ама ще са будни, ще обикалят из цитаделата. Ще пазят.

Джими го изгледа с досада.

— Искаш ли да го направим, или не?

— Искам! — отвърна енергично момчето, а Джими го погледна в очите и рече:

— Тогава да тръгваме.

И закрачи към изхода, без да се обръща назад. След миг се усмихна, защото чу стъпките на Лари след себе си. Щяха да успеят и името му щеше да се превърне в легенда сред Шегаджиите завинаги.

Грижливо се постара да не мисли за алтернативата — с разните там възета, остри и нажежени до червено неща, или още по-остри и нажежени до червено жезла и още по-остри и нажежени до още по-червено жезла и как горят най-нежните части на тялото му.

Джими Ръчицата още нямаше и четиринасет, общо взето, и като повечето младоци на тази възраст си въобразяваше, че ще живее вечно. Но като повечето Шегаджи, беше виждал доста много смърт — не толкова, че да събуди у него чувството за тленност, но достатъчно, за да го научи на предпазливост.

Единственото, което можеше да направи Джими, бе да се вмъкне в полусрутения тунел и след това да пропълзи в шахтата, водеща към главната килия на крондорската тъмница. Повечето си невръстен живот бе изкарал в скитосване в миризливи канали и вонящи задни улички, тъй че беше свикнал на мръсната миризма и на плътната като кадифе тъмнина. Но ако наистина можеше да съществува ужасна воня, то тя беше тук. Вонята като че ли се беше вкопчила в него. Беше космата, със зъби и зли малки очички, все едно че беше оживяла твар, много зла жива твар, впиваща се в душата му почти физически. Но като повтаряше, че никога повече няма да му се наложи да прави всичко това, Джими успя да надмогне предизвикателството ѝ. Върза наикснатия в оцет парцал около лицето си и напъха вързопа с парцали и бутилката с оцет под ризата си за другите. Знаеше, че пристъпът на гадене по пътя надолу може да принуди някой да се смъкне долу много по-бързо и в по-лоша форма, отколкото е редно. Не че миризмата на оцет помагаше кой знае колко, но всичко беше по-добре тук, отколкото да си с открито лице.

Навлече си някакви ръкавици, стегна възето около гърдите си и се закатери.

Този път стана по-бързо, тъй като вече знаеше какво да очаква, но въпреки това молитвите му към Рутия не бяха по-малко трескави. Щом се добра до зазиданото конусовидно отворстие, опря стъпала и рамене в стените на шахтата, смъкна едната ръкавица, извади шишенцето от кесийката, вързана на колана му, и счупи оловния печат с нокът. После огледа за място, където да излее невидимата капка.

Замазката малко над него беше гладка и Джими си спомни предупреждението на Ашър да внимава да не се покапе. По-нависоко на зидаря като че ли му беше омръзнало или пък му беше станало по-трудно да бърка, защото повърхността ставаше по-грапава, с малки вдлъбнатини и издатини — беше удобно да се капне. Но това означаваше да набута ръката и рамото си по-навътре в мазната дупка. Само от представата в какво бърка му се догади, затова вдиша няколко пъти, бавно и дълбоко, насили се да надмогне вонята и да се съсредоточи върху целта.

„Освобождаваш Шегаджиите. Ставаш прочут. Всички момичета ще ти се възхищават... след като си вземеш прилична баня“. Стомахът му постепенно се успокои.

Част от проблема бе в това, че все още не бе успял да види нищо в проклетото шишенце и вярата му в пияния магьосник изобщо не беше кой знае колко силна, въпреки собствените му уверения пред Лари. Повече се боеше, от провала, отколкото че ще ги хванат и ще ги обесят.

„Хайде де, направи го“ — изръмжа си Джими наум и стисна зъби. Бездруго не разполагаха с нищо по-добро.

Прехапа устни и натика ръката си в дупката към една по-голяма издатина, до която смяташе, че ще стигне, но слепешком, защото ръката му затулваше светлината от килията.

„Скъпа Рутия, моля те, не позволявай това да капне върху мен“, замоли се той. Опря здраво рамене в стената, бързо измъкна запушалката от малката стъкленица, килна я по-настрана от лявата си ръка и опря отвореното гърло в цимента. Задържа го така неподвижно няколко дълги секунди, зачуден как ще разбере дали стъкленицата се е опразнила. Най-сетне реши, че вече трябва да е празна.

Беше го направил. Оставаше само да изчака и да види дали магията ще подейства. Затаи дъх, запънал ръце и крака в стените на шахтата. Не знаеше какво точно да очаква.

Пропусна първите изсипващи се пясъчинки от мазилката, но след това един камък падна и го удари по бедрото. Не му беше хрумвало, че ще падат камъни; после си спомни за желязната решетка точно над главата си и бързо се смъкна долу — някаква частица от него виеше възмутено, че ще трябва да се катери пак.

След по-малко от минута тежката решетка, покриваща шахтата, рухна с трясък върху купчината камъни и пясък, в която се беше изсипала доскорошната здрава зидария.

Джими въздъхна от облекчение, отново намокри с оцет парцала, който бе свалил от носа и устата си, и отново се закатери. Щом стигна горе, видя кръг от лица, няколко ръце се протегнаха да го издърпат. Той примига — макар и осветена съвсем слабо, килията изглеждаше ярка в сравнение с тунелите долу. По влажната слама на пода се разшаваха боси стъпала и той по-скоро усети, отколкото видя струпалите се около него приятели.

— Джими!

Беше Флора. Тя притича до него и го прегърна. После се ококори и хубавичката ѝ уста се сви от погнуса. Въпреки окаяното състояние на килията и обитателите ѝ гримасата ѝ бе твърде красноречива.

— Знам — кротко се извини той. — Тихо, ако не искате стражите да нахълтат! Миризмата е неизбежна. — Измъкна парцалите и оцета изпод ризата си. — Това ще я пресече, но друг изход за навън не можахме да намерим.

— Не мога да сляза там — изхленчи един сакат просяк.

— Да сляза през това? — попита един от слепците.

— На който му трябва помощ, можем да го спуснем с въжето — каза Джими.

Разви го, огледа се за какво да го върже и се спря на решетките. Погледна притеснено към коридора, но не видя никого.

„Добре“. Щом възбудата, предизвикана от появата му, не беше привлякла стражите на бегом, може би бяха в безопасност, поне засега. Но пък защо стражите да внимават толкова с килия без изход?

— Защо го правиш всичко това? — попита го шепнешком Флора. Усмихна му се и поклати глава, явно объркана. — Знаеш, че няма да ни държат тук цяла вечност.

— Няма — отвърна Джими навъсено. — Утре или вдругиден се канят да избесят вас, момичетата, а на просяците ще им ударят по петдесет камшика.

Флора го зяпна ужасено.

— Но защо? Какво толкова сме направили?

— Това, което сте правили винаги — отвърна той. — Просто законът е променен.

Тя присви очи.

— Заради принцесата, нали?

— Или просто защото дел Гарза е полудял — отвърна ухилено Джими. — Все едно. След няколко минути тук няма да остане никой, когото да обеси. Освен ако не реши да си избеси пазачите, че са ви изтървали.

Тя го изгледа и бавно отвърна на усмивката му, очите ѝ блеснаха лукаво.

— Ами добре. Тогава да слизаме, а?

Щом чуха какво ги очаква, Шегаджиите и дори няколкото непознати между тях се раздвижиха нетърпеливо. След като въжето беше стегнато здраво, Джими каза:

— Щом стигнете до каналите, се пръскате. Никой да не изчаква, освен ако не помагате на тези, които не могат да се справят сами. Аз ще съм последен. Вървете в „Шегаджийска отмора“, но внимавайте много. Щом се разбере, че сте се измъкнали, работите в града ще станат още по-лоши.

Пусна първо Джералд, по-малкия брат на Лари Ушето. Най-вече за да уталожии страховете на Лари, но и отчасти за да покаже на момичетата колко лесно е спускането. Като се изключеше вонята. Благоразумно премълча за нея. Но пък бегълците със сигурност нямаше да поискат да се изкатерят обратно, нали ги чакаше бесилката. Е, някои можеше и да я предпочитат.

Накрая останаха само двамата с Флора. Джими я погледна и каза с възбудена усмивка:

— Трябва да направя още нещо, преди да тръгна. — Тя го изгледа озадачено, но му кимна да продължи. — Въртят се слухове, че дел Гарза е тикнал в тъмницата и принц Ерланд. Имаш ли някаква представа къде го държат?

— Откъде да знам?

— Но трябва да е някъде наблизо, нали?

— Предполагам. Щом се носят слухова, че е в тъмницата, значи трябва да е някъде тук. — Килна глава на една страна. — Какво си намислил?

— Ще го измъкна.

— Да не си полудял? — изсъска тя. — Знаеш ли какво ще стане, ако го направиш? — Ококори се ужасена. — Праведника! — И закри

уплашено уста с ръка. — Дел Гарза може и да не те хване, но от Праведника не можеш да избягаш!

— Сигурно ще е много доволен — отвърна Джими убедено. Поубедено, отколкото всъщност се чувстваше. „Праведника бездруго не ми вярва много“.

Тя облиза устни и попита:

— Сериозно мислиш да го направиш, нали?

— Че защо не? — отвърна той с блеснали от възбуда очи. — Какъв по-добър шанс за всички? Кой родолюбив гражданин на Крондор би го пропуснал?

— Добре — отвърна тя без дъх. — Ще ти помогна.

Това го стъписа. Не беше си и помислял да я привлича на своя страна.

— Ще се справя сам — заяви той твърдо. — Няма нужда да рискуваш да те хванат отново.

— Но нали казват, че е болен, Джими. Може да ти потрябва помощ.

Изгледа го твърдо и най-сетне той кимна с неохота. После се захвана с ключалката на килията. Оказа се по-здрава, отколкото очакваше, но нали все пак трябваше да държи обикновени затворници, а не специалисти по отваряне на врати с пълен комплект принадлежности. Заопипва я по усет и за първи път в живота си благослови Дългия Чарли за всички досадни упражнения. Флора стоеше до него, изтръпнала от страх, и току хвърляше по едно око навън за тъмничарите. Накрая ключалката изцрака, отвориха вратата и потръпнаха от скърцането на пантите.

— Сега накъде? — зачуди се Джими.

— Нас ни доведоха оттам — каза Флора и кимна наляво. Оскъдна слънчева светлина идваше от тясна дупка в тавана. — Преди нашата килия имаше още две, големи, но почти нищо друго. Затова мисля, че трябва да е насам. — Тя посочи надясно и бързо пое натам.

— По-добре аз да съм първи — спря я Джими. — Имам нещо, което мога да използвам, ако срещнем някого.

Флора повдигна вежда, ала не възрази.

Джими тръгна пред нея с неловкото усещане, че макар казаното да беше истина, главната причина да държи да е първи беше, хм...

„Защото искам да съм първи“. И подозираше, че Флора го разбира.

Коридорът беше тъмен и тесен. Джими не можеше да си обясни защо са го направили точно такъв, освен ако не бяха очаквали обитателите му да са бухали и котки. Реши обаче, че това е само в тяхна полза, защото им осигуряваше прикритие, когато трябваше да надникнат иззад някой ъгъл, за да видят дали напред е чисто. Дотук никой не ги беше забелязал. Всяка килия, която бяха проверили, беше празна.

Това го изненада — беше сигурен, че дел Гарза хвърля в тъмницата всички наред. А като се имаше предвид и нравът на Джоко Радбърн, беше още по-сигурен, че ще завари зад решетките половината град. Поне официалната половина.

Започваше да губи търпение — бяха вървели толкова дълго, че имаше чувството, че вече са обиколили цялата цитадела.

После на мигащата светлина на запалената пред поредната килия факла се откри фигурата на пазач. Гвардеец на Батира, ако се съдеше по черно-златистата униформа, и заспал, въпреки че стоеше прав, подпрян на алебардата си, ако се съдеше по клюмванията и резките трепвания на главата му. Да можеш да спиш прав, изглежда, бе едно от основните войнишки умения.

Джими приклепна, и даде знак на Флора да направи същото. После извади от кесията си малката торбичка, която беше купил от Ашър, и я развърза. Чак тогава му хрумна, че няма представа колко от веществото трябва да използва. Намръщи се. Беше мислил не за каквото трябва — вместо да попита колко да използва и колко ще трае, го беше интересувала само цената.

Реши да се промъкне и да духне една щипка в лицето на климацията тъмничар. После, ако трябва, да продължи процедурата, докато пазачът не се смъкне на пода. Сви рамене. Планът изобщо не изглеждаше съвършен, но все нещо трябваше да се получи. В края на краищата дотук нещата вървяха съвсем добре по системата с опита и грешката.

Обърна се към Флора и мълчаливо ѝ даде знак да стои на място. Тя кимна и му махна да върви. Преди да ѝ обърне гръб, Джими извъртя

очи към тавана и ѝ се изплези — физиономия, на която не си беше мислил, че е способен. Но мразеше да му казват какво да прави. Особено когато идеята си беше негова, нали така.

„Съсредоточи се“.

Тръгна напред пъргаво, но без да бърза, стъпваше като котка. Пазачът беше изпаднал в поредната клюмаща фаза на дрямката. Джими щипна с два пръста от магическия прашец и го духна в лицето му тъкмо когато той вдигаше стресната глава. Тъмничарят изгрухтя като прасе, смъкна се на пода като чувал с картофи и младият крадец успя да хване алебардата, преди да издрънчи на плочите.

Флора пристъпи до него и двамата смаяно погледнаха хъркащия в краката им страж.

— Какво използва? — прошепна момичето.

— Едно нещо, купих го от магьосник — отвърна най-небрежно Джими и издърпа връзката ключове от колана на тъмничаря. — Ще взема да си купя повечко. Полезно вещество! — Измъкна торбичката изпод ризата си и ѝ я подаде. — Ако дойде някой, духваш му една щипка в лицето и гледаш да не вдишаш и ти от нея. — Тя кимна и пхна торбичката под елечето си. — Дай да отворим вратата.

В малката килия беше тъмно като в рог, така че взеха факлата. Беше по-студено от коридора навън и миришеше на плесен и човешки изпражнения.

На пода имаше тънък мръсен сламеник, а на него, завит с дрипаво одеяло, лежеше мъж. Лицето му беше бледо като восък, очите и бузите — хлътнали дълбоко, а дъхът му — хриплив и болезнен, сякаш всяко вдишване му струваше усилие.

Флора изохка съчувствено и се наведе до затворника. Хвана едната му ръка и започна да я разтрива.

— Съвсем е измръзнал, Джими! — Обърна се и го погледна. — Иди вземи наметалото на пазача.

Джими учудено вдигна вежди — не беше очаквал, че е способна на състрадание към когото и да било. Но ако това беше принцът, трябваше да побързат, ако искаха да го измъкнат оттук. Той постави факлата в скобата до вратата и излезе.

Щом се върна, тя му прошепна:

— Дай да го завием и отдолу; сламеникът изобщо не го пази от пода.

Джими кимна, но го отчая това, че мъжът все още беше в безсъзнание. Как да разберат, че е затворникът, когото търсеха, като не можеше да им каже? Младият крадец беше виждал принца само веднъж и от разстояние, но тогава той беше много по-здрав от този окаяник.

Пъхна ръката си под главата и раменете на затворника, надигна го и само дето не го отпрати във въздуха — изобщо не тежеше, все едно че беше направен от пръчки и въздух.

— Е, ако се наложи да го носим, поне ще можем — измърмори той.

— Но той е много болен, Джими — промълви Флора, докато загръщаше наметалото около измършавялото тяло. После отчаяно вдигна ръце. — Чуваш дишането му, нали? Явно е пневмония, има и треска.

— И не знаем дали е принцът — отвърна навъсено Джими.

— Кои сте вие, деца? — прошепна мъжът и бавно отвори блесналите си от треската очи.

След това закашля силно и продължително и се присви, докато спазъмът отmine, с изкривено от болка лице. Щом кашлицата свърши, отново се отпусна в постелята и въздъхна. Двамата му кандидат-спасители го гледаха съчувствено. Накрая той отново отвори очи.

— Е?

— Шегаджии сме — отвърна Джими. — Вие кой сте?

Мъжът оформи думата „Шегаджии“ на устните си, но не я изрече. После направи усилие да се усмихне и мършавото му бледо лице се разкриви ужасно. Заговори почти без дъх, между думите имаше дълги паузи:

— Аз... съм... принц... Ерланд... Крондорски... — говореше с гордост, въпреки окаяното си състояние.

— Взел ли си нещо за пиене? — попита Флора. — Устните му са съвсем сухи.

Джими поклати глава.

— Ще пребъркам пазача.

Върна се след секунди и й подаде един мях.

— Мисля, че е вино.

Флора повдигна главата на принца и поднесе меха към устните му.

— Благодаря — промълви Ерланд, след като отпи, и вдигна вежди учудено. — Доста е добро. Нищо не са ми давали, откакто ме преместиха тук тази сутрин.

Може и да беше от въображението му, но на Джими му се стори, че цветът на лицето на принца малко се пооправи. Ерланд показа с очи, че иска да пийне още, и Флора му даде.

— Дойдохме, за да ви измъкнем оттук, въъ, ваше височество.

Поне си мислеше, че „височество“ е подходящото обръщение. Беше съвсем сигурен, че „величество“ няма да е никак на място.

Но принцът поклати глава и им се усмихна.

— Няма смисъл. Не че не оценявам усилията ви, младежи. Но... — Замълча, колкото да си поеме дъх. — Но няма да живея много дълго. — Закашля се и в очите му се изписа страх. След това продължи: — От дълго време боледувам и съм изтощен. Тази килия само ще ускори смъртта, но тя бездруго идва, където и да съм. — Притвори очи и поклати глава. — Жреците и лекарите направиха всичко, което можаха, но тази болест в дробовете ми бавно ме изяжда. — Лицето му беше толкова изпито и пребледняло, че като че ли беше стоял затворен тук години, а не часове и Джими реши, че наистина е много близо до смъртта. — Твърде изтощен съм, за да се опитвам да бягам. — Усмихна им се. — Но вие трябва.

Джими разбра, че принцът е прав. Смъртта просто се виждаше изписана на лицето му.

— Жена ви! — каза Флора. — Можем да й помогнем да избяга.

— Тя е под стража в жилището ни — отвърна Ерланд. — Изобщо не можете да стигнете до нея. — Вдиша бавно и дълго, мъчеше се да не се закашля отново. — Дел Гарза заповяда да ме тикнат тук, когато дъщеря ми избяга от замъка. Крие се някъде из града. Смята, че като ме заплаши с бърза смърт, тя ще се върне, без да му се наложи да съсипе града и да предизвика бунт.

— Не, сър — каза Джими. — Не е в града. Дъщеря ви е на три дни път с кораб към Крудий, с принц Арута.

— Арута! — възкликна Ерланд и кашлицата отново го преви на две. Когато отново можа да си поеме дъх, попита: — Но как се е озовал тук принцът на Крудий?

Джими разказа набързо каквото знаеше — как Арута и приятелите му бяха дошли в Крондор, за да потърсят помощта на

принца в кампанията следващата пролет срещу нашествениците цурани и как бяха заварили града под военно положение и под властта на Ги дьо Батира. Как се бяха постарали да се скрият, докато преценят какво става в Крондор, и как се бяха озовали под наблюдението и на тайната полиция на Радбърн, и на Шегаджиите.

Привърши бързо разказа си с описанието на нощната битка на пристанището и успешното отплаване на „Морска лястовица“, и че Анита най-вероятно е жива и здрава и далече от Крондор.

— Благодаря ви за тази вест — въздъхна принцът. — Това е истинска утеха за мен. Ако дьо Батира се върне и научи, че дъщеря ми е извън града, почти със сигурност ще ме върне на топло в жилището ми и под добрите грижи на жена ми. Не бих могъл и да се моля за по-добра вест от това, че дъщеря ми е в безопасност със сина на Боррик Крудийски. Но... но вие трябва да тръгвате. Пазачът ще се събуди, или ще дойде друг и не бива да сте тук. Върнете меха и наметалото, както сте ги намерили. Пазачът трябва да си помисли, че е заспал. Каквото и да стане, никой не бива да научи, че сте ме видели. Ако из града се разчуе, че съм близо до смъртта, някои хора от глупава лоялност може да се опитат да ме освободят. Кръвопролитията заради някой, който скоро ще издъхне, е безсмислено. Обещавате ли, че няма да кажете на никого за това посещение?

Двамата го увериха, че ще си мълчат. Принц Ерланд настоя, с изненадваща сила:

— Няма да говорите за това дори помежду си, за да не подслуша някой. Закълнете се!

Джими примига от изненада, но отвърна:

— В името на Рутия и Банат, заклевам се, ваше височество.

Флора повтори същата клетва и принцът се поотпусна.

— Добре. Сега вървете.

Джими бързо върна наметалото и меха на пазача, като поля малко вино по лицето и куртката му, за да не е склонен много сержантът му да вярва на истории за „необяснимо заспиване“. Преди да затвори вратата на килията, погледна за миг принца. Той се беше свил, сякаш бе станал още по-малък. Нещо го жегна в сърцето.

Двамата Шегаджии бързо се върнаха в голямата килия, без да срещнат никого по пътя си. Завариха пода покрит с пясък.

— Откъде се появи това? — учуди се Флора. — Заклевам се, че го нямаше.

Джими погледна нервно към тавана. Изглеждаше здрав. После надникна в дупката в средата на килията и видя, че пясъкът се сипе в нея. Сърцето му изстина. Ашър му беше изломотил за „нещо...“ Явно „нещото“ бе, че е забравил колко точно се използва от течността. Може би само половин капка, а Джими беше излял всичко! Явно отварата бе много по-силна, отколкото очакваше.

А това можеше да означава, че таванът всеки момент ще се срути!

— Да се махаме! — каза той и подбутна Флора.

Тя му обърна гръб.

— Хайде, Флора! Преди таванът да се срути върху главите ни!

Момичето го зяпна ококорено.

— Магия! Ти си използвал магия!?

— Че какво друго? — Джими сви рамене и тикна въжето в ръцете ѝ. — Хайде, тръгвай!

Докато се обърне към него, беше затънала до кръста в сипещия се пясък.

— Само не ми казвай, че си ходил при Албан Ашър.

— В този момент съм готов да ти кажа всичко, което искаш, Флора! — Махна ѝ с ръка да слиза. — Тръгвай! За да мога и аз. Моля те!

Последното, което му каза, докато се скриваше в шахтата, бе:

— В името на Банат, Джими, но той е пияница!

— Знам де — измърмори Джими и се хвана за въжето. — Щеше да е един от онези случаи, когато заклинанието на магьосника не е подействало според очакванията. Не точно както го беше намислил, за да стане името му легендарно. Но след като общо взето цялото начинание бе минало успешно, Джими реши, че може да се примири с това малко неблагоприятно обстоятелство. Дръпна парцала над лицето си, затвори очи и се спусна във вонящата дупка.

Смеещия се Джак го зашлеви толкова силно, че го събори, после го стисна за яката и го разтърси.

— Стига — каза Нощният господар.

Джак се озъби и изръмжа.

— Стига, казах — кротко повтори Нощният господар, вече рязко. Смеещия се Джак пусна Джими и той залитна.

— Можеш да си вървиш.

Джак кимна, изгледа ядосано Джими, обърна се и излезе, като затръшна вратата.

Бяха в горната стая на една уж изоставена къща в Бедняшкия квартал и чуваха как подът скърца под тежките стъпки на Нощния страж.

Нощният господар поклати глава и цъкна с език.

— Многого си смел, Джими Ръчицата. Знаеш ли, че половин кула се е срутила днес? Цяло чудо е, че никой не е убит.

Лицето на Нощния господар беше строго, но Джими долови в гласа му усмивка. Нищо не можеше да направи, освен и той да се усмихне.

— Говори се, че ти си в дъното на тая бъркотия — продължи мъжът. — А Праведника е най-ядосан, че отново си нарушил преките му заповеди. Знаеш ли какви бяха тези заповеди?

Джими реши, че ще е най-добре да отрече, че знае, затова поклати глава.

— Да се криеш и да не вършиш нищо. Не помниш да си го чувал ли? Колко странно, след като имам свидетели, че си бил там, когато тези заповеди бяха огласени. — Нощният господар се наведе над масата и сплете пръсти.

— Поставил си Праведника в трудно положение, Джими. Съзнателно си нарушил заповедите му, но в същото време си спасил над трийсет Шегаджии от сигурна смърт. — Крайчецът на устата му се кривна нагоре. — Да не говорим, че си успял да прикриеш бягството им. Ще минат месеци, докато дел Гарза разбере, ако изобщо разбере, че под целия този камънак няма трупове. При толкова много плъхове там долу, които да оглозгат телата, докато се наводнят главните канали от пролетните дъждове, какво пък, дори и кокалите ще се отнесат в морето, преди работниците да стигнат, дотам. — Нощният господар успя да сдържи усмивката си и добави: — Ти направи противника ни на пълен глупак, макар той още да не го знае.

Нощният господар разпери ръце.

— И въпреки това, какво можем да направим? Праведника ти е благодарен, че спаси трийсетима от своите братя и сестри, но въпреки това трябва да ти клъцне гърлото и да те хвърли в залива. Ако такова нарушение на заповед мине безнаказано, тогава и други ще повярват, че и те могат да правят каквото си щат. Други, по-малко умни или късметлии от тебе. А по този път е мрак и хаос. — Потърка горната си устна и се вторачи в Джими. — Разбира се, ако не можеш да бъдеш намерен и наказан, всичко ще се забрави и нищо няма да се направи по въпроса. В края на краищата Праведника от време на време дава обща амнистия. — Отпусна гръб на стола, без да откъсва очи от момчето.

Джими кимна. Амнистията се даваше на всички, които сами са се явили и са признали нарушенията си. Обикновено се изискваше всяка плячка, която не е разделена както си му е ред, да бъде поднесена с обещанието, че това повече няма да се повтаря. Според Джими идеята беше добра, защото всеки получаваше по нещо отгоре, след като Праведника и другите шефове от екипа му си вземат своето, а и по този начин Дневният и Нощният господар по-лесно научаваха кого да държат под око заради двойни игри. Освен това така Праведника се освобождаваше от необходимостта да избие всички Шегаджии, тъй като рано или късно всеки член на гилдията нарушаваше едно или друго правило. Но в неговия случай щеше да се приложи за нарушение на заповеди!

— Не мога да бъда намерен ли? — попита Джими. — В смисъл, не мога да бъда намерен, или не мога да бъда намерен, защото съм паднал в залива с камък на шията?

— Първото. Ако решиш да напуснеш Крондор и малко да попътуваш... Казват, че пътуването образува, а в твоя случай ще е и много добре за здравето ти.

Джими усети, че примката се затяга, и нещо натежа в гърдите му. Заломоти:

— Н-но аз н-никога н-не съм напускал Крондор!

Нощният господар отново се надвеси над масата.

— Ще ти го кажа по следния начин: или се разкарваш, или си понасяш каквото ти се полага. Ясен ли съм?

— Абсолютно. — Джими се постара да се успокои. Толкова ли лошо щеше да е? Хората се оправяха някак с живота и извън Крондор. Цял свят навън можеше да изучи!

Но му беше и мъчно.

— Тогава можеш да си вървиш. — Нощният господар го изгледа изпод вежди. — И като казвам „да си вървиш“, имам предвид много далече. В случай, че не си ме разбрал от първия път.

— Слушам.

Джими изхвърча навън. До полунощ трябваше да си прибере златото, после да се промъкне до кервансарая при източната порта. Все някак щеше да мине покрай стражата — не се съмняваше в способностите си за това, — а после да си изпроси или плати пътя с първия керван, тръгнал на изток или на север. Казаха му да иде някъде далече, но щеше да си остане все пак в Кралството. Нямахше да рискува из пустините на Велики Кеш.

Много изнервен и не по-малко възбуден, той за последен път забърза през каналите на града.

ГЛАВА 6

ПЪТУВАНЕ

Джими вдигна ръка.

Вирна два пръста и гостилничарят напълни две насмолени кожени халби от буретата, поставени на дървените магарета покрай стената.

Беше на средна възраст, плешив и дебел; кръчмарката, сигурно беше жена му, изглеждаше също като него, само дето имаше коса. Изчака търпеливо, докато Джими порови в кесията си и извади пари. Кръчмата не беше кой знае какво: застлан с рогозки под, тухлени стени с парчетии от някогашна замазка по тях и груби дървени маси и дъсчени пейки и столчета. Миризмата обаче беше много лоша — най-вече на разлята бира, което си беше неизбежно.

Мястото си имаше предимство с това, че не беше известно като едно от предпочитаните свърталища на Шегаджиите: повечето други посетители в момента бяха пристанищни хамали и работници, наблягащи над последната халба бира с малко хляб, сирене и туршия в чинията отстрана.

„Не е кой знае каква реклама за честен труд — помисли си Джими кисело, отпи и отри устата си с опакото на ръката. — Но пък той никога не ме е изкушавал“.

„Платното и котвата“ беше типичен моряшки вертеп, каквито човек можеше да намери в пристанищния квартал на Крондор. Джими беше проучил кервансарая и бе преценил, че едва ли ще може да се измъкне от града до ден-два, при цялото строго внимание, на което бяха подложени всички, опитващи се да напуснат Крондор. Рухването на кулата над килиите беше спасило над трийсет Шегаджии, но също така бе накарало дел Гарза да побеснее от яд и да отвърне със сурови мерки. Няколкото Шегаджии, оказали се твърде глупави да се покажат на открито, вече бяха прибрани в тъмницата на Пазарния площад — пазеха я здраво полицаите на шерифа, — но можеха да се надяват, че ще избегнат бесилката, тъй като никой не бе задържан за углавно

престъпление — освен ако дел Гарза пак не променеше законите. Само че няколко обикновени работници и жени и дъщери на търговци също бяха прибрани, тъй че дел Гарза беше обърнал целия град с главата надолу.

Доколкото Джими бе успял да разбере предната вечер, дел Гарза беше хвърлил едва ли не всеки инженер и зидар в Кралството да залази по тая проклетата кула — като че ли беше решил на всяка цена да я вдигне пак, преди херцог Ги да се е върнал от границата с Кеш. Джими се усмихна. Хвърли му един-двама магьосници, и готово.

— Благодаря — каза Флора, отпи и го погледна над ръба на халбата си. — Замислил си се нещо. За какво?

Той се сви над бирата си, издуха тънкия пласт пяна и се зачуди дали изглежда толкова потиснат, колкото се чувстваше.

— Просто трябва да напусна града. И да се промъкна на някой кораб. Не си падам много по корабите.

— Качвал ли си се някога на кораб? — попита го тя леко възбудено.

— Не. Но знам, че качиш ли се на някой, няма много места където да драснеш, освен ако не можеш да плуваш като риба. В криенето съм си добър, но да се скриеш на кораб... наричат го „нередовен пътник“.

— Ами недей. Иди като редовен.

Джими въздъхна.

— Дел Гарза проверява пътиците толкова внимателно, колкото на градските порти.

— Я по-бодро, Джими! Не е краят на света — каза тя, но също се умисли.

— Не бе, само дето Праведника иска да ида на края на света. Да се покрия за малко. Може би най-много ще му хареса, ако се уредя да ме отвлекат във Велики Кеш, или на онзи свят, от който идват нашествениците. — Погледна я изпод вежди; дори не беше сигурен дали му обръща внимание. „Като ще мрънкам и ще се самосъжалявам, поне да се беше вслушала и да хване същината“.

Не точно така беше очаквал да се развият нещата тази вечер. Някой, а може би някои, би трябвало да го черпят с ейл и да му плащат вечерята, да му пеят хвалебствени песни и да го тупат по гърба, докато го заболи. А вместо това не можеше да припари до „Шегаджийска

отмора“, че даже и до каналите: трябваше да се махне от града, и то скоро. Дори забавянето дотук можеше да е рисковано.

Вместо да бъде герой, се беше оказал съвсем сам в тази хамалска кръчма и го чакаше изгнание.

„Е, добре, не че съм сам, но при цялото внимание, което ми обръща Флора, все едно съм сам. А съм герой, боговете да ме вземат дано! Момичета, цяла тайфа, трябваше да се тълпят сега около мен“.

Тя вече го гледаше преценяващо. Познат му беше този поглед. Беше погледът, който ти хвърля жена, когато се кани да те помоли за нещо. Джими повдигна вежда и я зачака да изплюе камъчето.

Изведнъж тя се усмихна лъчезарно.

— Знам къде можем да отидем.

— Ние? — Виж, това го изненада. — Какво значи това?

— Майка ми разправяше, че имам дядо и леля в Ландсенд. Казваше, че дядо не одобрявал баща ми. — Очите на Флора се зареяха като на човек, потънал в спомени. — Не че родителите ми са го ми казвали, но понякога се споглеждаха особено, с онези странни усмивки... тъжни като... Все едно — продължи тя. — Можем да отидем в Ландсенд и да видим дали все още имам роднини там. Ще бъде като приключение! Какво мислиш?

Джими примига. Беше идея все пак. Или поне посока някаква.

— Къде е това Ландсенд? — попита той. Беше го чувал, разбира се, но това още не значеше, че знае къде е или каквото и да било за него.

— Знам ли? Никога не съм ходила там. Но можем да го намерим. Какво ще кажеш?

Той помисли, после кимна и сви рамене.

— Защо пък не? Все някъде трябва да отида, но... дали ще ни посрещнат добре, ако им се тръснем така, без предупреждение? В смисъл, щом дядо ти не е одобрявал баща ти... — Стана му неловко и замълча.

Флора присви устни.

— Ами, както я подкара татко, след като мама умря, едва ли мога да го виня, нали?

Джими реши да заобиколи темата как баща ѝ станал свадлив пияница и попита:

— Затова ли не си отишла в Ландсенд, след като баща ти умря?

Флора намръщено поклати глава.

— Бях само на девет години, Джими. Нямах нито пари, нито представа как да стигна там. — Сви рамене и му се усмихна кисело. — А единствените хора, които познавах, бяха тук.

— Значи знаеш как се чувствам аз.

Флора му се усмихна.

— Знам. — Сложи ръка на неговата и я стисна. — Може след вечеря да се опитам да ти оправя настроението.

Той се подсмихна криво, вдигна вежди и въздъхна.

„Е, наистина се чувствам по-добре“, помисли си Джими няколко часа по-късно, протегна се и се усмихна доволно, щом отвори очи. Свещта примигваше почти изгоряла и шареше сенки по тавана. „Много по-добре“.

Беше я завел в най-хубавото си място — една полусъборена къща, с много добра стая, която сам беше дооправил. Протегна се отново, прозя се, обърна се... и видя, че я няма. Чувството му за блаженство се посмали, той сплете ръце под главата си и си припомни.

Малко преди да заспят, тя му беше благодарила.

Джими се ухили. „Герой съм си и нямам грешка, в името на боговете!“

Вратата изведнъж се отвори, той се сепна и се вкопчи в чаршафите.

— Добрутро! — изчурулика Флора.

— Помислих, че си си отишла — въздъхна облекчено Джими, с една ръка на разтуптяното си сърце. С другата пхна камата обратно под възглавницата.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мене — отвърна му тя със смях.

Разгърна шала си. В гънките му беше скрила топъл козунак със стафиди. Устата му се напълни със слюнка от сладката миризма. Флора извади от единия си джоб гърненце с мед, а от другия — масло, увито в носна кърпа.

— Откъде го купи това? — учуди се Джими.

Наблизо нямаше нито пазар, нито пекарна.

— Да го купувам? — Тя го изгледа възмутено. — Не съм толкова добра като тебе, Джими Ръчицата, но ще ти напомня, че прякорът ми идва от крадене на топли печива!

„Вярно“, помисли си той.

Джими стана, уви се с чаршафа и се усмихна, щом тя се засмя на тази негова внезапна проява на свенливост. Докато Флора режеше козунака, той наля останалото от снощи вино и двамата седнаха да свършат важната работа е пълненето на стомасите.

Като свършиха закуската и винцето, доядоха и меда и накрая отново се намериха в леглото.

Лежаха си гушнати кротко и по едно време Флора рече:

— Разбрах къде е Ландсенд.

Думите ѝ го жегнаха като рояк разбръмчали се пчели, нахлули за миг в стомаха му. Изведнъж разбра, че всичко това няма да свърши добре.

— На юг е — продължи тя, след като той не отвърна нищо. — Близо до Долината на сънищата.

„Много благодаря — помисли си той малко кисело. — Тъкмо си позволих лукса да забравя, че напускам Крондор като изгнаник, и ти взе, че ми го напомни“.

Флора заговори отново, малко раздразнено, и на Джими му стана гузно. „Тя само се опитва да помогне, в края на краищата“.

— Пътят дотам е пет дни по море — каза тя и го погледна. След като не ѝ отговори и отказа да срещне очите ѝ, продължи: — Корабната такса е четири сребърника на човек, ако спим в трюма. Имат и каюти, но всички са пълни с хора, пътуващи през Ландсенд за Велики Кеш.

След дълго мълчание, през което той усещаше как от погледа ѝ още малко и ще получи слънчев удар, Джими най-сетне я изгледа накриво.

— Колко било на човек?

— Един кораб тръгва днес с отлива.

— Четири сребърника е кожодерство — изръмжа той. — Не ти ли хрумна да се попазариш?

Флора го погледна изпепеляващо.

— Да, Джими, хрумна ми. Затова не са шест. Така добре ли е?

При тоя поглед май беше по-добре да е добре. Той побърза да смени темата.

— Кога е отливът? — Трябваше да знае: през целия си живот беше живял в пристанищен град, но имаше само смътна представа — такова знание беше безполезно за крадец, който не работи по кейовете.

Флора се протегна изящно, преди да отвърне — гледка, която донякъде му оправи настроението.

— Има още три-четири часа според мен.

— Ами, ако ще се качваме на този кораб, давай да се стягаме — каза Джими.

— Знам, че не искаш да тръгваш — изведнъж каза тя.

Той се усмихна благодарен на разбирането ѝ, наведе се и я целуна.

— Не искам, но трябва. Благодаря ти, че направи това, което сигурно щях да отлагам до утре. — И я огледа преценяващо. — Май ще трябва да ти купим нови дрехи, не мислиш ли?

Тя се намръщи.

— Защо? Повечето ми неща са съвсем нови.

— Е, да де — отвърна той малко объркано.

Не му беше хрумвало, че Флора ще държи да си запази дрехите. Бяха евтини, с крещящи цветове и не оставяха у човек капка съмнение с какво точно се препитава. И му говореше как ще търси изгубените си близки, облечена в тях? Е, как да го нарече това?

— Виж, хм, те са, въъ, малко така, лъскавички за място като Ландсенд, не мислиш ли? Това, което е на мода в Крондор, може да се окаже прекалено дръзко за дядо ти. Особено щом е от неодобряващите.

Флора го зяпна с отворена уста, а после избухна във весел смях и тънките ѝ крачета заритаха във въздуха. Той я гледаше озадачено. Всеки път, щом видеше обърканата му физиономия, тя отново избухваше в смях, докато най-сетне не спря задъхана и не успя да каже:

— О, Джими, колко си мил! — Целуна го пламенно. — Как само го усука, вместо да кажеш направо: „Флора, но роклята ти е като на курва!“ Не помня някой да ми е грабвал чувствата с такива разсъждения. Ти си истински приятел!

Той се усмихна облекчено.

— Радвам се, че одобряваш.

— Наистина — отвърна тя и стана. — Не бях помислила за това. Но смятам, че си абсолютно прав. Само че какво да му кажа, като ме попита как съм си изкарвала прехраната през последните няколко години?

— Той знае ли, че баща ти е умрял?

— Ами, със сигурност не го е чул от мен — отвърна тя. — Но не мога да твърдя, че не знае. Такава новина обикновено се разнася.

— Чакай да видим... — Джими помисли малко. — Какво ще кажеш за това? Живяла си няколко години при едно съседско семейство, след като татко ти е умрял, шетала си им, за да те хранят. После една мила стара дама с малко скътани парици те е взела да ѝ бъдеш придружителка и да я гледаш в последните ѝ години — все пак можеш да говориш надутото и ако не минеш на уличния жаргон, изобщо няма да разберат, че е измислица.

— Та значи старата дама умира и близките ѝ не искат да те държат повече вкъщи — продължи той. — Но са ти платили пътя до Ландсенд, за да можеш да намериш семейството на майка си. А баща ти? Имал ли е семейство там?

Флора поклати глава.

— И да е имал, никога не ми е говорил за това. Всъщност той изобщо не говореше много, дори докато мама беше жива.

Джими гребна шепа сребърници и ѝ ги подаде.

— Иди се преоблечи като слугиня на една мила стара дама. Кой е корабът, дето ще го вземем?

— „Дамата на Крондор“ — отвърна Флора и преброи парите бързо и с вещица. — Джими, не мога да го взема всичко това!

— Ами не си длъжна да го похарчиш всичкото. Не се притеснявай. В края на краищата ми трябваш за прикритие — малкото братче на милото момиче, гледало една стара дама. Трябва и аз да си намеря по-нови дрехи, после ще се срещнем на пристанището — каза той и бързо я целуна. — До прилива.

Флора изхвърча през вратата — гореше от нетърпение да попазарува — и го остави да се облича сам. Щом навлече панталоните си, Джими си помисли, че няма да е зле да намери някой шивач, който бързо да му спретне прилично палто, за да го облече върху втората си нова риза — оная, която им беше купило момчето от банята, докато двамата с Лари се къпеха, се наложи да я изгори след второто пълзене

през отходната шахта под килията. Трябваше също да си купи ботуши и шапка като че ли. М-да, млада двойка... не, все пак много малък изглеждаше. Флора беше по-голяма, тъй че едно скърбящо момиче и братчето му, да, това трябваше да мине. Тръгнаха за Ландсенд, защото са загубили семейството си.

Изведнъж дори се зарадва, че ще вземе Флора със себе си. Среброто можеше да му е скъпо, но не толкова, колкото вратът му — който дел Гарза с радост бе готов да поопъне — или главата му — която биячите на Праведника с радост бяха готови да пукнат — тъй че идеята никак не беше лоша. Точно така, брат и сестра, тръгнаха да навестят деденцето си. А и тя запълваше леглото му по-добре от всяко друго познато му момиче и щеше да е чудесно облекчение в тежкото му изгнаничество. Само дето не си заподсвирква, когато напусна бърлогата си. После спря. „Откога аз станаме ние? Аз съм този, когото Праведника гони от града. Флора е свободна да си остане тук“. Щом тръгна надолу по стълбите, си помисли, че изобщо не я беше канил да замине с него, нито пък тя го беше помолила за разрешение. Джими поклати глава удивен: май вече започваше да разбира какво имаха предвид някои сред Шегаджиите, когато казваха, че са в състояние да направят и най-голямата дивотия, стига жените им да го поискат.

Но се постара да забрави обзелото го раздразнение и насочи мислите си към меката кожа на Флора и кръглото ѝ задниче, и изведнъж му се стори, че цената, която трябваше да плати, май не е чак толкова висока. Когато излезе на улицата, вече почти си подсвиркваше отново.

„Дамата на Крондор“ се оказа стара, малка и тумбеста; дълга около сто стъпки и трийсет на ширина в средата. Миризмата, която се процеждаше от трюмовете, придаваше на кораба съвсем домашна атмосфера за човек, прекарал повечето си живот в каналите.

Качването на борда се оказа изненадващо лесно. Макар повечето пазачи по кейовете да бяха от гвардията на Батира, „Дамата на Крондор“ бе под наблюдението на няколко от „Трошачите на шерифа“, както наричаха градската полиция. Историйката с гостуването при дядо бе разказана набързо, като Флора изглеждаше истински измъчена

— не беше изцяло игра след преживелиците и в тъмницата, — и ги пуснаха да се качат. Джими беше благодарен, че бяха решили да си сменят облеклата. Само един поглед към рапирата на бедрото му, и полицаят реши, че е младеж от почтена фамилия.

Флора слезе долу да види мястото, което са им заделили за спане, а Джими остана на палубата да гледа тръгването.

— Този курс често ли го правите? — попита той един от моряците, след като се дръпна от другите няколко, които се разтърчаха по палубата и явно бяха готови да сритат досадния пасажер, за да им се разкара от пътя.

— Два-три пъти в годината — отвърна морякът, докато правеше нещо моряшко, включващо две парчета въже и нож; пръстите му работеха почти автоматично. — Обикновено не толкова рано. Заради бурите, нали разбираш.

— О — каза тъпо Джими.

Вдигнаха от кея последната мрежа с товар — бали, сандъци и чували — и я спуснаха в трюма. Няколко моряци издърпаха металната решетка на централния люк и почнаха да правят разни странни неща с въжета и платна, включващи най-вече дърпане и тичане нагоре-надолу по въжени стълби, докато други моряци им крещяха отдолу. Капитанът беше нисък жилив мъж с прошарена коса, със златна халка на лявото ухо и липсващо кутре на дясната ръка.

— Вдигай платната! — ревна той от задната част на кораба. Платнищата забумтяха и се издуха на избелели кафяви вълни. — Дръпни напред, дръпни малко назад, пускай, задръж! Задръж, казах, не до палубата, кучи синове такива!

Няколко моряци започнаха да изтласкват кораба от кея с дълги весла. Джими преглътна и загледа как покривите на Крондор започнаха да се плъзгат бавно назад; палубата се разтърси леко под краката му. В стомаха му се утаи някакво студено и лепкаво усещане.

Горе на кърмовия мостик пристанищният лоцман започна да дава указания на кормчията; капитанът продължаваше да реве команди на екипажа.

„Напускам Крондор“, помисли Джими. Още не можеше да го повярва. Беше все едно да си каже „Отивам на луната“. „Напускам Крондор“ беше нещо, което винаги казваха други хора.

„Харесвам принца и принцесата — каза си той и това малко го поободри. — Излизам на по-голямата сцена, това правя“.

Лоцманът прекара плавно „Дамата“ между други закотвени или подходящи към кейовете кораби. Плъзгаха се леко покрай товарни кораби и дълги тежки бойни кораби, рибарски лодки и баржи. В един момент, съвсем несъществен за Джими, лоцманът бързо се спусна на главната палуба и с изненадваща за човек на средна възраст пъргавина се прехвърли през перилото и се смъкна по въжената стълба в чакащата го долу лодка.

Корабът се движеше изненадващо бавно към устието на залива. Джими пак погледна към кърмата и видя, че капитанът е сложил ръце на руля и продължава да реве команди.

— А, ей го, че се усилва ветрецьт — каза морякът до него. Небето се затули от ниски студени сиви облаци. Водата стана от синя зеленикавосива и започна да се огъва на високи хълмове, които се понесоха към тях, увенчани с бяла пяна. Тъпият корабен нос се издигна да ги посрещне, вряза се и отново се вдигна, а бялата пяна прехвърли предното перило и се завихри дълбока до глезените по палубата. С неразумна за Джими бързина земята вляво от тях изтъня до тънка черна линия, а корабът заподскача като побеснял кон.

Един от моряците видя как лицето на Джими Ръчицата преbledня като тесто и как запуши устата си с ръка.

— Подветреният парапет, тъпако проклет! — изръмжа той, сграбчи момчето за яката и колана, избута го и натисна главата му навън от перилото тъкмо когато дойде първият пристъп. — Нахрани рибата и недей да ни цапаш палубата, скапаняко проклет!

— Мразя те — изломоти вяло Джими, без сам да знае себе си ли има предвид, Флора ли, която му бе докарала всичко това, кораба ли, екипажа ли, или всички наведнъж.

Стомахът му беше на възел, главата го болеше, а очите — все едно че ги беше търкал с горещ пясък. „Вече знам за какво е измислена думата ужас“, рече си той, докато плъзеше едва-едва към перилото и стомахът му се надигна отново, макар да не беше останало нищо за изхвърляне.

„И воня ужасно“.

Толкова ужасно, че повечето време изкарваше на палубата, та силните ветрове да произдухат вонята. Това означаваше най-вече при

кърмата, защото вятърът идваше от юг. Бързо се беше научил, че плюенето не е единственото нещо, което не бива да правиш срещу вятъра. Свежият въздух му помагаше донякъде да се изтърпи, но отбягваше всякаква компания.

Понякога, между пристъпите на повръщане, се самоизтезаваше, като си припомняше първоначалните си планове за това пътуване. Беше си представял как ще играе на зарове с екипажа и набързо ще опразни джобовете на моряците. Беше го правил много пъти в Крондор, макар че тогава повечето моряци бяха пияни.

Но вместо това екипажът се забавляваше — промъкваша се до него и му ръмжаха неща от рода на: „Аха, гадно ти е, а? Трябва ти една хубава паница с хубава тлъста мръвка вътре, с мазен сос, момченце! Или к'во ще кажеш за студена рибешка яхнийка?“ И после се смееха, щом почнеш да ругае немошно, без да разбират, че е готов да ги изколи всички на място, стига да не беше толкова слаб и стига от движението да не му ставаше още по-зле.

„А може би ме помнят от игрите на зарове по кръчмите и това сега е някаква форма на зло и извратено отмъщение“.

Флора се добра до него със залитане. Носеше му халба рядък бульон. Присви се до него на завет от влажния вятър зад един вързан за палубата кафез.

— Флора — изстена той и се опита да пийне малко от соления бульон. Като че ли по-малко болеше, когато имаш какво да дадеш на морето. — Мислиш ли, че са ме познали? Дали не съм обрал нечий джоб, или съм попрекалил с печалбата със заровете, как мислиш? — После поклати глава. — Но от това нямат полза, тъй че какво се притеснявам и аз.

Тя сви рамене.

— Ами, ако аз разбера, че край мен има някой, който ме е обрал или измамил, и единственото отмъщение, което мога да му нанеса, е да го накарам да повръща, щях да го направя, и то с радост. И бих решила, че има полза, и то доста. — Усмихна се, като видя измъчената му и уплашена физиономия. — Но не смятам, че са те познали, Джими. Аз самата едва те познах, като те видях отначало на кея, толкова достолепно изглеждаше!

Тя се загърна в дебелия си шал и се присви по-близо до него; потръпваше от студ. Топлината ѝ беше добре дошла, а и това, че го

заслони от вятъра от тази страна.

— Всъщност, изглежда го правят всеки път, щом на някой му прилошее, все едно дали пътник, или моряк — продължи Флора. — Мисля, че е много злобно, и ги помолих да не го правят повече. Но честно казано, не мисля, че ще устоят.

Той се опита да изсипе останалото от бульона през борда — свитият му стомах беше започнал да негодува, — но тя му го бутна към устата.

Значи екипажът не му отмъщаваше — правеха го просто за забавление. Това беше добре.

„Добре, че не мога да проклинам истински, иначе досега целият екипаж щеше да се гърчи по палубата и да мрат в ужасни мъки“. А в пристъпите на ужасната морска болест човек можеше да измисли наистина ужасни неща.

Разбираше, че ако Флора им беше повлияла, моряците сигурно щяха да се държат с него още по-лошо. Обаче не знаеше с какво е успяла да ги вразуми.

Може би трябваше да... Той се поколеба.

— Флора, ти да не би...

— Да им бутам, за да те оставят на мира ли? — Флора поклати глава и се усмихна. — Ако го правех, едва ли щях да получа кой знае какво в замяна, не мислиш ли? Не, вече не. Ще съм почтено момиче, дори това да ме убие. Поне докато не разбере дали наистина си имам близки.

Видя го как нещастно погледна изстиващия бульон и го потупа по рамото.

— Хайде, изпий го, Джими. Трябва да сложиш нещо в стомаха си, иначе наистина ще се разболееш.

Той я погледна жално, но тя само закима окуражително. Джими стисна очи и отпи от бульона. Знаеше, че отново ще се надигне нагоре, но поне малко го постопли отвътре. А и Флора щеше да чака, докато го изпие, дори течността да станеше на буца лед.

После помисли за това, което му бе казала.

— Но аз вече съм болен.

— Още не умираш. Но ако не пиеш вода или бульон, може и дотам да се стигне.

Приятна мисъл, няма що.

Джими започна да усеща как бульонът къркори в свития му от болка стомах — знаеше, че много скоро ще поиска да го напусне. Щеше много да го е срам, ако Флора го видеше точно в такъв момент.

— Готвачът каза, че ако успееш да го задържиш това и малко да погледаш към хоризонта, за да ти се настроят сетивата, може да надвиеш болестта. При някои хора става. — Погледна го жалостиво и добави: — А при някои не става.

— По-добре слез долу — подхвърли той.

Тя го погледна накриво, кимна и прибра кичурчето коса, подало се от гънките на шала.

— Да, тук става студено. По-късно ще се върна с още нещо.

— О, богове! — изпъшка Джими и хукна към парапета.

За щастие, Флора побърза да се махне. Той успя някак, насила, да задържи съдържанието в стомаха си. Послуша съвета ѝ, загледа се към хоризонта и скоро забеляза, че издиганията и спусканията на кораба са по-малко мъчителни, когато не само усещаш движенията, но и ги виждаш. Вдиша няколко пъти бавно и дълбоко и отново отпи от бульона.

От известно време бе забелязал, че един от другите пътници го наблюдава. Беше около трийсетгодишен, среден на ръст и с добре балансирана стойка, което го накара да си помисли: „Майстор саблър“. Носеше тъмни дрехи от хубав вълнен плат, но доста поизтъркани и с петна засъхнала сол. Такова облекло прилягаше по-скоро на някой пътуващ дребен търговец или на корабен офицер.

„Но коланът е доста носен“, помисли си Джими зарадван, че може да се разсее с нещо в нещастieto си. „Виж как се е излъскал и разтеглил малко. Онова лъскавото е от каишката за сабята“.

Също като него, мъжът повечето време стоеше сам, макар и сигурно по други причини. Помагаше понякога на моряците, щом морето станеше необичайно бурно, иначе или зяпаше вълните, или обръщаше очи към младия крадец, а това започваше да му досажда.

И да го тревожи, освен това. Джими беше обърнал повечето си злато в монети от сребро и мед и ги беше скрил на разни места по тялото си. В някои моменти си мислеше, че непознатият по някакъв начин е разбрал, че носи по себе си над сто и петдесет в злато и сребро, макар че това нямаше как да се забележи от никого.

Освен ако този тип не го беше видял, докато сменяше златото си за сребро.

Джими определено не изглеждаше богат. Флора го беше пременила в един дюкян за употребявани дрехи, посещаван от почтени граждани. Вярно, бяха с много джобове, но това си беше съвсем обичайно за момче на неговите години, все едно градско или от Шегаджиите. А да имаш много джобове не означаваше непременно, че са пълни с пари. Макар че в неговия случай си беше точно така.

„Единственият лъч светлина е, че ако поиска да ме ограби, ще трябва да го направи тук, на палубата, пред очите на капитана и екипажа, и на Флора, когато е тука“.

А и щеше да му отнеме доста време, защото като един от най-добрите джебчии в Крондор, Джими отдавна бе научил цената на харченето на ценности. И с десетината джоба, без да се смятат онези, които сам си беше пришил, разполагаше с достатъчно места, където да си скрие парите. Разбира се, ако се катурнеше, през борда, щеше да потъне като камък на дъното, но човек не може да има всичко наведнъж. Освен това в сегашното му състояние тази идея изглеждаше дори привлекателна.

Джими се вкопчи в перилото и очите му предпазливо се плъзнаха към непознатия, който седеше, опрял гръб на главната мачта. Мъжът улови погледа му и с плавно движение се изправи. Докато се приближаваше, извади нещо от кесията на колана си.

Джими се напрегна.

Мъжът спря пред него и му подаде някаква кожена каишка.

— Дай да ти я сложим.

И без да дочака отговор, го хвана за лявата китка, върза каишката и я понагласи. После каза:

— Не мога да понасям повече да те гледам как страдаш, момче.
— Гласът му беше плътен и спокоен.

Джими усети, че нещо като камъче се е опряло в китката му. Изгледа непознатия подозрително.

— Просто я подръж така и след няколко часа проблемът ти би трябвало да се реши.

— Магическа ли е?

Мъжът изсумтя.

— Едва ли. Този номер ми го показва един стар кешийски моряк и съм готов да заложа последния си сребърник, че в него няма нищо магическо. — Протегна ръка. — Аз съм Джарвис Коу.

Джими я стисна вяло.

— Ако това подейства, господин Коу, ще ви бъда задължен за цял живот.

В този момент корабът се издигна нагоре, а после се спусна стръмно надолу и с него — и стомахът на Джими. Когато се обърна отново, Джарвис Коу вече го нямаше. Той погледна опулен кожената гривна и си помисли жално: „Не, не ми се вижда да действа“. Обърна отново очи към хоризонта и замислено отпи още глътка. Може би със зяпането към хоризонта и с камъчето на китката щеше да преживее някак това пътуване...

„Ама то наистина действа!“, помисли си Джими възбудено след около час и изломоти на глас:

— О, богове, действа!

Погледна в лицата си. Имаше някаква яхния, неизбежната пътническа храна, в която плуваха бобени зърна, парчета сушен домати и солена риба... и не караше стомаха му да ръмжи за парапета!

Дори гърчещата се твар, която се изтърси от твърдия му сухар, щом го почука на масата като всички останали, не го погнуси, както щеше да стане в Крондор. Сега просто се чувстваше...

— Гладен — прошепна той. — Колко време мина! Бях забравил какво е да си гладен!

Флора го гледаше странно. Пътниците се хранеха на една маса, поставена в коридора пред капитанската каюта; Джими ѝ се усмихна и тя също му отвърна с усмивка, щом той загреба с лъжицата и залапа методично, докато не изяде всичко. Не беше кой знае колко, но се почувства натъпкан — нищо чудно след три дни без нищо, освен вода. И яденето си остана на мястото.

Ръката ѝ го дръпна да го събуди, преди лицето му да цопне в празната паница.

— Хайде, братчето ми — каза тя и му помогна да стане.

Събуди се под грубите кафяви одеяла и вътрешното чувство му подсказа, че е спал доста дълго. И не беше чудно, след като толкова време не само че не можеше да яде, но и да поспи не можеше.

„Ако това е да се чувстваш стар, дано да си умра млад“, рече си Джими и потрепери. Дрехите му бяха влажни и лепкави, но това усещане не му беше чуждо и краката му само дето не затанцуваха по коридора и по стъпалата към палубата — отиваше да потърси благодетеля си. Тръгна да обикаля и се загледа в работещите моряци: винаги е приятно занимание да гледаш как някой друг се поти.

Бе доволен от чудото, че се е отървал от морската болест, и целият свят сякаш придоби някак по-розови оттенъци. Младият крадец реши, че пътуването до Ландсенд в края на краищата май няма да се окаже чак толкова неприятно. Просто се беше стъписал от настояването на Праведника да се махне, това беше. И малко се беше попритеснил, че няма да има нищо — и никой познат, на когото да се опре. Никакъв страх не беше изпитал, само го бяха изненадали.

Освен това се беше оправял с тъпите селяни съвсем добре, когато дойдеха в Крондор, защо сега да има проблеми с тях само затова, че са си у дома? „Ще си е истинско приключение, кълна се в Рутия! Ще имам за какво да разправам, като се прибера“.

Това, че гори от нетърпение да се върне у дома още преди да е стигнал до целта си, го накара да се усмихне кисело. Можеше да излъже мнозина, но не можеше да лъже себе си. „Е, добре, не е нещо, което бих си избрал сам. Но и друг път съм обръщал лошия си късмет в изгода. Не виждам защо сега трябва да е другояче“.

Огледа се отново. От Коу нямаше и следа, а вече бе стоял навън почти цялото утро.

— Къде е оня, дето подпираше вчера главната мачта? — попита той един от минаващите край него моряци.

— В каютата си сигурно — изръмжа морякът и го подмина. — Да не съм му бавачка, че да знам.

„Като не можете да ме накарате да драйфам, вече не съм ви забавен“, помисли си Джими злобно.

И все пак беше странно. До вчера не можеше да се отърве от онзи тип, а днес той беше изчезнал. Не му харесваше това, подозрително някак беше това поведение. Твърде много му напомняше за хората на Радбърн.

Измъченият му стомах се надигна ужасно и той си рече наум: „О, богове! Не пак! Мислех, че съм се излекувал вече“. Но не морската болест бе предизвикала гаденето, а представата, че може да го следи тайната полиция на Батира.

Джими познаваше много от дебнещите шпиони на Радбърн по външност, а и познаваше кой е шпионин по държането му. Но те дали го познаваха?

Опита се да се отърси от тази мисъл. В момента изглеждаше порядъчно, в смисъл — не като себе си. А щом заговореше — нещо, което заради болестта се беше случвало рядко — внимаваше да се изразява като добре възпитано момче. Нямаше абсолютно никаква причина някой да подозира, че е Шегаджия. А и Флора беше опознала предостатъчно мъже от сой покрай занаята си, имаше достатъчно опит, за да може да говори като почтено момиче, тъй че не го беше издала с уличния си жаргон. Само „господине“ и „ваше благородие“, никакви там „миличък“, „любими“, и нито една мръсна думичка не беше се изтърсила от устните ѝ, откакто бе сменила курвенското си облекло със скромна рокля, шала на раменете и шапка. Освен това, ако Коу го познаваше, защо просто не го беше предал на пристанището, или просто да го бутне през борда?

„Щеше да е лесно — каза си Джими. — Всички адове и демони, щях да съм му благодарен даже!“

И все пак, след като накрая му се представи, загадъчният непознат беше изчезнал. Дали не беше просто една загрижена душа, притеснена да не би горкото момче да падне през борда? След като му беше дал лек за морската болест, Коу може би просто бе решил да се оттегли в сравнителния уют на каютата си. Подозрително ли беше това? Джими се намръщи. Всъщност щедростта на непознати винаги му се струваше подозрителна. Макар и полезна в някои случаи. Особено когато даващият е някой наивник, лесен за манипулиране. Но Коу не приличаше на човек, когото можеш да използваш. Напротив, по-скоро можеше да те развинти от бой, ако се опиташ, Джими ги надушваше такива като него. Младият крадец въздъхна и изсумтя обезсърчено.

„Мисли! Съсредоточи се!“

Ако някой от шпионите на Радбърн го беше видял и знаеше, че е Шегаджия, знаеше какво е направил, което беше невероятно — кажи

го направо невъзможно, — то несъмнено щяха да го арестуват веднага. Никаква причина нямаше някой от хората на Радбърн да го преследва чак до Ландсенд.

Но ако някой шпионин на Радбърн бездруго пътуваше за Ландсенд? Ландсенд бе близо до границата с Кеш. По-точно, беше владение на господаря на Южните граници херцог Съдърленд, но този пост беше стоял незапет години наред заради някакви си политически мотиви, които Джими нито разбираше, нито държеше да разбере. „Да, може би е това“, помисли си той. Може би Ги дьо Батира просто се опитваше да разшири властта си. Знае ли човек докъде иска херцогът да разшири властта си? Джими се загледа в издигащите се и спадащи, грамадни като хълмове вълни. Лекотата, с която корабът следваше движенията им, дори бе започнала да му харесва. „Докъдето може, разбира се!“

Умът му се залиса с възможните политически игри на херцога, но тази тема скоро го отегчи. Достатъчно изненадващо беше, че всичко това изобщо го интересува. Допреди срещата си с принц Арута нямаше и понятие как би могло да изглежда управлението, но беше прекарал доста вечери да слуша как принцът, Мартин Дълголъкия и Амос Траск си говорят за държавни дела. Сторило му се беше увлекателно и понякога се беше чудил дали и той може да прави преценки, които трябва да обсъдят, и да предлага решения, които ще променят бъдещето на цели държави.

Не, прецени той, не темата го беше отегчила. Беше обезсърчен, че не разполага с информация, на която да основе някое разумно предположение какво точно става. Това също го изненада. Хрумна му нещо глупаво и той се ухили: „Може би някой ден отново ще срещна принц Арута“. Това би било интересно. Щеше да разбере какво крои херцог Ги и щеше да го поразпита за разни такива неща. Но дотогава кроежите на херцога не бяха негова работа.

Замесването в делата на властниците му беше донесло само неприятности — на него, както и на другите като него. Вярно, радваше го мисълта, че принцеса Анита е спасена и на свобода, но цената, платена от Шегаджиите, бе висока, дори прекалено висока. И макар да съжаляваше за принц Ерланд и съпругата му, да спаси и тях беше съвсем невъзможно, а и да го беше направил, нещата сигурно щяха да са много по-лоши. Праведника едва ли щеше да му благодари за това.

Не, време беше да се погрижи за Джими Ръчицата — нещо, в което поне го биваше. Те да си заговорничат — това нямаше нищо общо с него.

Джими стъпи на пристанището на Ландсенд с оскъдния си багаж. Първата улица срещу залива беше широка и застлана с калдъръм, камъните бяха изтъркани от конски подкови и обшитите с желязо колелета на фургони и каруци. Бушпритите на корабите стърчаха над началото на улицата, над главите на хамалите, моряците и пътниците. Колари докарваха фургоните си да натоварят разтоварената стока и бързо да я извозят по близките дюкяни и складове, навсякъде се мотаеше обичайната пристанищна сган. Джими моментално забеляза две хлапета, които почти със сигурност бяха джебчии, и още едно, най-неприкрития „зяпльо“, когото бе виждал — сигурно наблюдаваше дали от кораба ще слезе някоя важна особа или дали ще разтоварят определена стока, готов да подаде сигнал на някой, мотаещ се по-нагоре по улицата или гледащ от някой прозорец наблизо. Усмихна се: ако това бе най-доброто, което можеше да предложи Ландсенд, току-виж не се върнал в Крондор — щеше да се позадържи тук и да поеме четата.

Чайки кръжаха над главите им и надаваха крясъци — винаги сигурен признак за процъфтяващо пристанище с изобилна смет. Зелено-синкавата вода премлясваше по бордовете на корабите и по обраслите с черни водорасли и рачета пилони на кейовете, като насмешлив фон на врявата от човешки гласове, стъпки и кънтящо по камъните желязо.

— Изобщо не може да се сравни с Крондор — заяви Джими убедено. „Аз съм от големия град. Това е положението“. — А и заливът не е толкова добре защитен.

И най-големите кораби тук не бяха толкова големи като онези, които човек можеше да види в пристанището на Крондор — тумбестата „Дама на Крондор“ беше може би най-големият, когато влязоха. Освен това повечето бяха кешийски. Крайбрежната улица беше оградена откъм сушата със складове, дву- и триетажни, с клинообразни греди на покривите за вдигане на товарите. Докато гледаше, спуснаха товар миризливи сурови кожи. По дървените

мостчета щъкаха хамали, превити на две под чували, денкове и сандъци — плат, прежда, балиран суров лен, сухи плодове, сирене, желязо за ковачниците, медни котли... По-тежкият товар се прехвърляше в мрежи през оградите на дворовете.

Оттатък складовете, по стръмните улици на хълмовете около залива, се издигаха други постройки; мяркаха се части от градската стена, крепостни порти, пасища и гори зад тях. Джими зяпна, щом разбра, че вижда ферми по най-високите склонове на хълмовете — малки къщички със сламени покриви, с ливади и ниви около тях. Никога досега не беше виждал ферма.

— По-голям е, отколкото си мислех — промълви Флора.

Джими се зарадва, че го каза, защото и той си бе помислил точно това.

— Изобщо не може да се сравни с Крондор. — Разкърши рамене. — А там се справяхме съвсем добре.

Флора го докосна по рамото с благодарна усмивка. После отново погледна към града, разколебана, и въздъхна.

— Представа нямам откъде да започнем.

Той сви рамене.

— Е, знаеш му името и какво работи или е работил, нали? Беше се канил да поговори с нея за това на кораба. Но повечето време беше много болен, а през останалото — много гладен.

— Да — отвърна Флора. — Адвокат е и се казва Ярдли Хейуд.

„О, това хич не е добре“, помисли си Джими. Ако дядо ѝ бе адвокат, сигурно беше защитавал доста престъпници. А това означаваше, че най-вероятно ще се досети с какво се е прехранвала през последните няколко години скъпата му отдавна изгубена внучка, каквото и да му разправя. А и със сигурност щеше да се сети какво е правил Джими.

— Ярдли Хейуд. Звучи като богаташко име.

Флора се засмя.

— Нали?

Джими се наведе, вдигна решително торбата си и част от нейния багаж, колкото да поддържа илюзията, че е добре възпитано момче, и кимна към града.

— Давай най-напред да стъпим на здрава земя. Усещам как този кей подскача нагоре-надолу и ме изнервя.

— Не е от кея, момче — подхвърли с усмивка Джарвис Коу.

Джими примига изненадано. Двойно: първо — защото не можеше да си обясни как бе успял да се доближи толкова до него, без да го забележи; и второ — заради промяната. Облеклото на Коу изглеждаше по-достолепно, отколкото на борда, може би защото си беше обул високи ботуши за езда и се беше наметнал с дълга черна пелерина, а и носеше плоска платнена шапка с пауново перо. Но най-вече заради сабята, за която бе подозирал, че ще носи: тънко оръжие с извит предпазител в невзрачна кожена ножница, и камата на другия хълбок — боен кортик, над педя дълъг, не като обичайния нож, който носят хората на колана за ежедневни неща — да си нарежеш хляба или да изчоплиш камъче от подковата на коня.

Коу пак не изглеждаше богат, нито се набиваше особено на очи, но имаше нещо благородническо у него. Свали шапката си и кимна изискано на Флора, а тя му отвърна с бърз реверанс.

— Всеки се чувства така, когато слезе от кораб. Ден-два и сухоземните ти крака ще се върнат, както казват моряците. Закъде сте се запътили?

Двамата млади Шегаджии го погледнаха намръщено. „Не ми харесва това — каза си Джими. — Нещо много лесно си променя външността този човек, само като си навлече ново наметало и си килне главата.“

Коу се засмя.

— Е, не е моя работа всъщност. Но ако търсите чисто и евтино място за отсядане, мога да ви препоръчам няколко.

Джими и Флора се спогледаха. Щедростта от страна на непознати, особено толкова близо до Велики Кеш с техните търговци на роби, беше подозрителна.

Коу ги погледна и кимна замислено.

— Е, добре. Разбирам, ще се оправите сами. Но ако позволите... — Той кимна към близкия пристанищен хан. — Избягвайте „Петлето“. — Почеса се по носа и смигна. — Просто благоразумен съвет. — Тръгна си и дългата черна пелерина се завихри из навалищата.

— Кой беше този? — прошепна Флора. — Не съм говорила с него на борда.

— Казва се Джарвис Коу — отвърна Джими. — Но кой е — и аз не знам.

Дръпна гривната на китката си и кожената кайшка се развърза. После я огледа внимателно. Лекият натиск, който бе усещал на китката, идваше от малкото камъче, залепено на кожата. Изглеждаше съвсем обикновено, но... Той го хвърли във водата. Знае ли човек кое е магично и кое — не, и какво може да ти направи, ако е магично?

— Какво беше това? — попита Флора.

— Даде ми го за морската болест. Свърши работа. Може да е магично.

— Много мило от негова страна.

Гледаше намръщено във водата, после се обърна и се загледа по кея и Джими проследи погледа ѝ. Коу се беше скрил много бързо в тълпата, слял се беше като струйка мъгла. Както можеше да го направи само Шегаджия.

— Е, хайде да си намерим някое място и да си оставим багажа. После можем да тръгнем да търсим хората ти. — Посочи с палец през рамо и се ухили. — Но с „Петлето“ какво ще правим? Може да се окаже най-безопасното място в града.

— Няма да влезем в пристанищна кръчма, нали?

Джими кимна, но после се сети нещо и спря.

— Чакай.

Флора го изгледа питащо. Без да ѝ обяснява, той клекна до багажа и взе да развива плата около дългия тънък вързоп.

Извади рапирата и стегна колана на кръста си. Обшитият с метал край на ножницата нямаше да чука по земята, стига да вървеше с лявата ръка на дръжката. Дръжката на оръжието нямаше да го безпокои след няколко години, когато станеше мъж, но засега беше малко нисичък.

— Разумно ли е това? — попита Флора.

— Знак за порядъчност — отвърна Джими. — Или най-малкото, че не си човек, с когото могат да се отнасят пренебрежително!

„А и Праведник няма в Ландсенд — помисли си. — Демони и богове, писна ми да ме подмятат!“

Тръгнаха нагоре по хълма, по това, което според Джими щеше да се окаже главната улица към пристанището. По нататък сигурно щяха да излязат на някой градски площад, с приличен хан наблизо. Отново се загледа към далечните ферми и се зачуди какво ли ще е там, горе.

Според това, което разправяха градските хора, животът на фермерите бил доста скучен.

ГЛАВА 7

ТРАГЕДИЯ

Момичето вдигна глава.

— Като свършиш с това — рече Мелда Мерфорд на дъщеря си Лори, — искам да извадиш лена от вира.

— Мамо, моля те! — проплака Лори.

Обърна се от кухненското огнище, което метеше, и изтри от окото си капката пот. Направи го с престилката, защото ръцете ѝ бяха черни, но все пак се оцапа със сажди по бузата. Разлетялата се пепел стигна до носа ѝ — миришеше прашно, като пушек от старо дърво, и тя закиха. Чистенето на огнището не беше тежка работа, но неприятна.

— Щях да ходя днес на лов.

Определено не се беше канила да вади калните вързопи лен от застоялия вир, където киснеха. Никога не беше приятно, но сега щеше да я дразни още повече, докато си мисли за приятната разходка в прохладния лес.

— Не — отвърна Мелда, без да я погледне, гребна с дървената копанка брашно от сандъка и го сипа в нощвите. — Не искам повече да скиториш сама из горите.

Лори седна на пръстения под и я изгледа смаяно.

— Защо?

— Вече си много голяма, за да тичаш насам-натам като мъжкарана — рече спокойно майка ѝ. — А и трябва да го приготвим тоя лен. Ако не извадим достатъчно лен и прежда да ги продадем, няма да можем да си платим данъците. — Погледна намръщено Лори. — Иначе ще си загубим фермата като Морисънови.

Лори извърна глава, намръщена като майка си. Това, че Морисънови си бяха загубили фермата заради неплатени данъци, беше потресло цялото селце. Много хора си губеха фермите напоследък, но тук Морисънови бяха първите. Всички смятаха, че е или защото някой е пратил всичките си синове на война, или че селяните са мързеливи, но не можеше да се каже такава неща за Морисънови — че то при тях

и бебето шеташе. Данъците през последните години растяха и растяха, още отпреди войната, и колкото по-ти е малка фермата, по-ти е трудно да ги платиш. Вече и среден имот като техния трудно се оправяше.

И все пак не беше чак толкова спешно.

— Но нямаме никакво прясно месо в килера — възрази Лори.

Не че и това беше толкова спешно — не бяха благородници все пак, нито търговци, че да ядат всеки ден прясно месо — но дивечът помагаше да задържат онова, което събираха от нивите. Колкото повече можеха да продадат, вместо да го изядат, толкова по-добре щяха да са. Още някоя пара отгоре от продаденото зърно, вместо обърнато на хляб, значеше да си платят данъците и със заделеното да си купят риба от града или сирене от мандрите, вместо да си платят данъците и да гладуват.

Майка и прехапа устна и вдигна очи към тавана.

— Опасно е момиче на годините ти да тича само из гората. Знае ли човек кой може да срещнеш там, без да има кой да ти помогне.

— Значи като се върне Брам от Ландсенд, мога да ида с него?

— Не! Дума да не става! — каза твърдо Мелда. — Така ще е още по-лошо.

Лори стана и се сопна на майка си, с ръце на кръста:

— Значи не мога да отида сама, защото е опасно, и не мога да отида с приятел, дето го познавам цял живот, защото щяло да е още по-лошо и опасно, тъй ли? — Гласът ѝ беше пълен с жлъч. — Това пък вече е съвсем безсмислено, мамо.

— Лори — въздъхна уморено майка ѝ. — Вече порастваш. Има, за жалост, някои неща, които момичето може да ги прави, но жената — не. Едно от тях е да ходиш с момчета, с които си отраснала. Като дете можеш да го правиш. Но като станеш по-голяма, понякога... същите тези момчета, те като порастат... — Въздъхна отново и я погледна в очите. — Искат разни неща.

Лори завъртя очи с досада. Беше селско момиче и беше виждала животни да се съешават още преди да проходи.

— Мамо, знам за... тези неща.

— Точно затова е опасно! Мислиш си, че знаеш как става при мъжете и жените, но не знаеш, и не е като да гледаш бик и крава, или петел и кокошка. Като ти се усмихне момъкът, и се побъркваш отвътре, и забравяш каквото си мислиш, че знаеш. Ти си добро момиче, от

добър дом, и някой ден, както ти поиска ръката подходящото момче, ще си благодарна за това. Аз съм ти майка и мой дълг е, както и на баща ти, да ти казваме кое е редно и кое — не. И докато не се ожениш и не заживееш в друг дом, ще го спазваме този дълг. — Мелда вдиша дълбоко, очакваше щерка ѝ да избухне.

Но Лори отвърна ледено:

— Значи искаш да кажеш, че вече не мога да ходя на лов? Нещо, в което съм много добра, което обичам да правя и го правя още откакто бях по-малка и от Рип? Но мога да стоя вкъщи и да правя всичките мръсни, миризливи и скучни неща, защото съм жена? Така ли?

— Ще правиш това, което ти кажа, защото си ми дъщеря и това е мястото ти в тази къща. Днес трябва да помагаш тук и не искам думичка да чуя повече. Тъй че си свърши работата и слез при вира. — Мелда изгледа навъсено Лори, скръстила ръце на едрите си гърди. Само дано да не чуеше повече възражения. Май трябваше много по-рано да се справи с това. Но Лори толкова обичаше горите. Както ги обичаше и самата тя като момиче. Още не можеше да забрави каква мъка беше, докато се примири. „Ах, онази свобода“, помисли си и едва потисна въздишката си. Все едно, рано или късно свободата свършваше.

Лори я изгледа начумерено, обърна се и коленичи да си свърши работата — но стегнала гръб, с отривисти движения и ненужно тропане, само за да покаже на майка си какво изпитва. Накрая тресна с дървената лопата по камъните, стана и мълчаливо изнесе ведрото с пепелта.

„Никакъв лов повече, така ли? — Кипеше отвътре. — Ще видим“. Нищо нямаше да му стане до утре на лена във вира. Знаеше, че майка ѝ ще се ядоса — много, ама много щеше да се ядоса. Но прясното месце, особено ако донесеше някой фазан, сигурно щеше да посмекчи гнева ѝ.

Изсипа пепелта в кацата с луга за сапун и занесе ведрото вътре. После zakрачи сърдито към плевника да вземе грапата за теглене на вързопите лен и платното за влачене до сушилника. Затъкна си и прашката и торбичката с камъни на колана под престилката и тръгна към вира.

Спечената пръст на двора беше отрупана с какво ли не — счупено дървено рало, старо колело, пилци, които кълвяха троската и

се пръскаха около краката ѝ, наръчи подпалки, но тя газеше през тях, без да гледа. Бяха ѝ познати като миризмите наоколо — от пещта, от обора, от торището. Твърде познати — точно в този моменти приличаха на затвор.

Усещаше как майка ѝ наднича между пречките на спуснатите кепенци и я гледа и знаеше в какво настроение е. Ядосана беше. Твърде често напоследък прехвърчаха искри между двете.

„Но какво мога да направя? — запита се момичето. — Все едно и също: «или вече си почти жена», или «вече си голяма». А после се държат с тебе, сякаш си повече дете отвсякога. Как да не си изтървеш нервите? А сега изведнъж — никакъв лов повече! В никакъв случай, особено пък с Брам. Просто не е честно!“

Докато крачеше умислено по пътеката покрай оградата, Лори усети близостта на по-малкото си братче и въздъхна. Това силно усещане за близките беше дар, наследен от прабаба ѝ, която тайно била вещица, или така поне разправяше майка ѝ. Винаги можеше да долови кога майка ѝ мисли за нея или е наблизо. Но особено силен бе усетът ѝ за малкото ѝ братче, Рип. В момента усещаше как се е съсредоточил върху нея като стрела, полетяла към целта си.

„Страхотно“, помисли си и се усмихна кисело.

Брат ѝ щеше да стане на седем в Деня на Средилетието, но вече беше открил изгодата от изнудването и проявяваше смущаваща склонност към него. Май нямаше да е зле да поработи днес с лена, докато не му омръзне или не се отврати от миризмата и не се махне.

„Но ако започна, по-добре да го свърша“, каза си тя. Понеже попиеш ли я тази миризма, нищо не може да я махне, освен сапун. А вонята можеше да изгони по-лошите твари от птиците и зайците, които гонеше с прашката си.

Може би дори и крадците и убийците, от които майка ѝ толкова се боеше.

Рип беше вдясно и малко пред нея, приблягваше и се криеше глупаво от храст на храст в шубраците на пасището — градина вдясно от пътеката. Знаеше, че тя го усеща. Самият той усещаше присъствието ѝ толкова ясно, колкото тя — неговото. Понякога дори си мислеше, че е още по-добър в това. Лори не го повика — трябваше ѝ мъничко време да измисли как да се отърве от него.

Най-сетне храстите касис свършиха и той изскочи на пътеката и извика: „Ха!“, вдигнал ръчички над главата си и свил пръсти като нокти на хищно зверче.

Лори го изгледа с вдигнати вежди и продължи по пътя си. След малко той я догони и заситни до нея.

— Мога ли да дойда с тебе? — И заподскача възбудено.

— Искаш да ми помогнеш да почистим лена ли?

Рип се засмя и Лори се намръщи. Знаеше. Винаги, знаеше кога си е наумила нещо.

— Мръсно е и мирише — предупреди тя.

— Ти отиваш на лов! — Той я посочи обвинително с пръст и веднага скри усмивката си с ръка.

— Защо мислиш така? — попита тя с малко преиграно равнодушие и Рип завъртя очи с досада. Сложи ръце на кръста си, погледна я снизходително, съвсем като голям, и тя нямаше как да не се усмихне.

— Обеща ми, че ще ме научиш да ловя дивеч и да намирам дири — каза той. — Обеща ми!

Тя кимна тъжно.

— Знам. И ако успея да уговоря татко, не съм се отказала. — Спря и го погледна. — Наистина, Рип. Честно.

Той наведе глава и зарови пръстта с босото си краче.

— Знам. Но ако това е последният ти път... — Погледна я изпод миглите си. Беше красиво момче и го знаеше. Много често ги използваше тези дълги мигли, за да изкрънка каквото си е наумил от мама и тате. Тя му се усмихна.

— От татко зависи. Ако те заведе днес, ще ни накажат и двамата.

Той замълча умислено и пак зарови с краче в пръстта. Лори го погледна съчувствено.

— Като се върне Брам от чичо си в Ландсенд, ще го помоля да те вземе. — Щипна го леко по рамото. — Ей, знаеш ли? Може пък така и аз да мога да излизам с вас.

Той се потърка по рамото и се усмихна тъжно.

— Може.

— Значи точно това ще се опитаме да направим — заяви твърдо Лори. — Но днес няма да е добре.

Рип кимна.

— Да. Ще го получиш. — Помисли малко и добави: — Ама наистина ще си го получиш. — И я изгледа със смесица от страх и колебание.

Лори усети как прищрака умът му, тъй че обърне положението в своя полза и побърза, да го отбие.

— Ако ме издадеш, ще кажа на Брам да не те взима, никога. Знаеш, че ще ме послуша.

Рип сбърчи челце и я погледна преценяващо, а Лори скръсти ръце и повдигна вежда. Братчето й се опита да го повтори, но безуспешно, и изсъска безсилно.

— Е, добре. Но ако мама ме попита къде си, няма да лъжа.

— Разбира се — отвърна му тя и се наведе да вдигне грапата и платнището. — Кажи й истината. Кажи, че не знаеш къде съм. То си е така. — Усмихна се и разроши косата на ядосания си брат. — Няма да съжаляваш, Рип. Обещавам ти.

Той изсумтя, после й обърна гръб и си тръгна. Лори се усмихна, продължи към вира и мамеците зад него дървета и си затананика весело.

Рип беше объркан и малко ядосан. Защо Лори да не може да ходи повече на лов? И ако наистина не можеше, защо поне не беше почакала, след като го научи на всичко, което знае? И какво беше онова нещо, дето момчетата щели да поискат Лори да им го даде? Сигурно ловният й нож? Страшно му се искаше той да вземе ловния нож на Лори. Имаше си дръжка от еленов рог и две педи стоманено острие, толкова остро, че можеше да среже всичко на този свят.

Някой ден сигурно щеше да стане негов, но все още не. Ако Лори беше много голяма за някои неща, той пък беше „много малък“. Погледна през рамо накъдето бе продължила така му. Дано всичко с нея да е наред. Мама говореше така, сякаш наистина се тревожеше за нея. Даже заради Брам.

Защо трябваше да я притеснява Брам? Брам беше най-добрият човек. И си личеше, че харесва Лори. Рип поклати глава. Възрастните се тревожеха за какво ли не и той не ги разбираше. А като ги питаше, само ставаше още по-лошо.

Рип въздъхна и се огледа. Беше си свършил къщната работа и сега беше свободен да си играе чак до обед. „Аз съм воин!“, реши той и препусна в галоп на въображаемия си кон, за да избие нашествениците от другия свят. Вдигна една хубава пръчка от земята и я размаха:

— А-ха! Злодеи! Ще нападате моя замък, така ли?

И се започна битката за спасяването на Кралството.

„Хайде, миличко, ела при Лори“, помисли си тя.

Зайчето беше младо, тлъстичко и не много умно, дори като за заек. Подскачаше бавно в края на леса по тревата, тучна и смарагдовозелена, поспираше се да хапне стръкчета и ягоди. И щеше скоро да си намери „заешкия рай“ — храсталаците къпина.

Сега!

Заекът беше навел глава, с щръкнали уши и съсредоточен над каквото там ядеше. Следващото поколение щеше да е повече нащрек.

Лори бе приготвила прашката си, с кръгло камъче, и стиснала здраво вътрешния ремък между палеца и показалеца, а външния — стегнат между дланта и средните пръсти. Показа се с едно-едничко плавно движение от скривалището си и прашката се развъртя още докато се изправяше. После се завихри в пълен кръг над главата ѝ. Заекът се изправи на задните си крака, очите и ушите му зашаваха да подирят откъде иде звукът, стръкчета трева западаха от още дъвчешите челюсти.

Камъчето полетя толкова бързо, че се виждаше като сива резка във въздуха. Удари зайчето отстрани по главата тъкмо когато то се канеше да скочи — това винаги я караше да примижи. Все пак храната си беше храна, а заекът умря, преди да му остане много време да се изплаши — много повече мразеше коленето на прасета, прасетата бяха умни и разбираха какво ги чака.

Пухкавото телце изрита за последно и тя изтича до него.

— Добър е — каза си щастливо Лори, щом го вдигна за задните крака. Добро ядене. Заешка яхния с картофи и билки, печени заешки бутчета, месеник с кайма, с лук и картофи... вътрешностите също нямаше да идат на боклука, кучетата и прасетата ги обичаха, а кокалите щяха да се натрошат и да се хвърлят на торището.

„Хубав ден“, весело си помисли тя. Четири фазана и четири тлъсти зайчета. И тъй като не можеха да траят, щяха да ядат като на празника на жътвата, цялата седмица.

Слънцето се снишаваше към хоризонта, а тя лежеше блажено отпусната под големия дъб и си мечтаеше. Брам скоро щеше да се върне от Ландсенд и Лори си представяше какво ще е, като дойде да се видят. Можеше да ѝ донесе някое подаръче, фиба за косата или някой хубав плат за шал, да си го носи на танците. Ако нямаше пари за такива неща, почти сигурна беше, че ще ѝ е набрал полски цветя. Щеше да ѝ ги подаде с милата си усмивка и може би щеше да я целуне. При тази мисъл се изчерви.

На петнайсет години Лори беше съвсем готова да мисли кой ще е съпругът ѝ, а Брам беше най-добрият кандидат наоколо. Хубав, опитен във всички неща, които трябваше да знае човек на село, а и наследник на хубава ферма. Беше работлив, честен и искрен, но не му липсваше и ум, и хумор, качества, които трудният живот на фермера често пъти избиваше от главата и на по-млади от неговите седемнайсет години. И беше сигурна, че той изпитва същото към нея. С доволна въздишка Лори си припомни хубавото му лице, златистата коса и онази особена усмивка, с която я дари, когато дойде да се сбогува.

Майката на Брам, Алет, искаше той да заукахва дебелията глезена Мерибет Глидън, чийто баща имаше най-голямата ферма в района и която се дуеше, че никога нямало да похване нищо — защо ѝ трябвало, като си имаха три слугини и десетина ратаи във фермата. Лори се усмихна криво — много ясно, че на надутата Мерибет ѝ харесваше така. Но после сбръчка носле, ухили се и се отпусна на меката трева. Майката на Брам и Мерибет щяха много да се разочароват — Брам щеше да е неин. Просто си го знаеше.

Въздъхна. Време беше да се връща, макар и по-рано, отколкото се канеше. Смяташе да остане навън малко след стъмване. Щом това щеше да е последното ѝ ловуване — сама или изобщо — и щом бездруго щяха да я накажат, какво толкова да му мисли? Те да се притесняват, помисли си Лори. Толкова ѝ се щеше да остане колкото може повече сред дъхавия аромат на стари гъби и есенни листа в прохладната зелена тишина на леса — толкова щеше да ѝ липсва.

Но чувството за вина я теглеше към дома. Никак не ѝ харесваше, че мама и татко ще се тревожат. Татко щеше търпеливо да понесе гнева

на притеснената ѝ майка, докато Лори се появи, и щеше да слуша заплахи, все по-сурови с всяка минута. Но после щяха да заспорят за наказанието, всеки щеше да вини другия, че е прекалено жесток, докато не се спрат на нещо, което едва ли може изобщо да се нарече наказание. Лори се усмихна: толкова предсказуеми бяха.

Когато стана да си тръгва, у нея започна да се усилва някакво странно чувство — сякаш потече надолу по шията ѝ и се сви в стомаха ѝ. Отпърво си помисли, че си въобразява, но после за миг усети нещо като пронизителен вик, изпълнен със страх. Или дори повече от страх, но секна почти отведнъж. Беше толкова далече от къщи, че това чувство можеше да идва само от Рип. Тя тръсна глава и затича; мъчеше се да подреди в ума си всички неща, което можеха да всеят такъв ужас у едно шестгодишно момче.

Щом се приближи до къщата, тревогата ѝ се усили и тя затича още по-бързо, дългите ѝ крака летяха като на сърна, прескачаше храсти и подмина стадото полудиви свине, ровещи за жълъди в шумата.

Усещаше Рип, но беше все едно, че е заспал, и страхът изведнъж я жегна, щом осъзна, че изобщо не може да усети майка си. През целия ѝ живот бе съществувала тази връзка, тази топлина от майчиното присъствие, затаено в някакво кътче в ума ѝ. Никога не бе изпитвала такава празнота — като боляща кухина на мястото на изваден зъб. Връвта с убитите зайци и фазани се удари в крака ѝ, а после дробовете започнаха да я болят и сърцето да бие като чук. Продължи да тича, без да му обръща внимание.

Постепенно долови миризмата на дим. „Какво гори?“ Спря и се помъчи да разбере откъде идва димът. Ако беше зиме, щеше да реши, че татко е запалил някоя нива. Но беше много късно за това: новото зърно вече беше засято, а купчините запалени плевели нямаше да вдигнат толкова пушек. А и беше вече привечер. Помисли си и за пепелта, която бе изхвърлила сутринта. Не. Кацата не беше чак толкова голяма, че да вдигне толкова пушек, пък и беше до коритото под стрехите, в което се събираше дъждовната вода от покрива за цеденето, и човек можеше да го изсипе с едно дръпване на въжето.

Ужасът отново я прониза, щом си помисли: „Къщата гори!“

В пожарите умираха хора — на всеки две години пламваше по някоя съседска къща...

— Мамо! Тате! Рип!

Паниката я накара да се задъха. Хвърли на земята наниза с убития дивеч и прескочи оградата, отделяща седемте акра ливада от дърветата. Беше окосена и тревата стигаше едва до прасците ѝ. Тя затича през нея като вятъра.

Щом подмина големия стар дъб, за който баща ѝ бе решил, че не си струва труда да го изкоренява и го беше оставил като белег между нивите и ливадите, кракът ѝ се закачи в един корен, тя размаха ръце да запази равновесие, но не можа, земята се надигна, удари я и тя се просна толкова силно, че ударът я зашемети. Усети кръв в устата си — метално солен вкус.

Остана да лежи за миг задъхана и тъкмо се канеше да се надигне и отново да затича, когато видя двамата непознати и пак се сниши изплашена. Дрехите ѝ от кафява домашна вълна и кожа се сливаха със земята, косата ѝ беше със същия цвят. Късното следобедно слънце мяташе дълги сенки и всичко наоколо глъхнеше в предвечерен мрак. В сянката на стария дъб щеше да е невидима за мъжете. Дано да не бяха гледали точно към нея, докато тичаше надолу по склона.

Изглеждаха точно като онези, които обитаваха кошмарите на майка ѝ — с мазна коса, мръсни дрехи и груби лица, от които личеше, че живеят тежък живот. Но бяха млади и силни; виждаха се изпъкналите мускули по вратовете и ръцете им.

Двамата стояха над нещо на земята, нещо, което не можеше да види от мястото, където лежеше. Единият извади някакво сечиво от мръсната си платнена торба. Приличаше донякъде на ковашки щипци, но с по-широки краища.

Единият го хвана за дръжките, а другият се наведе над нещото на земята. Мъжът със сечивото извика от погнуса, отстъпи назад и го вдигна — нещо мокро бе провиснало от щипците, които приличаха на зъби.

Лори разбра, че е кръв и месо, и се смрази от ужас. Ако бяха заклали овца, защо ще я късат така? Защо не я нарежеха с ножовете, които носеха на кръстовете си?

— Ще повърна! — каза оня с щипците, пусна откъснатото месо в една торба и отново се наведе. — Защо трябва да го правим така? — Пусна още един къс месо в торбата.

— Така трябва — рече другият. — Защото ни платиха. — Ухили се и се видяха два реда криви зъби. — Ако знаех, че си женчо, щях да те използвам за по-друга работа.

Другият се изплю в краката му.

— Мислиш ли, че стига?

— Според мене — да. Давай да се махаме.

Тръгнаха си, а тя изчака, докато се скрият от погледа ѝ, а после заситни ниско приведена, за да види какво са направили. Заозърта се боязливо, видя как единият се скри зад хълма към къщата и замръзна. Затаи дъх, докато не се увери, че вече ги няма, и отново тръгна предпазливо напред. Накрая стигна до онова, което бяха късали.

В първия миг едва успя да си поеме дъх, толкова беше стъписана. Доколкото разбираше — беше човек. Нещо изведнъж прещрака зад очите ѝ и разбра, че го познава.

Беше Емет Конгроув, ратаят. Позна го по дрехите, по олисялото теме и бенката на дясната му ръка, която все се издуваше, щом я отскубне.

Работеше при тях още преди да се роди Рип. Как бяха могли да му направят това? Как изобщо можеше човек, да направи това?

Най-сетне успя да откъсне поглед от ужасните рани, обърна се и покри устата си с ръка. Падна на колене — беше ѝ прилошало, задъха се и захлипа неудържимо. Спазъмът отмина, Лори се преви да надмогне болката и плю, за да прочисти устата си.

Внезапно жегналият я страх, който не беше неин, я отрезви. Рип! Тя скочи и се затича към къщата. Рип беше в опасност. „Но къде е мама? Защо не мога да я усетя?“ Сърцето ѝ се сви от страх пред възможния отговор и тя отказа да повярва.

Пушекът се усилваше.

Дотича до билото на хълма, скриващ къщата с плевника от очите ѝ, и затича сред валмата черен дим, толкова гъсти, че не можеше да види нищо. Чу тропот на копита и цвилене, но вече не изпитваше онзи панически страх, който бе излъчил Рип преди няколко мига. Лъхналият вятър раздуха кълбетата дим и тя видя, че плевникът се гърчи в оранжево-червени пламъци — тътнеха и ръфаха напластеното сено и ставаха почти бели по гредите на покрива. Стори ѝ се, че зърна двама ездачи да се отдалечават бързо по пътя.

Гъст черен дим бълваше от всички прозорци на къщата; вече стигаше до покрива и пред очите ѝ треперливите огнени езици заблизаха сухата слама. Лори изпищя и затича надолу, без да гледа къде стъпва.

Вятърът се обърна, запрати валма дим към нея, заслепи я и очите ѝ залютяха. Закашля неудържимо, дробовете ѝ пареха от усилието и от лютивия пушек. Спъна се в нещо и тупна на земята. В какво се бе спънала? Обърна се бавно, сърцето ѝ се разтуптя от страх. Беше баща ѝ — гърлото му беше разпрано, очите му бяха зяпнали нагоре, без да виждат, брадата му леко помръдваше, разлюляна от понеслия пушека вятър. Кръвта му течеше — толкова кръв, че чак земята се беше разкаляла. Брадвата му лежеше до изпънатата му ръка, острието ѝ бляскаше.

Лори понечи да изкрещи, но гърлото ѝ се беше стегнало и от него излезе само жалко писукане. Тя се отдръпна заднешком на четири крака, после изхлипа и се насили да се изправи. Посегна към баща си, спря се и отдръпна ръка, притисна я до гърдите си и поклати невярващо глава. След това погледна към къщата — главата ѝ се въртеше — и видя майка си, паднала по очи. Под нея също имаше локва кръв, толкова кръв, че Лори разбра — не беше възможно да е жива.

Изхлипа отново и се овладя. Рип все още беше жив! Рип вече имаше само нея и само тя можеше да го спаси. Насили се да обърне гръб на целия този ужас, откъсна очи от тялото на майка си, изтича покрай къщата и надолу по пътя, след бягащите конници.

Дробовете я боляха, усещаше вкус на кръв в гърлото си. Изкатери се по склона, затича надолу, после излезе на билото на следващия хълм и ги видя: двама мъже, единият се бореше с някакво момче.

„Рип“, помисли си. Едната обувчица на момчето се свлече от крака му и мъжът, който го държеше, го удари по главата. След миг се скриха от очите ѝ на завоя и след малко тя престана дори да чува кухото трополене на копитата по отъпканата пръст.

Лори затича с все сила и стигна до мястото, където беше паднала обувчицата на братчето ѝ. Вдигна я, падна задъхана на колене и захлипа отчаяно. После, без да спира да плаче, стана и тръгна по пътя след похитителите. Само след няколко крачки обаче спря.

„Трябва ми кон“. Единственият им кон беше Хораций, използваха го за оран. Не беше жребец за гонитба, ала все пак бе по-добър от кранта. Похитителите не можеха все да препускат в галоп, рано или късно щяха да забавят.

„Бързата кучка слепи ги ражда — казваше често баща ѝ. — И ходом човек стига по-далече, отколкото бегом“.

Дъхът заседна в гърлото ѝ като рибешка кост, щом си спомни, че никога повече няма да го чуе да ѝ казва тези неща. Болката беше физическа, като игли, забити в очите и в сърцето ѝ.

Обърна се към къщата. Пламъците вече проблясваха през пушеците, вдигащи се над билото. Гореше всичко. А мама и татко лежах на земята, плувнали в кръв...

„Те са мъртви“ каза си Лори и стисна зъби. Мракът заплашваше да се надигне и да я погълне. Ужасно ѝ се искаше всичко това да е някакъв ужасен сън или да разбере, че е било само налудничава илюзия, причинена от треска. Продължаваше да се оглежда в очакване нещата изведнъж да се променят. Знаеше, че ако бързо се обърне, ще види баща си да върви към къщата или ако затича бързо, майка ѝ ще стои на прага на кухнята.

Силният хлип я разтърси, последван от писък — повече от писък: гърлен рев, изпълнен с ярост, с болка и гняв. Тя стисна юмруци, отметна глава и закрещя, докато гърлото ѝ не се раздра и в дробовете ѝ не остана въздух.

Задиша задъхано, тръсна глава и се загледа напред. Трябваше да забрави за болката. После щеше да скърби. „Рип е жив! — отново си каза тя и всичко в нея изстина, гневът и болката от огън станаха на лед. — Рип трябва да спася!“ Истерията и объркването щяха само да го изложат на още по-голям риск. На онези, които го бяха отвели, явно им трябваше жив по някаква причина, иначе щеше да е мъртъв вече, с родителите ѝ.

Може би го очакваше робство или нещо още по-лошо. А за родителите си нищо не можеше да направи. Поне засега. Отново се огледа, за да жигоса образите от този миг в паметта си. Никога нямаше да го забрави.

Смълчана и изпълнена с решимост, закрачи към къщата.

ГЛАВА 8

СЕМЕЙСТВО

Лори тичаше.

Още не беше стигнала до къщата, когато видя бащата на Брам, Осри — идваше през нивите. С него беше жена му, Алет, и един ратай; зад тях прииждаха още съседни, цялата долина идеше насам. Мъжете носеха лопати и брадви, жените — ведра. Лори затича към тях, хвърли се в ръцете на Осри и се разплака толкова силно, че дума не можеше да изрече.

Осри я задържа за миг, погали я по косата, после я прегърна през раменете и я поведе към къщата и плевника.

— Къде са майка ти и татко ти? — попита тихо. — Те ли те пратиха за помощ?

Лори само поклати глава — беше останала без дъх от плач и не можеше да му отвърне. След малко видяха къщата и плевника — и трупове на майка ѝ и баща ѝ.

— Сунг да ни пази дано! — прошепна ужасено Алет.

— Стой тук, Лори — каза Осри и леко я избута от себе си.

И тя се вкопчи в ръкава му и не го пусна, и най-сетне успя да проговори.

— Мъжете, дето го направиха това... отвлякоха брат ми. — Посочи към пътя и викна: — Помогнете ми да го върна.

— Първо да видим дали можем да помогнем на родителите ти — каза кротко Осри.

Лори поклати глава и по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Не можете, не можете — проплака тя. — Не можете вече.

— О, Лори — въздъхна Осри и я прегърна.

Двамата с Алет се спогледаха над главата ѝ.

— Моля ви — проплака тя и се отскубна от прегръдката му. — Помогнете ми да намеря Рип!

В този миг покривът на плевника рухна сред дъжд от искри и Осри рязко извърна глава към бушуващия огън.

— Трябва да изгасим пожара, момиче. Ако плъзне към нивите, няма само ти да загубиш реколтата.

Другите съседи се бяха скупчили около тях и гледаха с ужас.

— Какво е станало? — приглушено попита един.

Лори ги погледна един по един и разбра, че всички ще се захванат с пожара, че ще са глухи за всичко друго.

— Убийците откраднаха братчето ми. Помогнете ми да си го върна!

— Сигурна ли си, че момчето е... че не е било в къщата?

— Не е. Отвлякоха го! — Беше на ръба на истерията, готова всеки миг да падне в несвоят от изтощение и страх.

— Някой да е виждал днес мъже да яздят по пътя? — попита Осри.

Няколко души измърмориха, че не са.

— Но аз ги видях! — извика Лори.

— Лори. Някой ще отиде за пристава, той ще ги подгони ония.

Осри кимна на няколко от мъжете и те забързаха към другата страна на плевнята, други затичаха към герана да донесат вода. Трябваше да загасят огъня, преди вятърът да го издуха към нивите.

Тя погледна кроткото лице на бащата на Брам и разбра, че никой няма да тръгне след убийците, поне днес.

— Аз ще ида. Ще взема Хораций и ще ида до пристава.

Но Осри поклати глава.

— Ти отиваш с Алет. Преживяното те е съсипало, момиче. Друг ще иде при пристава. Ти трябва да си починеш. Ще се погрижим за всичко.

Съседът Робен се наведе да огледа тялото на баща й.

— Това тук са следи от зъби. Животно го е направило.

Лори ги гледаше удивена. В гасенето се включваха все повече хора. Все едно че не я бяха чули.

— Не беше...

Алет сложи ръка на рамото й.

— Това ще го оставим на мъжете, нали?

Лори се опита да се дръпне, но Алет я стисна здраво.

— Трябва да намеря братчето ми! — извика отново Лори. — Отмъкнаха го убийци, а не животни! Трябва да му помогнем! Трябва да ги проследим веднага, иначе ще ги загубим завинаги!

— Стига! — сопна се Алет и я раздруса. — Това го оставяме на мъжете. Ти тръгваш с мен. Веднага! Не ми изпадай в истерия, дете!

Лори я зяпна с неверие. После огледа струпалите се около тях съседи, които още не се бяха разтичали да гасят.

— Вие не ми вярвате!

Една от жените я погали по бузата.

— Не че не ти вярваме, дете. Работата е какво можем да направим. Никого не можеш настигна със стария ви Хораций, а и да изтича някой от нас до къщата си да вземе коне, няма да са по-добри. — Жената въздъхна. — А този огън може да плъзне... Загубила си къща и плевник, но нивите са засети — ако и те отидат, пожарът може да запали и други ферми. А и да тръгнем сега, няма да сме по-близо до брат ти. Ще се обадим на пристава, той знае какво да направи. Имай вяра, дете.

Лори заплака отново, зави като оплаквачка над мъртвец и се ужаси, щом разбра, че не може да направи нищо. Алет отново я раздруса и я изгледа строго, а другата жена пристъпи към нея и я стисна нежно, но здраво за другата ръка.

— Какво може да направи едно момиче срещу големи мъже, освен да си навлече белята?

— Това го оставяш на мъжете — заяви отново Алет. — Довери им се: те ще направят всичко, каквото трябва.

Лори се остави да я поведат към фермата на Осри.

„Как мога да им се доверя, че ще направят всичко за Рип, щом вече са вдигнали ръце?“

Умът ѝ изведнъж престана да кръжи и я обля хладина, като вятър, прорязал пушек или мъгла. „Ако вдигна олелия, ще ме държат изкъсо. Ще се примиря, а после може да се измъкна“.

Алет я заведе да си легне в стаята на Брам — признак за добра ферма и за малко семейство беше това, че най-големият син си има своя стая — и Лори усети как се сви сърцето ѝ, че тук ѝ мирише на него: толкова ѝ липсваше.

— Я изпий това — рече ѝ Алет. Беше прочута билкарка. — Изпий го веднага, мила.

Лори се задави, малко от вкуса — беше стипчив, със силен аромат, и сладък едновременно. После светът се завъртя и главата ѝ се отпусна на пухените възглавници.

Събуди се бавно. Главата ѝ се цепеше от болка, в гърдите ѝ пареше, имаше отоци навсякъде.

„Богове! — помисли си, щом паметта ѝ се върна. — Колко ли е часът?“

Доплака ѝ се и зарови глава във възглавницата на Брам да спре хлиповете си. Нямахше време за плач.

Стана тихо, отиде до вратата и разбра, че е залостена — залостена отвън.

Едва се сдържа да не изсъска от яд и опита с кепенците. За щастие те се отвориха и вътре нахлу лунна светлина. Тя се огледа и видя, че дрехите ѝ ги няма. Поклати глава, изруга наум „грижовността“ на Алет и отиде до раклата при леглото. След като порови малко, намери няколко окъсели дрехи и обувки на Брам. Почувства се странно, щом ги облече, но реши, че бързо ще свикне с тях. Метна едно старо наметало на раменете си и понечи да тръгне към прозореца, но спря. Ръката ѝ инстинктивно опипа под сламеника на леглото на Брам. Пръстите ѝ се докопаха до меката кожа: кесия, наполовината колкото юмрука ѝ, почти пълна. Пръстите ѝ безпогрешно напипаха малките монети вътре.

Поколеба се за миг — сигурно ги беше кътал години наред, събирани от работите, които бе вършил извън фермата — но после я взе. Като всяко селско дете, беше възпитана да презира крадците дори повече от мързеливците и почти толкова, колкото страхливците, но ѝ трябваха пари.

„Все едно да си заемеш брадва или ведро, когато нямаш време да попиташ“, каза си. Хората често го правеха.

Отиде до прозореца и огледа навън. За разлика от повечето тукашни къщи, домът на семейството на Брам имаше втори етаж, вдигнат от дядо му в някоя по-плодородна година — беше на десетина стъпки над земята. Тя погледна бързо към луната и звездите и разбра, че е някъде между полунощ и призори. Едва ли някой щеше да се разбуди по това време. Под прозореца имаше тясна ивица опасана от овците трева. Лори се прехвърли, увисна на пръсти и се пусна.

Туп.

Нещо се размърда. Тя изчака за миг, след което въздъхна облекчено, като видя, че са двете домашни кучета, Грип и Холдфаст, двата грамадни песа, които я познаваха още откакто бяха кутрета.

— Тихо — каза им и ги остави да подушат дланите ѝ. Псетата бяха бдителни, искаха да се уверят, че не е някой непознат, опитващ се да наруши територията им. — Тихо!

Огледа къщата. Никакви светлини, само лунната светлина над двора и двата плевника, и оградата на стобора, където държаха товарните животни и кравите.

Както беше предполагала, бяха довели добитъка от къщата ѝ да го приютят и тя лесно успя да намери Хорацій; нямаше да е бърз, но го беше яздила от време на време, откакто се помнеше, било за водопой или да го подковат, или просто така, за удоволствие. Той изцвили тихичко и я подуши, и сякаш се зарадва, че вижда познат. Лори го потърка по меките като кадифе ноздри. Прехапа устна и се замисли за това, което трябваше да направи. Трябваше ѝ седло, такъми и зоб за коня. Щеше да си е чиста кражба и знаеше, че баща ѝ и майка ѝ щяха да са разочаровани — но пък не можеха да научат, нали.

„А може би не. Може би щяха да се разочароват още повече от това, че съседите не правят нищо“.

Намери някакво старо седло до вратата на по-малката плевня — просто и с тънка подплънка: селяните не яздеха често.

„Ако аз не го направя, никой няма да го направи. Рип може да загине“.

Знаеше, че това щеше да разочарова родителите ѝ още повече.

Изведе Хорацій от конюшната, грижливо намести одеялото на гърба му, после с пъшкане постави отгоре седлото — тежеше сигурно четвъртина от собственото ѝ тегло, и затегна ремъците. Конят изпръхтя примирено — знаеше, че всички тези приготовления значат усилен труд.

Върна се отново в плевника. Погледна през процепа между дъските към къщата, но нямаше никакви признаци на живот, само струйката пушек над комина.

„Овес“, каза си твърдо Лори. Сладникавата миризма я поведе към сандъка, до който имаше платнени торби. Напълни две и взе още два конски чула за нощите, която щеше да изкара по пътя.

Хораций изпръхтя възбудено, щом метна торбите на гърба му — познаваше миризмата. „После“, прошепна му тя и се постара да го укроти, преди да се покатери на гърба му — беше доста висок за петнайсетгодишно момиче.

Конят покорно тръгна по пътя, виещ се на тънка лента на юг.
„Идвам, Рип“, помисли си Лори.

Намирането на дядото на Флора не се оказа трудно — в такъв относително малък град защитниците на правото се брояха на пръсти. По-трудно беше да се осмелят да му се представят.

— Ами ако ме мрази заради баща ми? — за стотен път попита угрижено Флора, загледана към високата къща с бели каменни зидове недалече от главния площад на градчето. Къщата внушаваше достолепие, чак до скъпите прозорци от цветно стъкло.

— Тогава не ти е никакъв дядо — отвърна твърдо Джими. — Ако е така, на кого му е притрябвал?

Отговорът му бе същият, какъв той беше давал при всяко; задаване на въпроса — беше се автоматизирал чак до интонацията. Джими общо взето беше престанал да я слуша и бе сигурен, че и тя изобщо не го слуша.

Стояха в началото на булевард „Наследство“, явно богаташка улица. Къщите бяха с големи прозорци, закрити с бродирани пердета, с червени керемидени покриви, в приятен за окото контраст с жълтеникавите зидове, и със саксии с пищно разцъфнали цветя под всеки прозорец. Имаше дори метач, дрипав младеж с дълга метла, лопата и кош, в който събираше конския тор от калдъръма.

Беше чисто, спретнато.

„И кара устата на Джими Ръчицата да се пълни със слюнка — помисли си Джими. — О, всички тези сребърни сервизи и златни свещници, които имат вътре, изложени на показ да им се радват гостите! Кристалът, малката желязна каса, «скрита» някъде, и търговецът си мисли, че е на сигурно, а и... Хайде престани, човече! Ти си братчето на една почтена млада жена и я придружаваш да навести скъпите си близки!“

Тази мисъл го накара да се усмихне. „А ако дядото на Флора ни изпъди — какво пък, тогава не съм повече млечният брат на почтената

млада жена. Ставам си пак Джими Ръчицата, на когото са му нужни средства за препитание!“

Така или иначе, старецът щеше да допринесе за благополучието на внучката си. А на Джими му беше все едно как, стига приходът да е приличен.

Дойде някакъв човек и попита:

— По каква работа сте тук? — Говореше властно, но добронамерено. На гърдите си носеше значка на градската стража на Ландсенд.

— Търсим дядото на тази млада дама, ваше благородие — отвърна Джими. Беше изписал любимото си изражение „горкото изгубило се детенце“, с надеждата, че не е твърде голям, за да е неефективно.

— И кой ще да е той? — попита мъжът.

Изражението „горкото изгубило се детенце“ изобщо не го впечатли, от което Джими реши, че вече не е ефективно, макар и да не е и съвсем тъпо.

— Господин Ярдли Хейуд, сър — тихо каза Флора.

— А, господин Ярдли ли? — Стражарят се обърна и посочи с тоягата си. — Третата къща надолу, със зелената врата и теменугите в сандъчетата.

— Благодаря ви — отвърна Флора и приклепна в реверанс. Стражарят кимна любезно и се усмихна.

„Хм, нейното изражение «горкото детенце» май действа — рече си Джими. — Сигурно трае по-дълго при момичетата“. Пъхна под мишница един от вързопите, хвана Флора за ръка и я поведе към къщата, показана им от стражаря. Но след няколко крачки тя взе да изостава, а накрая съвсем спря и ръцете им се изпънаха като при танц.

Джими се обърна нетърпеливо.

— Флора, поемала си много по-големи рискове за много по-малка печалба.

Тя пристъпи колебливо към него, без да откъсва очи от къщата, и каза с тънък гласец:

— Не е същото.

— Тогава се заемам аз.

Джими се качи бодро по няколкото стъпала и хвана месинговата халка. Преди да успее да почука обаче, вратата се отвори и една жена

понечи да слезе на стъпалото.

— О, здравейте! — рече тя е весела изненада и отстъпи. — Не ви видях. — Беше облечена за излизане, с дълъг шал, шапка и пазарска кошница в ръка. — Какво има?

После погледна Флора и лицето ѝ замръзна.

— Орлета? — възкликна тя, но веднага поклати глава. — Но не, това е невъзможно, толкова си млада! — Мина покрай Джими, все едно че изобщо го нямаше, слезе по стъпалата на улицата и спря пред Флора. — Коя си ти, скъпа?

Флора приклепна в реверанс — все още неловко, както от първия път, когато започна да прави реверанси.

— Казвам се Флора, мадам. Баща ми беше Аймер, хлебар, а майка ми — Орлета Хейуд.

— О! — извика смаяно жената, разпери ръце и я прегърна.

Джими се ухили, като видя стъписаните очи на Флора над пълничкото рамо на жената. Да не би да беше баба ѝ? Ако беше така, нямаше да има проблем.

— Аз съм леля ти Клеора, скъпа — рече жената, отдръпна се, без да я пуска, и я загледа. — О, мислех си, че никога няма да те видя, милото ми дете.

И отново стисна Флора в прегръдката си и Джими едва не се разсмя, като видя физиономията на приятелката си — колкото развълнувана, толкова и уплашена.

— Откъде идваш? — извика Клеора.

— От... от К-крондор — заекна Флора, съвсем изумена.

— О, горкичкото ми дете! Сигурно си много уморена! Хайде, ела с мен, ще те настаня. О! — рече лелята и се обърна усмихната към Джими. — А този кой е?

— Джими, приятел ми е — отвърна притеснено Флора. — Направо брат. Той ме придружи дотук.

— Значи и ти трябва да дойдеш! Джими, ще ти намеря нещо хубаво за хапване. Момчетата обичат да си похапват — сподели Клеора на племенницата си, а после тръгна по широката улица, прегърнала Флора през тънките рамене. — Мисля, че май и ти ще трябва да хапнеш нещо, скъпа — добави тя и се засмя.

Джими примига слисано, после взе багажа и затича след тях.

— Извинете, госпожо. Но вие не живеете ли тук? — И посочи назад към къщата.

— Не, не, това е къщата на скъпото ми татенце. Той сега е легнал да си дремне, скъпи. Ще се срещнете по-късно. Все едно, скъпа Флора, засега поне ви искам само за мен. Двамата с милия ми съпруг живеем наблизко. Е, домът ни не е толкова голям като на баща ми, но все ще можем да ви настаним удобно. Ще видиш!

След което закрачи енергично, с щастливата и объркана Флора под ръка и не по-малко слисания Джими с багажа след тях.

Джими лежеше на мекото чисто легло, в което го настаниха, и доволно се потупваше по корема. Готвачката на леля Клеора беше великолепна, а господарката ѝ едва ли имаше нужда да го подканя да яде и да яде; единственото му съжаление беше, че трябваше да спре. Огледа отново стаята — беше малка, но спретната и в главната част на къщата, с каминка и шарки по варосаните стени.

Беше очаквал, че ще го пратят в стаите на слугите, но това явно не беше минало и през ум на Клеора.

— Мъничка е — беше му казала тя, щом го доведе да му я покаже. — Но момчетата нямат нищо против такива неща, нали? — И му се усмихваше с лека тревога в добродушните си кафяви очи, сякаш се чудеше какво ще прави, ако вземе, че не му хареса.

— А, чудесна си е! — беше я уверил той.

И продължаваше да си го мисли. Това безспорно бе най-мекото легло, на което беше лягал. Ако започнеше да не внимава, под влиянието на леля Клеора току-виж започнал да си търси честна работа. Намръщи се: от такава мисъл направо да потръпне от страх човек.

Вуйчо Карл, мъжът на Клеора, се оказа морски капитан, и в момента бил в Крондор. Лелята на Флора увери и двамата, че страшно щял да се зарадва, като ги види. Джими беше длъжен да ѝ повярва, тъй като Клеора нямаше представа кога ще се върне. Намръщи се замислено. Ако се окажеше повече от две седмици, беше съвсем сигурен, че дотогава ще се е махнал. Дотогава Флора щеше да се е уредила.

Оказа се, че Ярдли Хейуд не се занимава вече със съдебни дела. Дядото на Флора тази година се беше разболял и оздравяваше бавно. Почиваше си у дома, а леля Клеора го наглеждаше ежедневно. Обеща на Флора, че може да го навести след ден-два, след като тя първо съобщи на стареца новината, че момичето се е върнало при семейството. Джими отново се намръщи. Голяма досада си беше това с родителите и поддържането на версии. Все пак Флора като че ли се справяше добре и само след няколко часа в тази къща беше трудно човек да си припомни, че е живяла по улиците на Крондор.

За себе си Джими знаеше, че ролята, който играе, бързо ще се издъни. Все пак Флора беше живяла в добър дом първите си девет години, а и много от клиентите ѝ бяха важни клечки. Можеше да говори като благовъзпитано и добродетелно момиче, а той, макар и да успяваше да си придава приличен вид, стига да не се наложеше да говори много, беше слушал хора с висок сан само няколко седмици, докато беше с принца и принцесата.

Е, щеше да си държи устата затворена и да отговаря на колкото може по-малко въпроси. И да търпи, мекото легло и хубавата храна, докато размисля какво да прави по-нататък в изгнаничеството си. Ландсенд можеше и да не е Крондор, но си беше доста приличен град, с изобилие от плячка за едно момче с ловки пръсти.

После усмивката му се върна. Това място щеше да е великолепен отправен пункт за работа: никой нямаше да заподозре, че милата леля Клеора е приютила крадец, и нямаше Нощен и Дневен господар, които да му заповядват какво да прави. Горкият Ландсенд, така и нямаше да разбере какво го е поразило. Изкиска се злобно.

— Защо се смееш? — попита го Флора.

Джими само дето не излетя нагоре от дюшека.

— Ти не си ли чувала, че се чука?

Тя му се намръщи, влезе и затвори вратата.

— По-тихо. Не би трябвало да съм тук.

— Леля ти ли го каза това? — попита изненадано той. Ако се съдеше по държането на Клеора, беше очаквал всеки момент да им даде ключа за външната врата.

Флора го погледна с досада.

— Разбира се, че не. Тя очаква, че млада дама като мен знае кое е редно и кое — не.

Лицето ѝ посърна и Джими учудено вдигна вежди. Флора седна на леглото до него и въздъхна тъжно.

— Трябва да ѝ кажа истината, Джими.

Той рязко седна и се обърна към нея.

— Пак ли?

— Тя заслужава да знае истината. — Флора го погледна изпод дългите си мигли и посочи отчаяно гърдите си. — Затова как съм се... прехранвала.

Джими смъкна краката си от леглото, прегърна я през раменете и я погледна искрено в очите. „Нищо чудно, че от нея не се получи крадец. Честна е до мозъка на костите си“.

— Не можеш да го направиш, Флора.

— Длъжна съм, Джими. Тя заслужава истината.

— Не бива да си такава егоистка, Флора.

Флора зяпна.

— Помисли си колко би я наранила! Ти ѝ каза, че баща ти е умрял, когато си била съвсем малка. Видя лицето ѝ. После ѝ каза, че си живяла с една стара дама, като компаньонка, и тя изглеждаше толкова облекчена! Сега ако ѝ кажеш истината, ще страда ужасно от чувство за вина. Знаеш, че ще страда! Не можеш да ѝ причиниш това!

Флора все още го гледеше зяпнала, устните ѝ помръднаха, но нищо не можа да изрече, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Н-но как мога все да я лъжа? Тя е толкова мила, Джими, наистина я харесвам. Не мога да градя живота си върху лъжа.

— Тогава може би просто трябва да си отидеш — отвърна той и стана. — Щом нямаш силата да спестиш истината на близките си, просто си върви. Така ще е по-добре за тях.

Флора се разплака и Джими завъртя очи: ето, че той стана злият. Погледна я. „Е, може би наистина съм зъл“. Седна отново и прегърна разтрепераните ѝ рамене. „А ако направиш единственото проклето от боговете разумно нещо и лъжеш като пиян моряк, аз ще мога да си остана в това хубаво стайче и да си ям чудесната храна на Клеора“.

Може би признаването на всичко още в самото начало беше най-доброто, най-благородното нещо. Но Джими бе убеден, че също така беше най-добрият начин да ги изритат от къщата и от живота, за който Флора толкова явно беше родена. А и щеше да разбие сърцето на леля си. Той поклати глава. „Аз съм пълен егоист и пълен благородник

едновременно. Проклятие, никакво съмнение няма: роден съм да бъда велик.“

— Понякога, Флора, правилното нещо не е най-добрата постъпка. Струва ми се, че понякога честното признаване на жестоките факти може да причини повече болка и загуба, отколкото благовидната лъжа. Съветът ми е: наспи се и помисли. Утре заран нещата ще са поясни. Моля те само първо да ми кажеш на мен — ако ще ѝ признаваш, че си била от Шегаджиите, де. Така става ли?

Тя подсмръкна, погледна го сериозно, прегърна го и стана.

— Прав си. — Изтри сълзите си. — Да, ще премисля. Ще ти кажа утре за решението си, обещавам. — Наведе се, целуна го леко по бузата, после се обърна, полите ѝ изшумоляха и излезе.

Джими кривна кисело устни. Изведнъж всичкото това хубаво ядене натежа в стомаха му като олово. Защо жените не можеха да мислят с главите си? При тях винаги надделяваше емоционалната страна на нещата, не логичната. Въздъхна с досада. Изобщо не можеше да заспи, натъпкан с толкова храна и при това изтезание. Май беше време за малка вечерна разходка.

ГЛАВА 9

СБЛЪСЪК

По пътя крачеше самотен пътник.

Брам беше изоставил търговския керван малко преди залез-слънце предната вечер при отклонението за село Релинг — стига думата „керван“ да не беше твърде надута за два фургона и две товарни мулета.

В Релинг имаше добър хан. Предлагаха чудесна овчарска, баница и варяха хубав ейл. Макар и не толкова хубави като сготвеното от майка му и свареното от баща му. Младежът си плати сметката, след което метна торбата си на рамо, сбогува се и си тръгна.

Ако избегнеше дългата извивка на Кралския път, при разклонението за Релинг и ако вървеше през по-голямата част на нощта — обикновено поспиваше три-четири часа, — щеше да стигне вкъщи някъде по изгрев-слънце, точно когато майка му щеше да е направила закуската. Нямаше големи опасности по пътя, нито животни, които да притеснят голям човек, а и крадец едва ли щеше да дебне по такъв черен път посред нощ.

Всяка стъпка го водеше все по-близо до дома. Разпознаваше дърветата, по които се беше катерил като момче, полята, по които се беше трудил или водил добитъка, прескачаше по някое поточе, пресичащо пътя, и се усмихваше на спомена за първия път, когато бе успял да го направи, без да си намокри обувката. Беше висок за своите седемнайсет години, с малко мек жълтеникав мъх по бузите и къса, грубо подкастрирана русолява коса, широк в раменете и с дълги нозе, с дружелюбно отворени сини очи. От тежкия труд през целия си живот беше натрупал мускули, но дебненето на сърни му беше придало изящна походка и меките му обувка леко стъпваха по пътя.

„А като се сетихме за това“, рече си той и вдигна глава. Нещо доста голямо пробяга с шум през храсталаците. „Прасе ли беше?“, учуди се и спря. Предутринната светлина му бе достатъчна, за да огледа дирите. Да, явно беше сърна.

Бран се засмя. „Побегнеш, и те подгони някой благородник“.

Благородниците гонеха сърните на коне, с кучета. Кое то беше все едно да избиваш пилци с бойна брадва според него — много лесно и без никаква тръпка, — но каквито хората, такива и вкусовете. Удоволствието беше в преследването и дебненето, не в убиването. След като убиеш, идваше трудната част — да изкормиш дивеча и да го домъкнеш до вкъщи. Но пък благородниците си имаха слуги за тежката работа.

Вдиша дълбоко ароматния хладен въздух и продължи надолу по пътя, като си подсвиркваше. Отривистото ходене четири мили го беше довело почти, до портата и той с усмивка спря да погледне родния си дом.

Пътеката изглеждаше толкова подканяща, че сърцето му се окрили. По коловете на оградата имаше фенери, и един при портата, а прозорците на долния кат бяха засияли от светлината на свещите: пламъчетата примигваха топло жълти зад изстърганите овчи шкембета, използвани за стъкла. Видя, че и при вратата на обора свети фенер.

„Е, наистина ме чакат!“, помисли си Брам; свещите от пчелен восък бяха скъпи, а и маслото не беше без пари.

Но после си спомни, че нямаше как да знаят, че ще си дойде днес. А това означаваше, че цялата тази прекомерна светлина е запалена по някаква друга причина. Сватба? Но не беше чувал да се гласи сватба. Освен това не беше шестък, когато се правеха повечето сватби. Кое то значеше, че най-вероятното обяснение е бдение, тъй като никой не се скъпеше да почете покойник. И много от мъжете щяха да пият през цялата нощ, докато жените им не кажат „стига вече“ и не си ги отведат вкъщи.

Всички уж бяха здрави, когато тръгна, ала това нищо не значеше: болест или нещастен случай можеха да отнесат изведнъж и най-здравия мъж или жена и селяните го знаеха не по-зле от всеки друг.

Забърза напред, но спря, щом видя фургона на Глидън, спрял зад люляците на майка му. Пак погледна към обора и видя няколко коня — на съседни — и няколко животни на семейството на Лори Мерфорд, включително кравата им, Теси.

Съвсем очевидно нещо ставаше — и май не беше добро. Какво търсеше добитъкът на Мерфорд в обора на баща му? Брам знаеше, че

семейството му не може да си позволи да го купи; нито пък Мерфорд щяха да го продадат.

Забърза към къщата. Чу високи гласове вътре и влезе тихо — през задната врата, — та да чуе по-добре припрения разговор за това какво е станало. Голямата стая с огнището беше пълна със съседите; някои седяха на пейките около масата, други — на трикраки столчета из стаята, трети стояха прави или бяха наклеявали до стената.

— Животни са били! Подивели псета или нещо такова! — рече Тъкър Холсуорт, плесна за тежест с ръка по масата и размаха лулата си във въздуха. Лицето му бе почерняло от сажди и пръст.

— Но онова, дето го разправя Лори... — почна баща му.

— За мъжете, дето го правели с някакво сечиво ли? — Холсуорт запуфка с лулата си да я разпали.

— Ами, била е там. Ако е видяла това, което казва, трябва ли да се съмняваме?

— Но онези следи бяха от животински зъби! Нож не може да го направи това — подхвърли Рейф Кимбъл, който стоеше до огнището. Той също беше целият в сажди.

— А малкият Рип? Той къде се е дянал, ако някой не го е откраднал? — попита жена му, Елма.

— Може да е загинал в огъня и момичето просто да не го е видяло — настоя Алет.

— Ако животното е било достатъчно голямо, може да го е завлякло в бърлогата си. — Това го рече Джейкъб Рийзи, който също седеше на масата.

— Но как може толкова голямо животно или даже глутница да се въртят наоколо и да не сме ги забелязали? — попита Осри. — Къде са се дянали тогаз? Не съм чувал някъде да е ставало нещо такова като у Мерфорд.

— За какво говорите? — възкликна Брам. — Какво е станало?

— Брам! — извика майка му, скочи от мястото си и затича да го прегърне.

— Сине! — рече Осри. — Радвам се да те видя, момче! — Подаде ръка през масата и Брам се наведе над скупчилите се съседите и я стисна. По оставената по масата храна и отворените стомни си личеше, че жените са готвили в кухнята цяла нощ, за да приготвят закуска за мъжете, и че те тъкмо са привършили с яденето.

— Сигурно си примрял от глад — каза Алет. — Седни тука, Брам. — Бутна го към мястото си на масата. — Ей сега ще ти донеса нещо.

— Добре съм, мамо — отвърна Брам, но седна на мястото ѝ, след като свали торбата и опря лъка и колчана си на стената до вратата. — Какво е станало? Май нещо лошо. — Огледа съседите, след което се обърна с очакване към баща си.

Осри наведе глава и го погледна изпод рунтавите си вежди. Беше мургав и космат, освен олисялото петно на темето, и поширокоплещест, отколкото щеше да стане някога Брам.

— Съжалявам, че заварваш толкова лоша новина — почна той. — Мерфорд ги сполетя голяма трагедия.

— Лори? — попита моментално Брам.

Устните на майка му се свиха, тя се понамръщи и очите ѝ се отместиха към фермера Глидън, за да види как ще реагира на това, че Брам толкова се интересува от Лори Мерфорд.

— Добре беше, когато я видях последния път — каза Алет и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво значи „последния път“? — попита навъсено Брам и след като не получи отговор, хвана майка си за ръката ѝ почти викна: — Какво е станало, мамо?

— Родители ѝ са убити — отвърна му бързо Глидън. — Къщата и плевникът им изгоряха, цяла нощ гасихме огъня в нивите им. Върнахме се едва преди час. — Помълча малко и добави: — Брат ѝ е изчезнал. Лори пък взела коня им и тръгна нанякъде. Сигурно да го търси.

Няколко души цъкнаха с езици съчувствено, но и с укор, закимаха и заклатиха глави.

Брам пусна ръката на майка си.

— Значи и Лори, и Рип ги няма?

— Не го ли казах току-що? — сопна се Глидън.

— Някой тръгна ли да ги търси?

По разменените в стаята погледи разбра, че никой не го е направил.

— Кога е станало това? — Брам прокара ръка през косата си и се огледа слисано. — И как?

— Белезите по телата на Мелда и Сам са като от някакво животно — каза Осри. — Мислим, че момчето е било отмъкнато от онова, което ги е убило.

— Животни!? Тук? — Брам ги огледа отново. — Някой проследил ли ги е тези зверове? Да не би да ми казвате, че... че са изяли Мелда и Сам? — Изведнъж се стъписа. — Искате да кажете, че Лори е тръгнала сама да проследи едно животно, толкова голямо и опасно, че да убие двама възрастни? Кога е тръгнала?

— Лори каза, че го били направили двама мъже — намеси се Дора Комър и изгледа упорито Алет и Осри. — Каза, че разкъсвали телата с някакво сечиво, та да изглежда все едно, че е от звяр, а после заминали по пътя за Ландсенд. Искаше веднага да ги проследи, но ние, разбира се, не можехме да ѝ позволим. Мислехме, че просто се е побъркала от мъка. — Жената сви гузно рамене. — А и пожарът — трябваше първо да се оправим с него. Рекохме си, че момчето е било в къщата или в плевника, а тя просто не е могла да го понесе. Освен това — продължи тя, докато Брам я слушаше онемял, — ако е имало мъже и те са убили двамата ѝ родители, какво може да направи едно момиче срещу тях?

— Доведохме я тук и я сложихме да си легне — каза майка му. — Мъжете се бориха с пламъците цяла нощи спорят за това още откак дойдоха. Когато Лоримър си тръгнаха, малко преди да дойдеш, видяха, че коня на Мерфорд го няма. Погледнах в стаята ти и я заварих празна. Излязла е през прозореца, облечена в твои стари дрехи, и е откраднала кесията ти! — Последното го каза така, сякаш беше по-важно от всичко останало.

— Добре е направила — отвърна Брам. — Щом иска да намери Рип, ще ѝ трябват пари.

— Огледах фермата им — рече Дългия Пол, ратаят на Глидън. — Взех един фенер, отидох и проверих. И помен няма от нея.

— Нищо не можем да направим за нея сега, нали така? — попита жената на Джейкъб Рийзи и подсмръкна тъжно.

— Ще се обадим на пристава, като съмне — заяви Глидън. — Тяхна работа е да се оправят с такива неща.

Брам го погледна невярващо.

— На пристава ли?

Глидън му отвърна намръщено:

— Едва ли ще излезе нещо от това. Със сигурност имат по-важни работи от това да търсят някакво си момиче, тръгнало да намери брат си.

— Но се появи на минутата, когато трябваше да изгонят Морисънови от фермата, в която семейството им е работило открай време, нали? — сопна се Дора. — Скачат веднага, ако си лихварят и ти трябва заповор.

Спорът отново се разгорещи и заплашваше да продължи дълго. Брам ги огледа удивен, после извика, за да надмогне врявата:

— Какво сте направили, за да намерите Лори и Рип?

— А какво трябваше да направим? — попита обидено майка му. — Дома си й предложихме, настанихме я, а тя взе, че избяга, с твоята кесия и без едно благодаря да каже за сбогуване. Като не ни ще, не можем да й се натрапваме насила.

Той я изгледа ядосано, после се обърна към баща си.

— И никакви следи ли не сте намерили от тези така наречени животни?

— Никакви — отвърна Осри.

— Не намерихме дири, които да проследим — каза и Дългия Пол.

Брам го зяпна. Дългия Пол беше най-добрият ловец в района; тъкмо той ги беше учил с Лори как се ловува. Щом Дългия Пол не бе могъл да намери следи, значи нямаше следи.

— Не ви ли се струва доста странно? — попита той. — Фермата на Мерфорд е на седем мили от горите. Всяко животно, достатъчно голямо да разкъса възрастен мъж и жена, щеше да бъде забелязано от някой, ако мине през полята от Старата гора до Общия лес. Освен ако не си мислите, че просто така си е изприпкало по Кралския път, без да го забележи нито един търговец, пътник или конник, и после е свърнало по пътя за Старата мелница към фермата на Лори.

Всички се заспоглеждаха объркано.

— Е, да де — промърмори Дългия Пол. — Не че има значение. Следите, искам да кажа. Онези белези по телата определено бяха оставени от животински зъби, Брам. Готов съм да се закълна. Това, че е странно, не го променя. Може да е било нещо летящо. — Мъжът сви рамене.

— Летящо ли? — попита Брам.

— Ами, никой не го е видял, но съм слушал да разправят за разни неща горе по планините, дето са толкова големи, че да нападнат човек. Дракони и разни такива. — Намръщи се. — Накъде биеш?

— Натам, че тука нещо не е наред — каза Брам. — Лори е казала, че е видяла мъже да отвеждат брат й, а вие не сте й повярвали. — Погледна многозначително майка си. — Но единственото свидетелство за животни са раните по телата, а тя е казала, че са го правили мъжете с някакъв инструмент. Междувременно Лори е избягала сама и всички просто си седите тук и си говорите глупости.

Осри изглеждаше засрамен, и не беше само той, но никой не отвърна и нито един мускул по лицата им не трепна. Брам стана и си взе торбата.

— Къде отиваш? — попита притеснено Алет.

— Майко, Лори е съседка и освен това ми е приятелка, и е само на петнайсет. Току-що е изгубила всичко на този свят и е тръгнала сама. Рип също е някъде навън, или може да е мъртъв като родителите си, това не знам. Но за Лори знаем. Длъжни сме да й помогнем.

— Не — рече майка му и стисна устни. — Никой не й е длъжен нищо. Предложихме й помощта си, а тя я отхвърли. За мен задълженията ни свършват дотук. А колкото до това, че е на петнайсет, ти самият си само на седемнайсет. Тъй че няма защо да си въобразяваш, че ако тръгнеш след нея, ще направиш повече, отколкото тя сама за себе си.

Брам беше разочарован, но не и изненадан. Откакто бе започнал да проявява интерес към Лори, майка му се беше настроила срещу нея: това сега го доказваше за пореден път. Погледна баща си.

— Направи каквото смяташ за правилно, сине — избоботи Осри. Алет го стисна за ръката и го изгледа с яд.

— Някой иска ли да ми помогне да намерим Лори? — попита Брам и се огледа.

Няколко крака помръднаха и няколко души измърмориха, че не им се щяло да си оставят семействата, докато наоколо дебнала такава заплаха. А и приставът, трябвало да изчакат пристава.

— Добре — рече Брам. Беше точно както очакваше. Целуна майка си по бузата, кимна на баща си и се обърна да тръгне. — Значи, ще се върна, когато се върна.

Смаяната Алет посегна да го задържи, но мъжът ѝ я спря. Сложи пръст на устата ѝ, а Брам хвърли няколко неща от масата в торбата си — комат черен хляб, буца сирене и парче пушено свинско — после взе лъка си и колчана, кимна на събралите се хора и излезе в нощта.

На половин миля от Ландсенд Лори дръпна юздите на коня. На стария Хораций бе отнело повече време да преодолее разстоянието, отколкото си мислеше. Вместо да стигне до града рано заранта, горкият докрета едва към обед. Беше идвала в града като дете, разбира се: градът бе единственото място за пазар наоколо, на две седмици път околоръст, и баща ѝ веднъж се бе съгласил да го придружи на празника на Средилетие, но не можеше да каже, че го познава.

„А и цялата нощ съм била път“.

Почти невъзможно ѝ беше да си помисли, че е минала само една нощ, откакто целият ѝ свят бе свършил...

Подмина я фургон, теглен от мулета, и няколко товарни коня. Хората бързаха да се доберат до града и да си разпродадат стоката, преди пазарът да се е опразнил. Още имаше половин ден за търговия. Тя подкара Хораций в лек тръс и се загледа напред.

Градът се просна пред очите ѝ между хълмовете. Най-близките до него бяха стръмни и много каменисти за обработване, но бяха разчистени и по широкия път вървяха много коли, натоварени с дърва за огрев. Десетки по-ниски хълмчета бяха осеяни с чудесни ферми, много от които ѝ напомняха за тяхната, само на един ден път зад гърба ѝ, но от нея бяха останали само пепелища.

Мяркаха се и овце, но кравите бяха повече, което я изненада, докато не се сети, че толкова голям град ще е добро място за продажба на мляко. По-близо до града от двете страни на прашния път вече се редяха работилници и дюкяни: търговци и занаятчии, които не можеха да влязат в града или на които им трябваше повече място — голяма тепавичарница, чиято миризма я накара да се закашля, грънчарски пещи като огромни издути кошерища, от които бълваха вълни от зной, усещаха се от десетина разтега разстояние, налбантници и... а, да, търговец на животни. Конете най-вече. Виждаше ги как обикалят в стоборите и зад високите до гърдите каменни зидове. А до него — и

сарачът с неговата стока. Сигурно двамата наемаха ездитни и товарни животни, а и ги продаваха също така.

Усети как стомахът ѝ закъркори от миризмата на печено, лъхаща от един навес. Нищо не беше яла от предната заран, потресът от случилото се през деня беше заличил всякакво чувство за глад. Но за стомаха ѝ вчерашната сутрин като че ли вече беше много далече.

Знаеше, че няма да може да задържи Хораций, след като стигне до Ландсенд, въпреки че сърцето ѝ се късаше от тази мисъл. Нямахше пари да го настани някъде и да го храни — малкото в кесията на Брам едва щяха да стигнат за самата нея.

„Ще му ги върна парите на Брам! — реши тя. — Само да мога да се спазаря по-добре“.

Сарачът седеше пред работилничката си и прибираше сечивата си, преди да затвори за обяд. Вдигна глава, щом тя скочи от седлото — беше на около трийсет, с кожени бричове и елек без ръкави, с мускулести ръце. Очите му бяха зелени и хитри.

— Какво искаш, момче? — рече той.

Лори се смути. Досега не ѝ беше хрумвало, че с дрехите на Брам и с прибраната под шапката коса прилича на момче. За миг прецени, че това може да се окаже предимство, тъй като един младеж щеше да се движи много по-свободно, отколкото едно селско момиче. Какво ли щеше да си помисли майка ѝ сега? Това пък я накара да си помисли за мама и едва се насили да отвърне, преди да са бликнали сълзите:

— Искам да продам коня.

— Дошъл си в града да забогатееш, а? — каза сарачът и изгледа коня и сбруята. — Хм, на животното доста му са стари зъбите, а и такъмите не са по-нови. Чакай да ги видим и двете.

След няколко минути сарачът седна отново на пейката си и направи гримаса.

— Пет сребърника за всичко — юзди, чул и такъми. При това съм щедър, забележи.

— Бива — отвърна разсъдливо Лори. „Селякът не можеш го праметна току-така, каквото и да си мислят градските“, рече си наум.

— За коня ще ти дам двайсет и пет — каза сарачът. — Подарък ти правя, между другото. Подарък.

Лори се поколеба. Цената беше добра, но не ѝ харесваше видът на животните зад стобора. „Май не ги храни много добре“.

Сигурно имаше хора, които ще купят евтино коне, после ще ги изтощят до смърт и ще купят нови. Глупаво, помисли си тя, но пък сигурно беше оправдано в един град, където за фуража трябва да даваш пари и е скъп. Не можеше да донесе обаче мисълта, че и Хораций ще го използват така и че той ще се чуди защо са го изоставили.

— Суидин Бетон отдавна не е правил подаръци, нито на роднина, нито на приятел, да не говорим за непознат — рече някой до нея.

Мъжът, който се беше облегал на зида, бе някъде на годините на сарача, с къдрава рижа коса и приветлива усмивка.

— Ще го взема, момче. Ще ти платя същата цена. Добър е конят, прилича ми на животно за оран повече, а?

„А твоите коне не изглеждат недохранени“, помисли си тя. Сарачът сви рамене и й даде цената за такъмите и седлото, а Лори поведе Хораций към стобора на конетърговеца. От едната страна имаше конюшни и тя надникна вътре: сламата изглеждаше чиста, а копитата на животните изглеждаха в добра форма, чисти, ненапукани, подковите също не бяха много изтъркани.

— Като приятел ми е — каза тя, докато подаваше юздите на Хораций. — Имаме го от години. — Почеса Хораций под брадичката и старият кон примижа от удоволствие.

— Винаги ще се намери някой, който да търси кротко и работливо животно като това — рече търговецът. — Не е жребче, но си има още годинки, несъмнено. Не се безпокой, ще си намери дом.

— Може да изоре най-правата бразда, която си виждал — каза твърдо Лори.

Търговецът се засмя.

— Момче, ти го продаде вече. Но ще запомня да го кажа на възможните купувачи.

Лори се усмихна и кимна, после се обърна и тръгна, като успя да се сдържи и да не погледне назад, щом Хораций учудено изцвили след нея. После въздъхна. Пред нея беше една от градските порти, а по-нататък, някъде в града, беше брат й.

Крачеше по улицата и не знаеше какво да направи. Имаше усещането, че Рип е жив, но никакво чувство за близост. Навярно бе

сгрешила, че дойде тук. Беше намерила службата на градския пристав, но единственият дежурен беше един стар тъмничар, а той ѝ отвърна, че нищо не можел да направи за нея. Най-добре било да дойде пак в края на деня, когато приставът щял да доведе, когото е задържал. Щял да пълни килиите малко преди вечеря, така ѝ каза.

Лори се замисли, че трябва да си намери къде да спи. Бръкна в джоба си и стисна кесията на Брам, която вече се беше поиздула с трийсетте сребърника, които бе получила за Хораций и за сбруята и седлото. Беше се оправила добре с пазаренето, но това все пак не беше състояние. Представа си нямаше за колко време ще ѝ стигнат парите: градските цени бяха по-високи, отколкото на село, това поне го знаеше.

Почувства се леко замаяна и си спомни, че не е яла нищо. Трябваше бързо да си намери нещо свястно за ядене, преди да е припаднала.

След половин час вече облизваше няколкото останали по пръстите и трохи от месеник и се чудеше дали да не си купи още един. Следобедът си отиваше и улиците още бяха пълни с народ, но навалицата започна да оредява. На продавача му беше останало само още едно парче и вече се канеше да си тръгва. Тя тъкмо се канеше да притича до него и да види дали няма да се спазари изгодно за последната му стока, когато някакъв мъж се приближи до нея и каза усмихнато:

— Ей, младежо.

Лори го изгледа. Беше някъде на годините на баща ѝ и по-нисък, само малко по-висок от нея. Не беше от най-чистите, макар да изглеждаше съвсем прилично, а и дрехата му не беше изтъркана на яката и ръкавите. Общо взето приличаше на градски човек и сигурно беше ерген. Имаше широк черен мустак и още по-широка усмивка. По бръчките на лицето му беше сигурна, че си боядисва косата и мустаците, за да са толкова черни. Беше чувала, че някои благороднички си оцветяват косите с разни неща, но да го прави мъж? Стори ѝ се странно, но човекът изглеждаше съвсем дружелюбен.

— Здравейте, господине — отвърна тя предпазливо.

— Изглеждаш ми свястно момче.

— Благодаря, господине.

— Искаш ли да си изкараш два хубави лъскави сребърника?

— Много, господине — нетърпеливо отвърна Лори. Щеше да ѝ е от помощ. Боговете само знаеха колко време щеше да ѝ отнеме, докато намери Рип.

— Можеш ли да тичаш, момче?

— О, да, господине — увери го Лори. — Много бързо.

Мъжът се засмя и посочи близката пресечка.

— Там чака един, в другия край на улицата. Трябва му някой, който да му пренесе един малък пакет през града. Казва се Травърс и ще ти даде указанията си. Кажи му, че си момчето, което му е изпратил Бентон. Хайде да те видя сега дали можеш да тичаш!

Тя затича по уличката до ъгъла, където някакъв мъж си чоплеше зъбите под скърцащата табела на една кръчма. Въздъхна облекчено, щом излезе от тесния проход, в който почти не стигаше светлина. Градът ѝ се струваше по-опасен от гората нощем, с тези къщи, извисяващи се на три и даже четири етажа от двете страни. Лори сбръчка носле: беше селско момиче и не беше гнуслива, но там, където бе отраснала, мръсотията отиваше по нивите, където ѝ е мястото, а хората не пикаеха до сградите.

— Господине? Случайно да се казвате Травърс?

Мъжът кимна, изгледа я от глава до пети и попита намръщено.

— А ти кой си?

— Момчето, което ви изпраца Бентон — отвърна Лори.

— Аха. — Той извади от джоба си кесия. — Това трябва да ми го занесеш до „Огнения дракон“, хана до северната порта. Там ще те чака един господин, казва се Коутс. — Подаде ѝ кесията. — Хайде, тръгвай. Какво чакаш?

— Тъъ, Бентон ми каза, че ще получа два сребърника за работата.

— Ще ги получиш, като я свършиш, момче — ревна Травърс. — Колкото по-скоро я свършиш, толкова по-скоро ще си ги вземаш. Хайде, марш!

Лори си плю на петите. Чувстваше се глупаво и малко притеснено. Разбира се, че щяха да ѝ платят, след като отнесе пратката, никой нямаше да ѝ се довери на голата дума. Но все си мислеше, че този Травърс изглеждаше много по-свадлив и съвсем не толкова мил като Бентон.

Улиците в края на деня не бяха многолюдни и тя си спомни, че още не си е намерила къде да прекара нощта. Може би ако този „Огнен дракон“ се окажеше прилично място, щеше да отседне там. Спря за миг и се огледа. После се втурна по една къса уличка, водеща право към крепостната стена — реши, че ако тръгне покрай нея, рано или късно ще стигне до северната порта.

Изведнъж залитна, челото ѝ се тресна в каменните плочи и болката я замая. По веждите ѝ потече кръв, топла и лепкава. Ушите ѝ забръмчаха и тя чу някъде зад това бръмчене вика: „Стой! Крадец!“, и се зарадва, че е напуснала това лошо място, без да пострада.

Започна да се надига, когато нещо я удари силно в кръста и отново я смъкна на паважа.

— Не мърдай! — ревна познат глас в ухото ѝ.

Тя извърна глава и се слича, като видя приветливия Бентон — сега изобщо не беше толкова приветлив.

— А-ха! — рече дотичалия Травърс. — Виждам, че сте го хванали малкия плъх!

— Значи това е крадецът? — каза Бентон.

— Точно така, сър! С моята кесия в ръката му! — високо каза Травърс.

Лори ги зяпна невярващо. Малкото минувачи наоколо се спираха да разберат за какво е цялата врява.

— Но вие ми го дадохте това! — възрази тя. — Вие ми казахте да...

Бентон я удари с тоягата си по гърба, с точно премерена сила, и тя отново падна на паважа, зашеметена.

— Тия не ми минават! — извика той. — Лъжите си ги разправяй пред съдията. Ще видим той какво мисли за тях.

Повечето насъбрали се около тях хора гледаха доволно и кимаха. Имаше и съмняващи се, но предпочитаха да не се месят.

— Аз съм Джерем Бентон, независим ловец на крадци, сър. Трябва да ви помоля да дойдете с мен за свидетел — заяви Бентон.

Съмняващите се като че ли повярваха: ловците на крадци работеха косвено за барона, плащаше им се за всеки заловен и предаден в полицейската служба крадец.

— Разбира се — съгласи се Травърс и побутна Лори с крак. — Хайде, ставай, момче.

Лори се опита, но сякаш не можеше да управлява крайниците си.
— Що за нежна глава има това същество? — рече Бентон. —
Сър, хванете го под едната мишница, а аз под другата, и да тръгваме.

Надигнаха я — и всичко наоколо потъна в мрак. Пулсираща болка се плъзна надолу по шията ѝ.

Когато най-сетне се съвзе, разбра, че лежи на земята в някаква тъмна уличка. Бентон и Травърс спореха с други двама мъже.

— Това е моя територия, Джерем Бентон, и ти го знаеш много добре! — ръмжеше единият, с черна превръзка на едното око. Беше надвиснал над Бентон, който се мъчеше да се разбере с него.

— Всичко започна на Източния пазар — обясняваше Бентон. — Но трябваше да минем през твоята територия, за да стигнем до затвора. Бъди разумен, Джейк.

— Всичко видях! — изрева Джейк, който явно нямаше намерение да бъде „разумен“. — Не ми пука къде сте започнали, работата ви свърши в моята територия!

И вдигна юмрук, но Травърс го хвана за китката. Спътникът на Джейк скочи и избута Травърс настрана.

— А, демоните да го вземат дано — изруга Бентон. — Добре, имаш право, твоя е територията.

Извърна се настрана, а после с бърз и силен замах шибна с тоягата си Джейк точно под плаващото ребро.

— Обаче кой е казал, че е твоя територия, кьорчо с кьорчо! — Бентон го сграбчи за косата и изви главата му назад. Спря му въздуха, като натисна тоягата в гърлото му, и изръмжа: — Не забравяй кой върти нещата тук, момченце. Ти и шайчицата ти можете да се перчите и да свивате кесии само защото държа ченгетата по-далече от врата ви. Не съм предавал крадец вече от три седмици и щом трябва, ще изкарам от едно селско хлапе крадец. Но да не чувам повече за „ваша територия“ и „моя територия“. — Пусна Джейк и той залитна назад. — За по-засуканите неща целият Ландсенд е моя територия.

Лори изпълзя няколко крачки, обърна се и успя да се надигне, но преди да е направила и две крачки, четиримата я сграбчиха и започнаха да я налагат, крещяха и я дърпаха.

Тя рухна на колене и захлипа. Някой извади нож...

Това, че носеше рапирата на бедрото си, макар и да беше скрита под наметалото му, вдъхваше у Джими чувството, че е някак си по-висок — даже съвсем пораснал. Усещаше го в походката си, станала някак по-наперена — само да се изпречи на пътя му някой, ако смее! Разкърши все още тесничките си рамене и се ухили.

Не беше и сънувал, че ще може да носи рапирата по улиците на Крондор. Стражата щеше да прибере и нея, и него и да го прати в килия, преди да е успял да възрази дори. Колкото до Шегаджиите, освен ако не си бияч, не ти даваха да носиш оръжие открито. Защото това можеше да ти навлече беля.

„Кое то би могло да стане и в Ландсенд, впрочем“.

Но тук той беше облечен съвсем прилично, знаеше, че това значи много, а и по-важното — имаше си много почтен адрес. Надяваше се, разбира се, че няма да му се наложи да опре до това. Флора щеше да го убие — стига да не беше разкрила вече всичко на леля си Клеора и да не седеше на стъпалата да се наплаче. В който случай най-вероятно щяха да ги арестуват и двамата. Но когато ги видя за последен път, двечките си седяха заедно, леля Клеора разправяше на Флора истории за семейството и държеше ръцете ѝ, все едно че са златни. Клеора си нямаше свои деца и, изглежда, беше намерила подходящ обект за майчинските си инстинкти. Някъде тази вечер, предполагаше Джими, двете най-после щяха да навестят и деденцето.

Едва потисна порива да отметне наметалото от рамото си, та рапирата да се вижда, и продължи напред. „Няма смисъл сам да си търся белята. По-добре да продължа да си изглеждам колкото може по-почтено — напомни си. — Пък и си има някои предимства в това. Мога да си посоча каквото ми хареса и дюкянджията ще се кланя до земята и ще ми поднася стоката си, вместо да вика стражата и да ме ругае!“

Тъй че крачеше наперено в сгъстяващия се вечерен сумрак и се радваше на топлия въздух и шумоленето на наметалото. Всъщност това градче май му допаднаше. Беше толкова компактно в сравнение с Крондор. И толкова мирно.

— Пуснете ме!

Главата му рязко се изви натам, откъдето дойде викът. Видя в дъното на една тъмна уличка четирима мъже, които биеха някакво дете. „Ето ти случай, при който организация като Шегаджиите щеше да е от полза“, помисли си Джими самодоволно. В Крондор такива неприлични неща изобщо не можеше да се случат. Никой крадец на свободна практика нямаше да прояви глупостта да не сподели плячката си с Шегаджия, а две групи Шегаджии просто щяха да я занесат на Дневния или Нощния господар и той да реши спора. Беше нецивилизовано. А и все още не се беше стъмнило на всичко отгоре.

Само за един кратък миг последният златен слънчев лъч падна на лицето на жертвата и сърцето на Джими сякаш спря, а дъхът заседна в гърлото му. После жертвата извърна глава, а и светлината изчезна, от което уличката стана още по-тъмна.

„Не може да бъде!“, рече си Джими.

Невъзможно беше, и все пак... Бе готов да се закълне, че в този последен блясък на дневната светлина е видял лицето на принцеса Анита. Но в момента тя пътуваше в безопасност към далечни земи. Какво можеше да търси тук, сама в Ландсенд?

Момичето извика от болка и викът му тласна младия крадец към действие.

Беше подминал някакъв сандък с пепел до стъпалата на къщата само на крачка назад. Гребна с шепи и почерпи лицето си, после дръпна качулката над главата си колкото можеше и притича отново до уличката. Извади рапирата и със смразяващ кръвта вик се втурна към боричкащата се група.

— Напред, момчета! В атака!

До този момент се сипеха здрави ругатни и се размахваха още по-здрави тояги, един от типовете беше извадил кама. Но появата на човек с оръжие и възможността нападателят да са повече объркаха четиримата хващачи на крадци за един критичен миг. Джими развъртя рапирата и мъжете пуснаха момичето и отскочиха.

Джими я сграбчи за дрехата и я дръпна. Бързо прецени, че е по-голяма от него, но не и по-висока. И беше пъргава — само за секунда успя да се изправи и да го последва към входа на уличката. Той я пусна, пъкна в движение рапирата в ножницата и я поведе към сандъка с пепел.

Четиримата бързо се съвзеха от изненадващото му нападение или пък разбраха, че няма никакви „момчета“ за въпросната „атака“, и затичаха подир тях. Джими подозираше, че могат на драго сърце да оставят предишната си жертва да избяга само за да го пребият. Тъжна работа: твърде често будеше такива желаня у хората.

Щом стигнаха до къщата с пепелта, Джими надигна сандъка, извъртя се и го изсипа право в лицата на преследвачите си. Те отстъпиха, като сипеха ругатни и кашляха. С ловкост, граничеца със свръхестественото, той отново извади рапирата и нанесе няколко добре премерени удара. Беше тренирал не повече от седмица с оръжието, ала учителят му беше принц Арута и освен това беше по-бърз от повечето опитни фехтовачи. Мъжете се опитаха да се развърнат и да му подхождат от двете страни, но получиха няколко гадни удара и мушкания в ръцете от много по-дългото му оръжие. После водачът на групата, мъжът с черните мустаци, се опита да му влезе и Джими го перна силно през рамото. Един от мъжете се обърна и побягна и след миг и останалите минаха в бързо отстъпление — момичето и момчето не струваха чак толкова, че да си пролива човек кръвта за тях.

Джими я сграбчи за ръката и я поведе през тесния проход между две къщи. Стигаше едва колкото да мине той и след няколко крачки наметалото му го дръпна назад, закачило се някъде в грубия каменен зид. Успя да извърти ръка и с нейна помощ го освободи.

— Няма да могат да ни догонят тук — каза ѝ.

— А какво ще ги спре да заобиколят и да ни пресрещнат? — попита тя задъхано. Имаше нисък дрезгав глас... и задаваше много разумни въпроси.

На Джими това му хареса, но пък тя не беше принцесата, а това значеше, че се е намесил в нещо, което не е негова работа. „Е добре, едно губиш, друго печелиш“, рече си той философски. Може би нещо тук щеше да се превърне в предимство. А ако се окажеше лудост — какво пък, беше благородна лудост.

Щом излязоха от прохода, Джими проследи с очи възможния път до покривите. Покривите бяха по-различни от тези в Крондор, по-стръмни и повечето покрити с цигли, но не и непроходими. Стените бяха повече камък, отколкото тухла, и от зидарията се подаваха греди, а пръстите му бяха здрави и краката — гъвкави.

— Можеш ли да се катериш? — попита той.

— Да.

Джими разкопча колана си и го стегна през рамото си така, че дръжката на рапирата да легне между плешките му.

„Нагоре по улука“, реши той. Беше от издълбано дърво, доста здраво и стегнато с клинци за камъка. На перваза на един от прозорците, после през стрехата — и на покрива. Момичето му подаде ръка, той я хвана, дръпна я нагоре и ѝ помогна да изпълзи. После я отведе в най-тъмната сянка, която можа да намери, с надеждата, че никой няма да може да ги види от улицата.

Няма и секунда след това от уличката се показаха четирима гневни мъже, въоръжени вече със саби и дълги тояги. Огледаха се, поспориха малко, после niskият посочи в едната и в другата посока и двама от мъжете тръгнаха нагоре, а другите двама — надолу. Мъжът с мустаците изрева:

— Намерете ги. По три сребърника струва всеки! — И тръгна нагоре по улицата, а останалите се пръснаха в различни посоки.

— Три сребърника! — възкликна момичето. — Копелета такива! Явно не беше принцесата.

— Защо?

— Онзи каза, че бил хващач на крадци. Щяха да ме предадат за пари.

Джими помълча малко, после рече:

— Стар номер. Двама-трима „граждани“ свидетелстват, че си крадец, и ако нямаш свой човек да гарантира за тебе, те вкарват в някоя работна група или по-лошо. — Замълча. — Случайно да знаеш името на оня с мустаците?

— Да — отвърна Лори. — Джерем Бентон.

— Аха.

— Да не би да го познаваш?

— Знам го — отвърна Джими и кимна. — Джерем Змията. Въртеше мошеническата си игра в Крондор. Мислех, че е умрял. — Стана. — Аз съм Джими. Ако искаш, ще те придружа до вас.

— Не съм оттук — отвърна тихо момичето, после се умълча. — Благодаря ти. Не знам какво щеше да ме сполети, ако не се беше намесил.

— Зависи — отвърна Джими. — Но нищо добро, уверявам те. Е, а ти как се казваш?

— Ъъ, Джими — каза тя.

Младият крадец се разсмя толкова силно, че се хлъзна два разтега надолу по покрива. Изпълзя обратно на лакти и ѝ се ухили.

— Не, това е моето име. Не внимаваш. — Наведе се към нея и ѝ прошепна: — Знаем, че си момиче.

Тя го погледна стъписана и устните ѝ се отвориха, сякаш се канеше да го отрече.

— Знаем, че си — настоя той.

— Как? Те не го разбраха!

— Ами... по-внимателен съм, предполагам. А може би защото приличаш удивително на една позната особа, а тя съвсем определено е момиче. — Сръга я леко по рамото. — Е, как се казваш?

— Лори — отвърна тя обезкуражено. — Лори Мерфорд.

— Приятно ми е да се запознаем, Лори — рече Джими с възможно най-вежливия си тон и се опита да копира в миниатюра дворцовия поклон на принц Арута, както лежеше по корем върху хлъзгавите цигли.

Тя му се усмихна.

— И на мен ми е приятно да се запознаем, Джими.

Слънцето вече залязваше, здрачаваше се. В усилващия се мрак щеше да е по-трудно да се върви, но младият крадец кръстоса крака, все едно че разполагаха с всичкото време на света. По-добре бе да оставят преследвачите си да се поотдалечат, преди да слязат от покрива.

— Е, щом не си от града, къде живееш? — небрежно попита той.

— Близо до Релинг. Едва ли си чувал за него — отвърна Лори. „Изобщо не съм го чувал. Звучи ми като земя, където рано лягаш — рано ставаш, учат те на честен труд и земна, селска добродетел. Дано никога не ми се наложи да ходя там“.

— Тази вечер ще се връщаш ли там?

— Ъъ, не. — Лори поклати глава. — Имам да свърша нещо тук.

„Бас слагам, че имаш“, помисли си той. Също така бе готов да се обзаложи, че е нещо, което семейството ѝ няма да одобри. Иначе защо ѝ трябваше маскировка?

— Та къде си отседнала? Както казах, ще те заведа.

Тя се изсмя късо и отвърна:

— Никъде не съм отседнала. Едва днес дойдох в Ландсенд и едва ли не първото нещо, което направих, бе да срещна Бентон и да се съглася да му свърша работа. — Тонът ѝ бе пълен със самопрезрение.

— Не се укорявай толкова — посъветва я Джими. — Голям мошеник е. Аз също съм чужденец тука, тъй че не знам кои ханове може да са добри за теб. Имаш ли пари?

Тук последва много дълга пауза.

— Малко — призна тя предпазливо.

„Почти нищо — рече си Джими. — Горката“.

— Е — каза той и стана. — Да ходим да поразгледаме. Може пък да ти намерим нещо съвсем евтино, където да се настаниш.

Джарвис Коу седеше в най-тъмния ъгъл на хана „Петлето“ и отпиваше от бирата си, плътно загърнат в наметалото. На шиша над огъня унило се въртяха късове печено свинско, но той бе задоволил глада си с комат черен хляб, буца сирене и няколко хубави ябълки, тъй като щяха да му докарат по-малко стомашни болки. Едно от предимствата, че е извън Крондор, бе в това, че тук храната беше по-прясна и по-евтина.

Беше платил за масата още по залез-слънце, тъй като нямаше намерение да пие много и не искаше нищо да го затруднява. Беше тук, за да подслушва. През годините беше открил, че клюките, които са най-полезни за човек с интереси като неговите, обикновено се намират в най-долнопробните кръчми. Тази вечер това определено се доказваше.

Масите покрай стените бяха разделени с дървени паравани, които не стигаха чак до таванските греди. Можеше да следи интересния разговор на съседната маса с добре тренирания си слух и със съсредоточения си ум. Дупките и процепите между дъските също помагаха, защото можеше да зърва от време на време лицата на говорещите.

— Отведи ги тук, заведи ги там; казвам ти, не ми харесва това — говореше един едър мъж на приятеля си. — Все по-лошо става! Не ща да ходя там повече, казвам ти!

— По-полека, Рокс — каза мършавият му спътник. — Никога не са ни плащали толкова добре. — Вдигна чашата си. — Най-доброто

вино тук пием, нали?

Което в „Петлето“ сигурно бе поне малко по-добро от оцет, помисли си Коу.

Рокс се наведе към приятеля си и очите му зашариха нервно из кръчмата.

— Това, дето го правим, не е редно, казвам ти. Не е.

Мършавият се изсмя.

— Много ясно, че не е.

— Нямах предвид това — изръмжа Рокс.

Мършавия се огледа нервно, а Рокс го сръга в ребрата.

— Знаеш за какво говоря. Онова място. Нещо не е наред там...

— Рокс потърка с палец долната си устна. — Не е като хората.

Мършавият тръсна глава, а после — цялото си тяло, като измъкнало се от вода псе. Рокс го сграбчи за рамото.

— Знаеш за какво ти говоря!

— Знам само, че никога не съм виждал толкова пари — изсумтя мършавият. — И само това искам да знам. Ако си умен, ще си като мене.

Рокс се навъси, после попита рязко:

— Добре де, какво иска от всички тия деца?

Мършавият взе да се хили.

— Може пък, хе-хе, може пък да върти сиропиталище! — Плесна се по бедрото и избухна в смях. — Ей тъй, от добро сърце, а?

Дори и Рокс се ухили за миг и отпи от чашата си. Но щом я остави на масата, пак се намръщи и изръмжа:

— Не искам да стъпвам повече там. Що не вземе някои други да ги отведат?

— Мисля, че го пази в тайна — рече мършавият и сви рамене. — Ние бездруго го знаем, затова използва нас, вместо да каже на някой друг. В тайна го пази, схващаш ли?

Рокс поръмжа сърдито, после изведнъж рече:

— Ще се махам.

— Не можем да се махнем! — сопна се мършавият. — Трябват ни пари, а това са най-добрите пари, които сме взимали. И освен това... — Замълча, отри с длани лицето си и пак се огледа. После се наведе към Рокс и прошепна: — Освен това не можем да се махнем.

— К'во искаш да кажеш? — сепна се Рокс.

Мършавият се наведе още по-близо към него.

— Той има влияние. Може да ни стъжни живота.

Рокс само го зяпаше.

— Разбираш ме, нали? Когато хора като нас ядосат такива като него... никак не е здравословно.

— О!

— Тъй че си трай. Нали?

— Май си прав — отстъпи Рокс, вдигна чашата си, пресуши я и млясна, после се обърна и подвикна към тезгяха: — Ханджията! Още!

— Тъй че доставяме момчето в имението, взимаме си парите и се махаме. Само кротко. Може би тая малка разходка извън града ще ни е последна.

Едрият мъж не отговори. Изчака ханджията да донесе каната с вино и да напълни чашите, след което продължи да се напива.

Коу изслуша всичко това и реши, че той също би могъл да си направи „малка разходка извън града“. Сигурно щеше да е интересно да се види какво „не му е наред“ на това място.

Джими поведе момчето към пристанищния квартал със складовете. Опитът го беше научил, че там човек обикновено може да намери изоставено кътче. Освен това такива места се пазеха доста рехаво — по един пазач за цял ред, а и пазачите не бяха от най-бдителните, нито от най-любопитните.

Водеше я в сенките и Лори непрекъснато се препъваше. Отначало той изпитваше съчувствие, после му стана смешно, но тя започна да ругае и Джими вече се притесняваше да не привлечат внимание. Нощната стража едва ли щеше да дойде да наднича тук, но ако двамата се издадяха сами, пазачите едва ли щяха да си затворят очите.

— Лори, трябва да пазим тишина — прошепна той.

— Не виждам къде стъпвам! — изръмжа тя през зъби.

Джими се намръщи, после въздъхна. Винаги беше избягвал да се забърква с обикновени граждани, само беля можеше да ти донесат, но ето, че сега влачеше за ръката със себе си една такава.

— Разбирам, но можеш ли поне да престанеш да ругаеш? На глас де.

— О! Прощавай.

Продължиха напред. Джими търсеше нещо по-занемарено, за предпочитане — изоставено. Но всички складове, покрай които бяха минали досега, изглеждаха здраво залостени и поддържани добре. Ландсенд бе оживено пристанище, макар и по-малко от Крондор. „Би трябвало, след като е толкова близо до Кеш“. После зърна едно място, което му се стори подходящо, и поведе момичето в тъмния проход между две сгради.

— Искаш ли да си починеш?

Тя помълча, после попита с много подозрителен тон:

— Защо?

„Само неприятности“, помисли си той.

— Защото мисля, че видях място, където можеш да спиш безплатно. Виждам по-добре в тъмното от теб, а и не искам да те мъкна дотам за нищо. Ще се върна. Обещавам ти.

— О! — възкликна тя, сякаш идеята за безплатно спане изобщо не ѝ беше хрумвала. — Добре.

Джими я потупа по рамото и тръгна. Съборетината имаше стълба до втория етаж и той сложи крак на първото стъпало съвсем леко, но дървото изскърца. Качването им сигурно щеше да вдигне толкова шум, че да разбуди и мъртвите; трябваше да намери друг път нагоре.

Пообиколи и намери една по-ниска сграда, почти опряна до избраната от него, при това много лесна за изкатерване. Стряхата ѝ над — висваше точно над един открехнат прозорец. Джими бързо се покатери, шумгна се през прозореца и...

Хубава, отдавна изоставена таванска стаичка над главния склад. Сигурно я бяха използвали за прибиране на по-скъпа стока — бренди да речем, или подправки. Сега беше почти празна — един-два сандъка с пирони, два-три топа евтино зебло и много прахоляк. Джими застъпва предпазливо, но подът беше от дебели дъбови дъски, добре сковани, и не вдигаше шум. Такива сгради можеха да траят вечно, ако се пазят сухи, а и покривът изглеждаше здрав. Вратата към коридора се отваряше навътре, но пред нея бяха наредени сандъци, които стигаха почти до гърдите му — видя го, щом я отвори. Бутна ги за проба и не можа да ги помръдне. Мушна ножа си в цепнатината между две дъски и той тъпо изтрака, щом се опря в стената. Имаше подложка от слама и върбови клонки.

„Грънци или нещо такова. Адски тежки са. Все едно че са вдигнали крепостна стена — ще ги чуеш часове, преди да са разчистили вратата, а единственият друг вход е през прозореца“.

Явно други преди него бяха открили, че съседната къща е удобен достъп към склада, и собственикът беше взел мерки да го прегради.

— Идеално — каза той на глас и потри ръце.

Лори си беше точно там, където я бе оставил, опряла гръб на стената.

— Хайде. Намерих ти квартира.

Смела беше, трябваше да признае, макар и доста доверчива.

„Можеше да съм търговец на роби или сводник на някой бардак, или изнасилвач. А тя е едно малко агънце далече от кошарката си“.

След като ѝ описа пътя до прозореца и започна да се катери, тя го последва без колебание. Щом влязоха вътре, Джими почна да развива един от топовете зебло.

— Какво правиш? — попита тя и кихна от вдигналата се прах. Точно както си мислеше, след първите няколко пласта зеблото беше чисто и без прах, макар и да понамирисваше на мухъл от дългия престой.

— Легло ти правя — отвърна той и се ухили.

— Не мога да спя на това — възрази Лори с искрен ужас.

— Разбира се, че можеш — увери я Джими. — Само го заемаме. Какво ще му навредиш, ако спиш на него? — Тя все още се колебаеше и той изпъшка. — А ако го оставиш, както го заварихме, никой няма да разбере.

— Май си прав — отвърна Лори и награби другия топ. — Може би някой ден ще се отплатя добре на собственика.

Без да спира работата си, Джими я изгледа. Честните хора винаги го удивляваха.

Нагласиха плата така, че да се получи сравнително удобно легло, и тя му благодари. Джими помисли дали да не си открадне една целувчица, но това само щеше да усложни нещата.

После обаче самата тя реши да усложни нещата, като попита:

— Ще те видя ли пак?

— Ще намина утре. Ако още си тук, значи ще се видим.

— Благодаря ти — каза тя, посегна в тъмното, намери ръката му и я стисна.

Имаше мазоли, но дланта ѝ беше мъничка и топла, зъбките ѝ бяха хубави и беше височка за годините си. Отрудени хора, но не и бедни.

— Няма защо. — Изведнъж му стана неловко. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Джими скочи от прозореца, смъкна се по другата сграда и тръгна към дома на леля Клеора.

„Колко странно“. Замисли се какво ли е довело това селско момиче в големия град. Предрешено като момче при това. Искаше му се да я види на дневна светлина, да разбере дали очите му не го бяха излъгали, когато я зърна първия път. Дали наистина приличаше толкова на принцеса Анита, колкото му се стори? Може би все пак щеше да се върне утре.

ГЛАВА 10

БАРОНЪТ

Спящият се мятеше и стенеше.

Стражите пред вратата не обръщаха внимание на звуците, защото ги бяха чували и преди — рядкост беше баронът да спи нощем, без да го навестят кошмарите му! Стражите бяха корави мъже, подбрани колкото заради способността им да пазят господаря си, толкова и затова, че можеха да останат слепи и глухи за странните неща, ставащи в дома на барона. Всички бяха бивши наемници, хора верни повече на парите, отколкото на традицията, и бяха готови да си запушат ушите за писъците, които често ехтяха от покоите на техния господар или от други части на имението.

Бернар Лортрон, барон на Ландсенд, васал на лорд Съдърленд, херцога на Южните граници, се гърчеше в неспокойния си сън. Мачкаше с юмруци и крака ленените чаршафи, които вече бяха прогизнали от пот. В сънищата си не беше мършавият застаряващ мъж с посребрялата коса, като в будните си часове, а млад, силен и влюбен безкрайно в красивата си жена Илейн.

„Моля те, недей“, помисли си той. Състарените му устни прошепнаха отново: „Моля те, недей“.

Сънищата бяха чудесни и в същото време — омразни, неописуеми. Винаги бяха едни и същи, все едно че пътуваше в ума си като по-млад, виждаше, душеше, вкусваше и усещаше като тогава, макар да знаеше в някакво кътче на същия този ум как бе приключило всичко. Бедствие се извисяваше на хоризонта, издигаше се като призрачна демонска крепост извън края на времето и хвърляше сянка, от която цялата красота и блясък помътняваха болезнено. Но бе обречен да преживява миналото в сънищата си, да понесе радостта и блясъка, само за да разбере, че накрая...

Беше я срещнал в Риланон.

За първи път посети Риланон в едно ранно лято, време на цветя, разцъфтели навсякъде. Накъдето и да обърнеше поглед, всичко цъфтеше. Дори пристанищните кръчми имаха сандъчета с цветя по прозорците.

Докато яздеше от кейовете към кралския дворец, величието на кралската столица секна дъха му. Не искаше да мигне дори, за да не изтърве някоя нова и още по-красива гледка. Само опитът му помагаше да язди непознатия кон през гъстата човешка тълпа, без той да го хвърли от седлото, докато очите му бяха запленени, а умът — замаян.

Градът бе построен на хълмове, около които се виеха сребристите ленти на реки и канали. Риланон сякаш нямаше връх, а продължаваше да се издига все по-нагоре и нагоре към облаците. Над водните пътища в изящни дъги се извиваха мостове. На безбройните островърхи кули се вееха флагове и знамена, и всички пърхаха, сякаш се радваха на веселия порив на вятъра.

Не се бе отърсил от скръбта след смъртта на баща си през зимата, но сега му олекна от гледката. Очите му се пълнеха със сълзи от гордост и гърдите му се издуваха от великата чест, че е поданик на Островното кралство.

„Благодаря на боговете, че дългът ме задържа — мислеше си той. — Това трябва да е най-красивото от всички времена, в най-красивия от всички градове. Виждам го в най-великолепния му миг и образът му ще остане в сърцето ми завинаги“.

Беше дошъл, за да поднесе клетвата си за вярност пред краля и да го утвърдят за новия барон на Ландсенд. По традиция владението му бе част от Западното кралство, а господарят му, лорд Съдърленд, беше васал на принца на Крондор, но традицията повеляваше всеки благородник на Кралството, колкото и далечна да е провинцията, да дойде колкото може по-скоро и да коленичи пред краля в древното рождено място на държавата.

Последва вихър от образи: отсядането му в покоите за гости в двореца, обиколките из града и околностите, срещите с мнозината схолари, с които бе водил преписки, посещенията на продавачи на книги, с техните богати колекции със стотици томове.

И се върна един съвсем ясен спомен от онова време: „Никога не съм бил толкова щастлив в живота си — изведнъж бе осъзнал един ден, след като бе затворил поредния тежък том в скута си. — Не искам

да се връщам у дома, за да отсъждам спорове за крави и да броя стрелите в оръжейните, да говоря за зърно, за лов и за лошо време, за безсмислени патрули по границата, която Кеш рядко безпокои, да нареждам на капитани да гонят пирати от Дърбин. Да можех да си остана тук до края на дните си, сред учени и мъдреци, сред онези, които разбират цената на знанието!...“

„Стига“, безмълвно прошепнаха старческите устни и ръцете се впиха в завивките. Сълзи потекоха изпод тънките му сбръчкани клепачи. „О, моля те, стига!“

Бернар измъкна ръцете си от ръцете на своя владетел, стана и се взря в угриженото му лице. Беше толкова близо, че долови миризмата на канела и карамфил от подправеното вино в дъха на стария мъж и видя тъмните кръгове на изтощение около очите му. Залата за аудиенции около тях бе вихрушка от цветове.

Церемонията приключи бързо. Крал Родрик Трети, уморен и измъчен на вид старец, каза няколко думи на новия барон, после придворните бързо го изкараха навън — след него чакаха много други и кралят трябваше да поздрави всички тях. Бернар някак си разбра, че никога повече няма да види този крал — и скоро след като напусна Риланон, наистина получи вестта, че кралят е починал и че короната ще наследи неговият син, също Родрик.

Приеми и аудиенции, кратка среща с принц Родрик, и дните изтекоха. Повечето придворни гледаха с безразличие на провинциалния барон, въпреки че неколцина изпитаха завист заради интереса на принца към учения млад благородник от Запада. Единствена в двора лейди Лизабет, една от придворните дами на кралицата, прояви интерес към Бернар, но дебелият ѝ фигура и безсрамното ѝ поведение го отблъскваха. Тя не искаше него. Искаше някого с титла — дори провинциален благородник като Бернар можеше да разбере това.

Споменът бе съвсем пресен. Бернар едва не подскочи, когато Лизабет изникна от храстите, докато той вървеше по алеята към центъра на дворецовия парк, за да почете сред разкошната зеленина.

Само звънливият ромон на фонтана щеше да му е компания. Той бързо си нахлузи маска на равнодушие, каза хладно и с лек поклон: „Милейди“, стисна книгата си и продължи.

Тя търсеше вниманието му и той, като се стараеше да бъде учтив и сдържан, се опита да се измъкне от ръцете ѝ — обясни, че търси самота, а не компания. Виждаше как се движат устните ѝ и си спомняше части от разговора, но за миг всичко се замъгли, а сетне отново дойде на фокус при звънливия смях, последван от думите:

— О, Лизабет, остави негово благородие да продължи с науките си и ела с мен, хайде. Трябва ни още една за игра на карти и ще се радваме на компанията ти.

Бернар извърна очи от неприятната гледка с досадната Лизабет и се озова пред видение в семпла зелена рокля.

— Не! — прониза старческият глас тъмнината на спалнята. — Не това! Моля те, не това! Остави ме да се събудя, остави ме!

Беше все едно, че някой е дръпнал книгата от ръката му и го е ударил с нея по главата. Виждаше само искрящите зелени очи на младата жена, пищния водопад на черната ѝ коса, бялата извивка на шията ѝ и онази тъй сладка, сладка усмивка. Птици с пищни пера и сребърни пръстенчета на краката стъпваха около нея, а лозниците текома зад гърба ѝ тръпнеха пурпурни под лекия лъх, развял кичурчета от косата ѝ. Сърцето му спря.

В първия миг намесата ѝ като че ли ядоса лейди Лизабет. Но после тя погледна Бернар и вдигна ръце.

— Права си, Илейн — рече и тръгна към приятелката си. — Баронът явно няма време за мен.

Когато се наканиха да си тръгват, Бернар се съживи отново, с чувството за някаква неназовима тъга, която стегна сърцето и гърдите му като сянката на бъдеща скръб.

— Милейди Лизабет — промълви той, — няма ли да ме представите на приятелката си?

Макар на бузите ѝ да изби червенина от яд, Лизабет не можеше да си позволи да откаже представянето на един барон.

— Милорд, позволете да ви представя лейди Илейн дьо Бентон.
— Тонът, както и държането ѝ, бяха сковани и формални. — Семейството ѝ притежава малко имение край Тимонс. — Изпита зла наслада, като натърти на думата „малко“.

— Омаян съм — отвърна той тихо, почти шепнешком.

„Не беше придворно ласкателство. Тя наистина ме омагьоса само с една усмивка“.

Илейн отвърна с дълбок реверанс, свела поглед, и не се изправи. Лизабет завъртя очи с досада.

— Милейди Илейн, имам честта да ви представя лорд Бернар, барон на Ландсенд.

Илейн се изправи с лъчезарна усмивка и му подаде ръка. Той я пое нежно, целуна я и изведнъж с болка забеляза петната мастило по дългите си пръсти.

— За мен е удоволствие, бароне — каза Илейн.

Имаше трапчинки на бузите. За първи път в живота си той разбра защо ги смятат за прелестни.

— Моля да ни извините — каза Илейн. — Приятелките ни чакат.

— Разбира се. Надявам се да се видим скоро пак, милейди. — Бернар се поклони; беше му нужна цялата сила на волята, за да пусне деликатните ѝ пръсти.

Тръгнаха си, хванати под ръка. Малко преди да подминат резкия завой на живия плет, Илейн се обърна и го дари със свенлива усмивка и леко кимване. И го превърна в свой роб.

Сънят се замъгли; в ума му проблясваха откъслечни спомени. Дни и седмици отминаваха, а запознанството им почти не напредваше.

Той измисляше стотици поводи да е близо до нея, но така и не намираще възможност да поговорят насаме. Винаги се оказваше, че я чакат други срещи, а ѝ задълженията ѝ към кралицата не ѝ оставяха възможност да се срещнат. Оказваше се обкръжен от млади придворни дами, когато тя бе свободна от задълженията си. Държаха се с него като с натрапник, но високият му ранг го пазеше от външното им пренебрежение, а слепотата му спрямо останалите, докато Илейн бе наблизко, му пречеше да види подигравателната им насмешка заради явното му увлечение. Колкото повече му се изплъзваше тя, толкова повече я желаше той. Въпреки близо тридесетте му години, въпреки отговорностите му на барон и годините, през които бе управлявал

баронството, докато баща му лежеше покосен от болестта, бе неподготвен за момиче, почти два пъти по-младо от него. Почти нищо не знаеше за Илейн, а все по-дълбоко се влюбваше в нея.

Мислеше за нея с копнеж всеки миг, докато беше буден, а и в сънищата си. Струваше му се възплъщение на всичко, което е прекрасно, женствено и мило. Струваше му се невъзможно да я обича така дълбоко, а тя нищо да не изпитва към него. Навярно просто криеше чувствата си и изчакваше момент, когато ще могат да останат сами.

Онази част от Бернар, която беше старец в самотното легло, вече бе престанала да се моли. Той дишаше задъхано като пребито псе, едва потръпващо след ударите на бича.

Барон Хамил де Рейси беше благородник, упражняващ значително повече дворцово влияние от Бернар, и освен това бе наистина богат: по облицованите с дърво стаи на покоите му висяха знамена и оръжия на древните му предци, но също така — имаше и уреди и книги по рафтовете. Тъкмо научните им интереси постепенно ги привлякоха един към друг.

Първите им срещи пробягаха беззвучно в ума на Бернар — споделени чаши вино, пиршество, на което седяха един до друг и си разменяха учтивости, а после изведнъж сънят ясно се отвори, като оживял спомен.

Хамил водеше Бернар по някаква тъмна улица в бедняшката част на града. Вонята на боклук, когато подминаха една от задънените пресечки, бе силна като скърцането на ботушите им по мокрия чакъл и калта. Хамил рече:

— Фамилията ѝ е много дребна и незначителна. Добро, старо име, първоначално с баронско родословие от Батира, но вече притежават само едно отдалечено малко имение на юг. Това му е останало. Лишен е от всички наследствени титли, спечелени от предците му, и, отчаяно се е вкопчил в ранга „скуайър“, който Короната му е оставила в знак на благоволение. Тя е само „лейди дьо Бентон“. Той е изключително невъздържан комарджия, пропилял

значително богатство. След като няма мъжки наследник, родът ще се прекъсне с него и съм готов да се обзаложа, че Короната ще закрие имението.

Игралният дом се оказа долнопробно заведение, в сутерена като че ли на някогашен бардак, със стари опушени греди на ниския таван. Влизаше се, след като слезеш по шест изтъркани каменни стъпала. Двата се бяха загърнали плътно в наметалата си, но самата тъкан на черния плат ги отличаваше. Към тях се извърнаха очи: свирепи очи на нашарени с белези лица; помръднаха тела, облечени в дрипи и опърпани някогашни скъпи одежди. Гузните се записриваха от страх, хищните ги обкръжиха.

Хамил се усмихна и остави дръжката на сабята си да се покаже. Изтърканата ѝ кожа отправи по-силно послание от инкрустациите по предпазителя — побойниците и уличните бандити се заотдръпваха.

— Тук няма да видиш благородник — промърмори Хамил, повтаряйки мисълта на Бернар.

— И не сме видели — отвърна също така тихо младият мъж.

Дьо Бентон не можеше да се сбърка — надвесен над масата, без да обръща внимание на никого. Беше слаб, мръсен, а дрехите му, скъпи и изискани някога, бяха на петна и опърпани. Светлите му очи с трескава светлина следяха въртящите се зарове. Направи залога си и облиза похотливо устни.

Бернар извърна глава — беше непоносимо да разбере това за когото и да било, най-малкото за бащата на девойката, която обичаше.

Да, обичаше!

Хамил беше прав: този човек бе пълен позор. Не можеше да повярва, че цвете като Илейн е разцъфнало от такъв боклук. „Трябва да я спася — помисли си той. — Преди този звяр баща ѝ да я оскверни“. Разбираше, че човек като дьо Бентон е в състояние да я повлече по мръсния си път, ако някой не я освободи от него. Отчаянието, което се изписа на лицето му при загубата на залога, му подсказа, че дьо Бентон с радост би връчил ръката на дъщеря си на всеки, който му даде кесия жълтици. Трябваше да получи разрешение да се венчае за нея. Трябваше да попречи на баща ѝ да даде ръката ѝ на някой дебел търговец или на глезеното синче на някой немарлив благородник от Изтока.

— Да си вървим — рече той на приятеля си. — Достатъчно видях.

— Надявам се — отвърна Хамил, макар от тона му да беше ясно, че Бернар не го е разбрал. Щом се върнаха в жилището на Хамил до двореца, баронът се увери, че приятелят му не е схванал урока.

Трябваше да се спазят известни формалности. Бернар търпеливо поднесе молбата си Короната да му разреши да се ожени и след срещата със свадливия дворецов служител, отговарящ за препоръките на Короната, разрешението му бе дадено с голяма неохота.

Въоръжен с кралското разрешение, макар и не благословия, Бернар се зае да увещае и спечели дамата на своите мечти. Открил беше, че любовта е великолепно чувство: замайващо, опияняващо, неизмеримо, възхитително.

Отначало не беше сигурен дали Илейн споделя чувството му и тази несигурност го терзаеше ужасно; още по-болезнена бе заради съкрушаващата го обич към нея. Отклоняването на поканите му и задълженията ѝ с кралицата я правеха недостижима. Той започна да намира начини да бъде с нея дори това да означаваше да се домогва до покани за светски събития, на които щеше да присъства и тя. Но беше толкова трудно да привлече вниманието ѝ. Винаги беше обкръжена от светските си приятели. Особено един, който все ангажираше времето ѝ, чаровен, но разпуснат младеж, Закри, третият син на дребен дворецов скуайър. Обличаше се според последната дворецова мода и се държеше надут от арогантност, а не от спечелена в боеве самоувереност. Устата му беше почти женствена, когато нацупеше устни в неодобрение заради някой въображаем недостатък в облеклото на Бернар, а усмивката му винаги беше подигравателна. За Бернар беше очевидно, че намеренията му спрямо Илейн не са чисти, но също така му беше ясно, че тя се увлича по него. Трябваше да действа бързо, иначе милият ѝ нрав и наивността ѝ щяха да я доведат до позор. Бернар бе сигурен, че щом Илейн се увери в искрената му любов, детинското ѝ увлечение по такова развратно хлапе като Закри ще се изпари.

Ако баща му все още беше жив, сигурно изобщо нямаше да се осмели да поиска ръката ѝ. Старият барон щеше да държи на много по-изгоден брак за сина си и бъдещите си внуци. Но Бернар бе свободен да удовлетвори личния си порив към щастие и го стори.

Скоро започна да пренебрегва светските срещи и да търси начини да остане с нея. Просто се озоваваше до нея при всяка възможност, без да обръща внимание на мрачните погледи на Закри и другите ѝ приятели, и ги отблъскваше, залагайки на високия си ранг.

Илейн се държеше мило, но и коректно. Усмивките ѝ бяха сърдечни и се смееше учтиво на шегите му. След известно време се увери, че тя е свенлива, с чиста душа и не знае как да покаже дълбоките си чувства. Беше истинска дама, въпреки ужасния си баща. Криеше се зад маска, поне така мислеше, тъй като му бе невъзможно да си представи, че не може да отвърне на чувствата му. Трябваше да го обича!

Това, че го обича богиня като Илейн, го караше да се чувства особено, силен и способен на всякакъв подвиг. Дори да спечели ръката и сърцето ѝ, въпреки тази нейна скромност. Изведнъж доби друг поглед за стиховете на романтичните поети и за маниите на мъже, тръгнали на война заради любовта си към някоя жена. След по-малко от месец на кратки срещи с нея из двореца реши да сложи край на всичко това и потърси баща ѝ.

Бащата на Илейн даде съгласието си със смайваща готовност. Цял барон искаше ръката на дъщеря му, при това без да го притеснява невъзможността му да предложи дори символична зестра. Съгласи се с всички предложения на Бернар, включително със скромната годишна сума за жилището му като скуайър в Риланон. Бернар не го направи от щедрост — искаше да е колкото може по-далече от тях. Да беше се съгласил, Бернар щеше да му намери жилище в Ролден или в някое от Източните кралства. Скуайърът му обеща, че дъщеря му ще бъде на другия ден сама в дворцовия парк на определено място, за да приеме предложението му. Старецът беше извън себе си от радост, когато Бернар напусна бедняшката кръчма, в която уговори ръката на жената, която обичаше.

Намери я на другия ден на една пейка в центъра на парка, пребледняла и боязлива като стресната сърна. Моментално падна на коляно пред нея и взе ръката ѝ в своите. Този път пръстите му бяха чисти и тъмният тен на кожата му бе в прелестен контраст с нейната белота.

— Говорих с вашия баща и той се съгласи да се венчаем — промълви той и сърцето му буквално подскочи до гърлото, докато

чакаше да види реакцията ѝ.

— Вие не ме познавате — отвърна тя тихо и без дъх. — Как е възможно изобщо да ме обичате?

Усмехнат, той целуна пръстите ѝ.

— Достатъчно е да ви видя, за да ви обичам. Познавам ви по-добре, отколкото си мислите. Но вие не ме познавате, и това е моя вина.

Бернар сведе глава над дланта ѝ и погали пръстите ѝ с палеца си, замаян от чудото да се докосне до нея. После вдигна глава и я погледна.

— Наистина ви обичам, милейди. Обещавам, че ще бъда ваш добър и нежен съпруг. Моля ви да ме направите най-щастливия жив мъж, като ме удостоите с ръката си. Любовта ми ще събуди сърцето ви и ще разберете това, което знам аз: че не бих могъл да ви обичам толкова дълбоко, толкова страстно, без вие да ме обичате в не по-малка мяра. Ще бъдем щастливи, обещавам ви.

Тя го гледаше като в почуда, после затвори очи, затаи дъх и прехапа долната си устна. След миг въздъхна и наведе глава.

— Разбира се, че ще се омъжа за вас, милорд. Не бих могла да откажа такава чест.

Той посегна, повдигна брадичката ѝ и изчака докато очите им се срещнат.

— Готова ли сте да се омъжите за мен драговолно? Защото ме обичате?

Една сълза потече по бледата ѝ буза.

— Разбира се, че съм готова — промълви тя задавено. — Разбира се. — После скочи на крака и каза: — Простете, милорд. Твърде смутена съм, трябва да се съвзема.

След тези думи побягна и го остави озадачен от странното ѝ женско поведение, ала възбуден и възрадваан. Кръвта му кипеше от щастие. Тя го обичаше!

На следващата им среща Илейн настоя церемонията да се проведе колкото може по-бързо. Храбростта ѝ бе отнела дъха му и кръвта му бе кипнала. За миг му беше трудно да мисли и този път я взе в прегръдката си, удивен и зарадваан. Когато вдигна главата ѝ и я погледна, имаше чувството, че ще се разтопи от зноя на страстта си. В

този миг разбра, че е готова да му се отдаде без колебание. Потисна страстта си и прошепна:

— Не бих посегнал на честта ти. — Илейн примигна и го изгледа стъписано. — Но ще се венчаем колкото е възможно по-скоро.

Венчавката бе скромна, в катедралата на Рутия — Богинята на късмета — в двореца, свидетелите бяха повече приятели на Бернар, отколкото на Илейн.

— Няма нищо — лековато отвърна тя на въпроса му. — Тук е така. Аз продължавам по пътя си, те — също.

Той си помисли, че е уязвена от това, че са я изоставили, колкото и пренебрежително да гледаше на отсъствието им. Постара се да го компенсира с изключителното си внимание по време на малкото, но елегантно сватбено тържество. По-късно, след като останаха сами, ѝ поднесе личния си сватбен дар — великолепно смарагдово колие.

— За да отива на очите ти — каза ѝ.

Илейн беше замаяна и стоя цяла минута пред огледалото, без дума да каже. Докосна всяко камъче, после вдигна очи и срещна неговите в огледалото. Устните ѝ леко се разтвориха и тя дръпна панделката, държаща нощницата ѝ затворена. Помръдна рамене, тънката тъкан се смъкна в нозете ѝ и тя се обърна, усмихна се и пристъпи към него, гола — само със смарагдите на шията.

Онази нощ, онази страстна, великолепна нощ, бе най-щастливата в живота му.

Изтерзан, старецът заплака в съня си и сълзите бликнаха изпод затворените клепачи. „Не!“, извика той в ума си, съзнаваше, че за сетен път е навестил и оставил зад себе си единствената най-хубава нощ, която бе познавал, и знаеше каква болка и страдание щяха да последват.

Пътят до дома бе толкова удобен, колкото бе възможно да го уреди, но Илейн не понесе добре пътуването. Облекчението му беше огромно, щом влязоха в залива на Ландсенд, защото бе започнал да се страхува за здравето ѝ. Беше ѝ зле почти през цялото пътуване и той бе решен да я заведе на лекар колкото може по-скоро.

Застанал до нея при корабния парапет и прегърнал я грижовно с ръка през раменете, Бернар долавяше разочарованието, скрито зад усмивката ѝ. Той самият за първи път виждаше Ландсенд съпоставим с Риланон, Саладор и Крондор, и сравнението не беше добро. Малко отрудено градче, сиво и простовато.

— Ти ще го направиш красив само с това, че си тук. Хората ми ще те обикнат — обеща ѝ той.

Илейн се усмихна омайващо, прегърна го и на сърцето му олекна. Беше чудесна: всичко, което си беше мислил, че е, и много повече. Само да не ѝ прилошаваше толкова често.

Взе я със себе си в имението извън града заради по-чистия въздух там. Илейн изглеждаше отегчена и апатична, но му се стори, че поукрепва.

Не бяха изтекли и три седмици, когато в пристанището пристигна кораб с много от приятелите ѝ. Донесоха лоша новина. Баща ѝ бил убит в някаква кръчмарска свада. За негов ужас Илейн припадна.

Бернар нареди на слугите да я отнесат в спалнята ѝ, след което насочи гнева си към приятелите ѝ.

Закри, третия син на скуайъра, по когото Илейн някога бе толкова увлечена, сякаш се стъписа от удивление. На учуденото му красиво лице се изписа ярост заради нападките на барона.

— Никога не бих помислил да нараня лейди Илейн! — избухна той. — Тя е твърде скъпа за нас. — За миг Бернар беше сигурен, че хлапакът ще извади сабята си, и усети, че с нетърпение очаква един такъв сблъсък. Но Закри се овладя и посочи назад към приятелите си. — За всички нас. Съжаляваме, че проявихме нечувствителност към деликатността на вашата дама. Трябваше да предвидим колко ще я потресе тази новина.

Всички закимаха и замърмориха одобрително. Бернар ги изгледа, пребледнял от гняв.

— Тъй като съпругата ми ви цени много и тъй като дойдохте тук с добро намерение, разбира се, ще ви предложи гостоприемството на своя дом. Но ви предупреждавам — при най-малкия намек, че я тревожите, ще заповядам да напуснете.

След тези думи се обърна и последва слугите към покоите на милейди, за да седи до леглото ѝ, докато тя се събуди.

Всъщност преценката на Закри за чувствата на Илейн към баща ѝ се оказаха верни. Защото макар Бернар да очакваше, че ще потъне в дълбока скръб, след като се съвзе от припадъка, тя не показва никакъв признак на мъка: по-скоро прекарваше цялото си време с приятелите си, смееше се и си разменяха клюки, дори танцуваше и пееше. Бернар не одобряваше поведението ѝ — беше неприлично. Но все пак не можеше да ѝ откаже нищо. Особено след като беше видял окаения ѝ баща и можеше да разбере липсата ѝ на чувства. Сигурно е било истински ужас да бъде отгледана от човек като него. Все пак след няколко светски приема и многото разходки за пазаруване из града местните скуайъри и богати търговци едва успяваха да прикриват неодобрението си от фриволното ѝ поведение. Бернар беше объркан. Но продължаваше да ѝ прощава всичко, като отдаваше действията ѝ на безразсъдната младост ѝ на влиянието на суетните ѝ приятели.

Искаше да е до нея непрекъснато, но задълженията, които бе изоставил, се бяха натрупали през месеците, докато го бе нямало, и сега имаше много работа. Често му се налагаше да прескочи до града или в съседните села да ръководи нещата в баронството и го нямаше за по два-три дни. В стария замък с изглед към града имаше гарнизон, но иначе замъкът беше необитаван и изглеждаше запустял. Освен войниците, личния му секретар и градските управници, които го посещаваха, Бернар беше сам. В такива случаи изгаряше от ревност и се мразеше за това.

Знаеше, че приятелите ѝ я тласкат към непристойно поведение. Илейн беше добронамерена, но толкова невинна, че не виждаше нищо нередно в глупавите им игри, които по времето на траура граничеха с разпуснатост. Не и в Риланон може би, но със сигурност в Ландсенд.

Трябваше да направи нещо! Най-малкото трябваше да направи нещо с този Закри. Той беше подстрекателят, онзи, който тласкаше всички към разпътно поведение. Отървеше ли се от него, проблемът щеше да е решен.

Да, нещо трябваше да се направи, и то скоро.

Болката на стареца не намаляваше в съня му, но тънките му устни с дълбоките бръчки покрай тях се свиха и оголиха жълтите зъби. Лицето му беше съвсем изнемощяло, но за миг някой наблюдател щеше да го види млад и разгневен, обзет от хладна, ледена ярост, толкова по-гибелна от това, че идеше от ума, а не от сърцето.

Но нямаше кой да види. Нямаше никого. Двамата стражи пред вратата бяха подбрани за да изпълняват заповеди, а останалите в тази нощ бяха същите като всяка нощ, откакто бяха постъпили на служба при барона: каквото и да чуваха или да си мислеха, че чуват от покоите на барона, след като се оттеглеше да спи, нямаше да влязат, освен ако той не ги повикаше. Двамата на пост бяха свикнали с виковете, стенанията и проклятията. И не обърнаха внимание и на жалостивия плач, който чува.

Образите се сипеха като лавина, един през друг, Бернар стискаше завивките като удавник спасително въже.

Беше излязъл на лов и приятелите на Илейн бяха с него. Излетя стрела, глиганът падна убит и Бернар се обърна разгневен. Безочливият хлапак му беше отнел трофея!

Изведнъж се озоваха над скалите, вълните връхлитаха с грохот долу и той чу вика на Закри:

— Сър! Чуйте ме!

Но Бернар нищо не можеше да чуе през шума на прибоя и макар устните на Закри да се движеха, не можеше да разбере какво му казва. Кипнал от гняв, Бернар замахна с копието за глигани и конят на Закри изцвили, и изведнъж Бернар бе сам на скалите.

Езда, после той изведнъж се озова в замъка си, гостите му слизаха от конете, а лекарят тичаше да го посрещне с радостната новина. Щеше да става баща!

После се видя до Илейн и тя плачеше, раменете ѝ трепереха и той не можеше да разбере защо. Заради новината, че Закри е изчезнал? Или бяха сълзи на радост?

После видя впряговете на приятелите ѝ, тръгнаха да се връщат в Риланон, нетърпеливи да се качат на кораба, преди зимните бури да им попречат.

Старецът вече лежеше неподвижно, само гърдите му се повдигаха рязко и спадаха, и очите помръдваха под затворените клепачи.

За миг беше изпитал покой. Спомни си тихата радост, която изпитваше в очакването на бащинството. Илейн се беше стаила в покоите си, рядко проговаряше с него или със слугините, грижещи се за нея. Понякога ѝ гостуваше съпруга на скуайър или на някой от по-заможните търговци и тя за малко грейваше от радост в компанията на другата дама, докато пиеха чай или се разхождаха в градините, но повечето време изглеждаше тъжна по непонятна за него причина.

После дойде нощта, когато Илейн трябваше да роди. Откъм морето се беше вдигнала буря: грамади пурпурночерни облаци се струпаха на хоризонта на запад и просветваха от далечните мълнии, обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове.

Камшиците на дъжда заудряха и по имението, мълния разцепи небето и гърмът изтрещя в прозорците. Бернар беше подкупил акушерката да остане последните две седмици и при това ужасно време се зарадва, че го е направил.

Бурята доведе до портата му някакъв пътник със слугите му, помолиха се за подслон и Бернар ги приюти с радост — гостоприемството носеше късмет, а в този момент той имаше ужасна нужда от късмет. Къщата беше станала твърде тиха в последно време, затова се зарадва на компанията на госта си, още повече щом разбра, че е учен човек и много повече е загрижен за книгите в каретата си, отколкото за конете, слугите или за самия себе си.

— Лиман — едва промълвиха името устните на спящия старец.

Бернар не можеше да види лицето на мъжа. То оставаше в сянка и колкото и да се опитваше да си го припомни, споменът за лицето на този мъж му убягваше. В трескавия си сън старецът си спомняше, че пиха вино с този човек, че беше го виждал на дневна светлина, но точно в този момент, докато преживяваше ужасната нощ, не можеше да види това забулено в сянка лице.

После дойде писъкът и той чу гласа на Лиман, идващ като че ли от огромно разстояние, понесен от бурята:

— Трябва да отидете при нея, милорд.

Бернар изтича от стаята, когато вторият вик раздра въздуха. Ужасът даде криле на нозете му. Ала колкото и да бързаше, стъпалата му сякаш отказваха да го държат. Коридорът беше невероятно дълъг и всяка стъпка беше усилие. Чувстваше се все едно, че тялото му е стегнато в тежка броня, че краката му са в оловни ботуши, ужасът се надигаше, докато се мъчеше да стигне до покоите си. После, след няколко мига, се озова пред вратата на Илейн, отвори я...

Акушерката беше вътре, обзета едновременно от радост и от страх. Бебето идваше, но Илейн беше в беда.

— Имате син, милейди! — каза след миг акушерката.

Връчи бебето на една от слугините и тя изтича с него при другата, която приготвяше коритото.

В съня си Бернар стоеше на място, неспособен да помръдне, а после пристъпваше към леглото ѝ и застана при краката ѝ, изтръпнал от ужас. Спомни си как видя милата си бледа жена, с влажното ѝ от пот лице, с черната коса, полепнала по челото ѝ. Нощницата ѝ беше вдигната над корема, а всичко отдолу беше в кръв.

Очите на Илейн го потърсиха и в тях се четеше безмълвна молба, а после той изведнъж усети нечие присъствие до себе си.

— Милорд — промълви тихо гласът до рамото му.

Бернар се обърна и зяпна госта си.

— Какво правите тук?

— Навярно бих могъл да направя нещо.

Последва лавина от образи. Лиман вдигна ръце и стаята потъна в мрак.

Акушерката понечи да му подаде бебето, но Бернар само го погледна и изкрещя:

— Махни го от очите ми! Не искам да го виждам повече!

Изведнъж в стаята се бе появил монах, жрец-лечител от ордена на Дала, а след миг до него стоеше лекарят. После той чу гласа на монаха.

— Съжалявам, милорд. Тя ще издъхне скоро, нищо не може да се направи.

Беше извън стаята и Лиман монотонно мълвеше заклинание. Бернар отново се взря в него, но не можа да види лицето под широката периферия на шапката.

Накрая видя лицето на жена си — тя лежеше в предсмъртна агония в леглото, лицето ѝ беше бяло, а очите ѝ — пълни с кръв.

— Оставете ме да си ида! — примоли се тя.

Бернар изохка и се събуди. Въздъхна и притвори парещите си очи.

Беше го сънувал и преди. Твърде често всъщност. Но краят беше нов. Преди бе сънувал само нейните думи.

— Няма да позволя да умреш — прошепна той на себе си. Извърна глава към прага на стаята ѝ. Свещите бяха угаснали.

Макар времето в стаята ѝ да течеше бавно, все пак течеше. Седемнайсет години бяха минали от онази ужасна нощ. Всеки ден Лиман бе подновявал магията ѝ всеки ден се опитваше да намери заклинание, което да спаси Илейн.

Отначало опитваха само с бяла магия: търсеха знахари из страната, веднъж дори повикаха срещу висока цена един от Велики Кеш, за когото бяха чули, че може да прави чудеса. След това опитаха с целебни заклинания, но нито едно не ѝ помагаше.

Всеки път щом сваляха заклинанието, което я съхраняваше, той се боеше, че ще му се изплъзне, но всеки път тя бе преживявала достатъчно, докато разберат, че и този път не ще успеят, и го подновяваха.

Напоследък се бяха обърнали към по-тъмна магия, заклинание, намерено в древен том, който Лиман бе успял да купи от един търговец от Кеш. Нещо злокобно имаше около тази книга, ала Бернар бе изчерпал всички други възможности. Трябваше на всяка цена да опита това ужасно и кърваво нещо, иначе щеше да полудее.

Лиман го увери, че скоро ще успеят. Трябваше да успеят. Иначе щеше да загуби Илейн завинаги.

ГЛАВА 11

ОТКРИТИЕ

Лори се сепна и се събуди.

Утринните звуци бяха обичайни: кукуригане на петли, чуруликане на птици, но миризмата не беше — прашно и пусто бе някак около нея, имаше твърде много пушек и мирис на нечистотии, нямаше го свежия мирис на зеленина. А и подът беше от корави дъски, а не посипаният със слама познат пръстен под.

„Къде?...“ — помисли си тя.

И я удари зашеметяващо, като конски ритник в корема: „Аз съм в Ландсенд. Тук съм, за да търся Рип. Мама и татко са мъртви“.

Беше късна утрин, ако се съдеше по жълтеникавата светлина, процеждаща се през кепенците на прозореца, лъч, изпълнен с танцуващи във въздуха пращинки. Беше сама, толкова сама, че остана да лежи още миг съвсем неподвижно.

„Мамо! — помисли си тя. — Имам нужда от тебе, мамо!“

Но никога вече нямаше да види майка си, а последните думи, които си бяха казали, бяха в караница. Никога повече нямаше да види баща си да идва от нивите, да се усмихне и да разроши косата ѝ, или да седне край огнището в зимните вечери и да ѝ заразказва стари истории с бавния си дълбок глас.

Доплака ѝ се, ала сълзите не идваха. Вместо тях — тъпа, болезнена пустота. Надигна се и седна. „Рип е жив“, сгълча се. Трябваше да се съсредоточи върху това. „Ще го намеря!“

Но щом се съсредоточи, усети още нещо: Рип вече не беше в Ландсенд. Тя отметна плата, с който се беше загърнала като с одеяло, нахлузи обувките си, стана и отиде до прозореца.

Не видя никого долу и макар околните складове да бяха с прозорци, от тях също не видя да наднича някой. Налагаше се да рискува с надеждата, че и нея никой няма да я види. Погледна омачкания плат, който смяташе отново да навие на топ, и поклати глава. Нямаше време за това. На първо място беше Рип. Стъпи с

единия си крак на перваза, а с другия опипа за покрива зад ѝ под себе си.

— Какво правиш, по дяволите!

Викът като че ли дойде точно зад нея. Лори ахна и за малко щеше да се изтърве. Хлъзна се надолу и стисна здраво перваза. Задържа се така, без да мърда, опряла брадичка на перваза и вкопчена в прозореца на живот и смърт, тъй като под нея нямаше нищо, освен каменната настилка на улицата, двайсет стъпки надолу. Извъртя боязливо глава, но не видя никого. Никой не гледаше и през отсрещните прозорци.

— Какво искаш да кажеш?

Този път гласовете дойдоха откъм главната улица, малко по-надолу от мястото, където пресечката под краката ѝ излизаше на нея. Точно където бяха предните врати на склада.

— Тези сандъци трябва да са на кея след по-малко от час, иначе „Ракът“ ще изтърве отлива. Защо не са по фургоните? Какво си правил цяла сутрин, чесал си си задника ли!

— Наредиха ми едва преди няколко минути! Не съм виновен аз!

Облекчението, което изпита, че викът не е към нея, я накара да се спусне още половин педя надолу. Щеше да се опита да се люшне няколко стъпки вдясно и да стигне до цигления покрив. Но щом се залюля наляво, за да се засили, усети болка — внезапно и силно опарване, което в същото време беше по-студено и от зимния лед, а под всичко това — гадното чувство, че си се порязал.

И преди ѝ се бяха случвали злополуки със сечива и с остри клони. Но не беше като това. Нещо много остро се беше забило в крака ѝ. Горещата струйка кръв я накара да потрепери и тя изохка от все по-усилващата се болка при най-малкото движение.

Искаше ѝ се да запищи и да се пусне, и да стисне крака си; но това означаваше, че ще умре — ако не от падането, то след като я заловят.

„И Рип няма да си има никого“.

Главата ѝ се завъртя, но Лори успя да надвие замайването и вдиша задъхано. „Не се пускай!“, заповяда си тя. Погледна надолу и видя уж невинното парче стъкло, вклинило се между камъните. Някой стъklar бе проявил немарливост в работата си и дългото парче беше паднало от счупения прозорец и се беше заклещило между двете

каменни стени. Беше прорязало крака ѝ като кристален нож. Насили се да вдиша дълбоко и разбра, че ще ѝ е нужна и последната капчица воля и сила, за да се изкатери през прозореца.

Пръстите ѝ се вкопчиха в нацепеното дърво. Не можеше да остане така: падането от тази височина щеше да е много по-болезнено от това, което изпитваше сега. Лори вдиша дълбоко и се издърпа нагоре. Болката беше толкова силна, че тя едва не се изтърва, и така я стъписа, че не можа дори да извика. След като изненадата премина, успя да се сдържи да не изреве; стискаше зъби и мислеше за Рип.

Ако я хванеха, щяха да я затворят, а ако я затвореха, нямаше да може да му помогне. „Не мога да им позволя да ме хванат. Трябва да съм силна“.

Кавгата долу продължаваше, дори беше станала по-шумна. Можеше само да се надява, че ще е достатъчно силна, за да заглуши пъшкането и драскането, докато се мъчеше да се вмъкне в стаичката. Но трябваше и да действа бързо, преди виковете да са привлекли хора по прозорците наоколо.

Беше вече наполовина в стаята, увиснала през рамката от кръста надолу. Вдиша и издиша няколко пъти през зъби, бързо и отчаяно, после дръпна рязко и почти изпищя, когато най-сетне се освободи от стърчащото стъкло. Колкото можеше по-тихо изпълзя в скривалището си, смъкна се върху прашния под и захвапа десния си палец, за да спре писъците, които напиреха в гърлото ѝ.

След като си оправи дъха, седна да огледа раната.

От болката не припадна, но от гледката за малко щеше да изгуби сваяст. Дългият дълбок прорез започваше малко над коляното и стигаше до горната част на бедрото. От разкъсаната плът се лееше кръв и вече се сбиреше на локвичка на пода. Добре поне, че не швиртеше. Кракът се движеше, когато го размърда с ужас, значи сухожилието не беше срязано. Парчето се беше врязало точно в средата на мускула. Но толкова силно кървене можеше да я убие до час. Едно селско момиче разбираше от срязано — и колко кръв има едно прасе, почти колкото човек.

„Направи нещо!“, заповяда си тя.

С разтреперани ръце свали манерката си от колана и я изля върху раната. Пареше като огън и за миг ѝ причерня и изтърва манерката.

Бързо я вдигна и се вслуша да не би някой да е чул звука. Нищо не последва и тя отново погледна крака си.

След като кръвта се беше отмила, се виждаше, че трябва да се зашие. Беше гледала как майка ѝ заши раната на Емет, ратая им, когато брадвата се беше изплъзнала от ръцете му, и внимателно беше слушала указанията ѝ. Но това изглеждаше много по-лошо, а и нямаше какво да използва за игла. Нямаше я и мама. Лори затисна устата си с ръка. Нямаше време за плачене — течеше ѝ кръв, и то много.

Допълзя до топа плат и срязва едно чисто парче; после смъкна панталоните си и превърза крака колкото може по-здраво, с дълги ивици, които да придържат дебелия подложка върху раната. Като не можеше да я зашие, поне да я стегне. Може би това щеше да стигне. Навлече отново панталоните и легна на набързо стъкменото снощи легло.

„Какво ще правя сега?“ Усещаше как Рип все повече се отдалечава. Но не можеше дори да слезе долу с раната в крака, дори да нямаше никого. „Не трябваше да продавам Хораций“.

Но тогава беше сигурна, че Ландсенд ще е крайната ѝ цел. Иначе за какво ще крадат брат ѝ, освен да го продадат на търговците на роби? Но го водеха навътре в сушата; чувството беше като някакъв вътрешен ветропоказател, изместваше се бавно и сочеше пътя. „Защо?“, отново и отново си повтаряше тя.

Този вътрешен вик започна с отчаяние и завърши с гняв. Защо Рип, защо родителите ѝ, защо тя, защо сега? Какви бяха тези хора, какво вършеха? И над всичкото това, винаги: защо?

Лори затвори очи. Мракът я връхлетя като разярена вълна.

Беше малко след разсъмване — тиха утрин по крондорските мерки. Флора също така тихо се шумгна в стаята на Джими.

— Къде беше снощи? — попита шепнешком.

Изненадан, Джими дръпна гащите си толкова силно, че си приклеци оная работа. Изглежда я сърдито през рамо и едва се пребори с желанието да се хване там, където го заболя.

— Ти... — Гласът му излезе толкова пискливо, че се окашля и почна отново. — Ти забрави ли, че първо трябва да почукаш?

— Ха! Нямах нищо, което да не съм виждала — отвърна му тя пренебрежително.

Джими вдигна вежди и попита мило:

— А лелчето знае ли за това?

Флора извърна глава, оправи един паднал на челото ѝ кичур и се поизчерви.

— Не. Ти може би беше прав. Може би трябва просто да си го премълча.

— Наистина смятам, че така ще е най-добре — отвърна той без съчувствие. — За всички наоколо, искам да кажа.

Тя изсумтя съвсем не като дама.

— Да, не бива да забравям, че и ти си в къпа. — После го погледна с присвити очи. — Та къде беше снощи?

— Излязох на разходка — отвърна Джими намръщено. — Просто да поразгледам града, да се пораздвижа.

Флора сви устни притеснено, пристъпи до него, сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Не трябва да правиш нищо нередно, докато си отседнал тук. Моля те, Джими. Важно е.

— Не съм правил нищо нередно — възрази той.

— Добре, недей! — Тя вдигна ръце отчаяно.

— Какво, в смисъл „никога повече“ ли? Не мога да обещавам това, Флора. Все пак съм Шегаджия, а не монах.

— Поне докато си тук — настоя тя умолително. — Ако направиш нещо нередно, то ще се отрази на мен и на тях и позорът ще е ужасен.

— Подозирам, че под „нещо нередно“ имаш предвид нещо повече от „не кради“. Бас държа, че имаш предвид: „не ходи по кръчми, не се напивай, не влизай в свади, не играй комар“...

Тя поклати глава и се ококори.

— Или пък... — Погали я с пръст по бузата.

Флора се дръпна, все едно че никога в живота си не беше закачала моряци.

— Особено това!

Джими я зяпна. „Не беше толкова отдавна, когато го правихме. Я виж ти!“ Нямахше и два дни, а Флора беше станала съвсем почтена. Той сложи ръце на бедрата ѝ и се изсмя.

Тя му изшътка и се озърна притеснено към затворената врата, а Джими поклати глава.

— Флора, не мога да си представя как ще издържиш на чак толкова въздържание. — Макар че, разбира се, вкусните ястия, удобствата и липсата на грижи за бъдещето щяха доста да помогнат. — Но щом искаш, добре. Ще си спомниш обаче някой ден, че съм се притеснявал за теб, когато започна всичко това.

Тя все още изглеждаше разтревожена и Джими я съжали. Сложи ръка на сърцето си и рече:

— Нямам намерение да те опозорявам, нито роднините ти.

А тя го попита кротко, но решително:

— Тогава кажи ми, моля те, къде беше снощи.

Джими въздъхна дълбоко.

— Добре. Щом искаш да знаеш, спасих едно момиче.

Флора ахна. Изненадата ѝ му се стори почти комична.

— Кое? И от какво?

— Селско момиче, предрешено като момче. Беше се забъркала с някакви продажни ловци на крадци. Помниш ли Джерем Бентон?

— Джерем Змията? Шарлатанинът, дето правеше врътки на селяните, дошли да забогатееят бързо, с Наивника и Фалшивия диамант? Той нали умря?

— Жив е и върти тук шайка ловци на крадци. Изглежда, е гъст с местните полицаи, поне на мен така ми изглежда. Почти го беше хванал момичето, но аз я измъкнах. Не знаеше, че е момиче, иначе сигурно щеше да се опита по-упорито да я задържи. — Джими поклати глава. — Знаеш ли, този град щеше да си е много по-добре, ако си имаше Праведник.

— Селско момиче, преоблечено като момче? — Флора недоверчиво сбръчка носле. — И защо ще се маскира?

Джими се замисли.

— Не каза. Но определено беше честна — не искаше да използва някакъв стар плат за завивка, да не би да го развали.

Флора кимна, явно този път повярвала на думите му.

— И къде е сега?

— Намерих ѝ място за спане в една изоставена стая в някакъв склад. Ако не е направила някаква глупост, би трябвало да е добре.

— Заведи ме при нея — каза изведнъж Флора.

— Какво?! Защо?

— Сигурно бих могла да ѝ помогна.

— Откъде тая милостливост? Не ми ли вярваш? — Почувства се уязвен и в тона му се прокрадна лека обида.

— Може би ако някой ми беше предложил помощ още когато останах сираче, и аз нямаше да стана курва! — каза Флора разгорещено.

— О. — „Ух“. — Е, добре. Но може вече да не е там — предупреди той.

— Поне ще сме се опитали. — Погледна го твърдо. — Ще ида да си взема шала и ще кажа на леля Клеора, че излизаме на пазар, тъй че ми напомни да купя нещо на връщане. — До вратата спря и добави: — Трябва да свършим малко къщна работа, като се върнем, като възпитани младежи. Искам да направя добро впечатление, преди леля Клеора да ме заведе да се видим с дядо ми.

Джими погледна към затворената врата. „Къщна работа. Страхотно“. Изгнаничеството започваше да му се струва все по-тежко.

Флора придърпа задницата на полата си между краката и я затъкна на коланчето на кръста тъй, че се получи нещо като торбести гащи, за да може да се покатери.

„Май нищо не може да я откаже“, помисли си Джими, докато се озърташе. В началото на уличката имаше някакви хора, които можеха да ги видят, ако погледнеха насам... но едва ли щяха да го направят. А и да го направеха, едва ли щеше да ги интересува. Мъжете, които товареха сандъци с грънци в теглените от мулета фургони, бяха твърде заети, а опитът му с фургонджии показваше, че обикновено не си търсят неприятности, освен след работа и ако са подпийнали.

Местата, където можеха да се хващат, изпъкваха добре на утринната светлина и двамата се закатериха съвсем уверено по ниската постройка под прозореца на изоставената стая. Флора беше настояла да вземат торба с храна, която бе овързала в полата си, малък мях с вино пък бе вързан за колана на Джими. „Ако ни спре някой, мога да кажа, че сме тук да мием прозорците“, помисли си той, докато Флора се издърпваше нагоре.

И изведнъж тя прошепна:

— Джими! Тук има кръв!

Погледна надолу и му показа ръката си — на дланта ѝ имаше лепкаво кафеникаво петно. Кръвта беше почти засъхнала, значи беше тука от доста време. Джими извади ножа си и го захапа със зъби. Имаше някои обстоятелства, при които ножът можеше да се окаже от полза, и нахълтването в стаята беше едно от тях. Даде ѝ знак да се дръпне встрани, за да мине пред нея, присви се под прозореца, после се хвърли вътре и се превъртя, пусна ножа и го хвана за дръжката, очите му и острието зашариха из стаята.

— По дяволите — промълви той спокойно, прибра ножа, обърна се и подаде ръка на Флора. — Ранена е. Идвай.

Флора се прехвърли през прозореца и ахна, като видя кръвта на пода — знаеше не по-зле от него какво значи сериозна рана, — а като видя бледата Лори, загърната в оцапания с кръв плат, затисна устата си с ръка и се залепи за стената.

— Банат да ни пази! Убили са я!

Джими коленичи до постелята на Лори.

— Не, още диша — промълви той облекчено. Но кръвта наоколо все пак беше много. — Лори! — Пипна я по рамото и повтори шепнешком: — Лори.

Момичето се стресна, събуди се и отвори уста да изпищи, но Джими побърза да я запуши.

— Аз съм, Джими. Всичко е наред. Донесох ти храна.

— Донесохме ти храна — каза Флора и го избута настрана. Явно нямаше намерение да забрави колко се беше опъвал, когато го помоли да купи хляб, сирене и вино.

— Какво стана? — попита той. — Кой ти направи това?

За негова изненада тя се усмихна.

— Аз. — Въпреки гласа ѝ приликата ѝ с принцесата го слиса. — Слизях от прозореца и някой долу извика. — Тя се надигна на лакти и го погледна уморено. — Изненада ме и се подхлъзнах. Разпрах си крака на едно стъкло. — Отпусна се отново в постелята. — Превързах го, но боли.

„Не се и съмнявам“, помисли си той, щом видя прогизналата превръзка. „Богове, колко е непохватна!“ И веднага му стана гузно: „Е, но тя не е Шегаджия, а най-обикновено селско момиче“.

— Кръвта е много — каза Флора. — Няма да е зле да ми позволиш да видя раната.

Лори примига към нея, после се обърна учудено към Джими.

— Всичко е наред. Това е приятелката ми Флора.

Лори кимна, надигна се с усилие, развърза панталона си и го погледна.

— На крака ми е.

— Добре де. Да ти помогна ли?

Момичето го зяпна втрещено.

— Джими — изсъска през зъби Флора. — Обърни се!

— О! — „Все едно, че ми пука“. Послуша я и чу как вдиша рязко. — Какво?

— Зле е. Срязано е дълбоко и много гадно. Трябва да идеш да ми донесеш някои неща.

— Чакай малко — сопна се той и понечи да се обърне, но двете момичета така се ядосаха, че той остана с гръб и попита кисело: — Какво ти трябва?

— Малко ранилист на прах, бял равнец на прах, листа от равнец също, отваря от еньовче, малко върбова кора и... — явно се поколеба — малко маков сок. И тънка игла и конец. Котешко черво, ако намериш. Ако не — лен във восък.

— Какво? Само това? Никакви танцьорки, слонове, никакви...

— Без маков сок — промърмори Лори. — Трябва да намеря брат си.

— Никъде няма да ходиш с такава рана — заяви Флора. — Не и днес. Хайде, върви! — сопна се тя на Джими.

Той тръгна, но много ядосан. Вече беше купил на тази Лори вино и хляб, сега цяла аптека ли да й купува? Какво още очакваха от него? Маков сок! Флора знаеше ли колко струва маковият сок? И то след като Лори каза, че не й трябвал. Замисли се над това, докато крачеше. Не, по-добре да го вземе все пак. При толкова кръв сигурно я болеше ужасно. Джими въздъхна. Защо добрите дела винаги струваха толкова скъпо?

Когато се върна, Лори спеше, а Флора изглеждаше умислена. Вдигна глава, щом Джими се шмугна леко през прозореца.

— Благодаря ти — промълви тя, щом й подаде лекарствата. Помълча смутено, след което добави: — Ужасно ти благодаря, Джими.

Никой никога не е бил толкова добър с мен.

— Няма нищо — смотолеви той и сви рамене.

„Принцесо Анита, какво направи с мене? — запита се Джими; знаеше, че това е шега само наполовина. — Никога не съм се скъпил да помогна на приятел, но това е тъпо! Флора няма нужда от помощ, тя, дето се вика, кацна в гърнето с меда, а тази дървенячка едва я познавам! Въпреки че прилича на теб — на теб, ако не беше такава непохватна селянка де“.

Флора беше избърсала кръвта — в ъгъла лежеше купчина прогизнал плат, а превръзката на Лори беше нова. Миризмата още си я имаше — смътна под мириса на плесен и прах от склада, но поне нямаше да се притесняват, че някой ще забележи да капе през дъските на пода. Освен това беше слязла да донесе вода, много нужна за човек, загубил много кръв.

Флора грижливо подреди лекарствата, иглата и конеца. Лори се събуди, изглеждаше замаяна — Флора сигурно ѝ беше дала всичкото вино, заради болката.

— Помогни ми да я обърна.

Той го направи и потръпна, щом тя разви раната и се залови за работа. Предполагаше, че срамът не е толкова важен, след като оголеното бе само част от бедро, при това все едно поставено на тезгяха в месарница. Но въпреки това извърна очи.

Да шият твоя рана като че ли не изискваше толкова стискане на зъби, колкото ако гледаш как го правят на друг, освен ако наистина не гледаш на другия като на месо.

Лори го понесе добре, не се наложи да я държи, само потръпваше и дишаше задъхано, и първоначалното му добро мнение за нея се вдигна с няколко стъпки нагоре.

„А и Флора се справя много добре“, помисли си Джими. За джебчийка нямаше много ловки пръсти, но с иглата и конеца работеше изрядно.

— Трябва да те помолим за нещо, Джими — каза Флора, без да вдига глава, докато затягаше последния шев и сръза с острия нож котешкото черво.

— Не — отвърна той към стената. — Помислих си на връщане, че ще ме помолиш за още нещо, и отговорът ми е „не“!

Лори отвори очи и го погледна.

— Не! — повтори той и извърна глава. Твърде много напомняха за принцесата тъжните ѝ очи. Трудно му беше да повярва, че е податлив на момичешки очи, но много се боеше, че е точно така.

— Брат ми го отвлякоха — каза прегракнало Лори. — Той е само на шест години. — Вдиша дълбоко, явно за да не заплаче. — Убиха родителите ми и изгориха къщата и плевнята ни. Не остана много, но земята си струва и още има малко стока и един фургон. Ще ти дам всичко, ако му помогнеш.

— Случайно да ти приличам на пристав? — сопна се Джими. — Това не трябва ли да го прави приставът? — И изгледа Флора с поглед, който казваше: „Да, това приставът трябва да го прави, много добре го знаеш!“

— Никой не ми вярва — проплака Лори и Флора ѝ изшътка. — Извинявай. Всичките ми съседи си помислиха, че са убити от подивели псета или нещо такова и че братлето ми е било отмъкнато от тях. Но не е така. Имаше двама мъже. Единият едър, другият — мършав. Яздеха коне и дойдоха тук. Сега са тръгнали нанякъде и водят Рип. Усещам ги как все повече се отдалечават. — Млъкна ѝ захлипа, сякаш сърцето ѝ щеше да се скъса. — Моля те, намери го. Моля те!

Джими я изгледа стъписано.

— Как? — „Даже и да исках, а не искам“. — Не знам как изглеждат тези мъже, нито къде отиват, брат ти не познавам, кон нямам, а и да имах — не мога да яздя. Искаш от мен невъзможното!

— Я млъкни! — изсъска му Флора. — Иди някъде настрана и помисли, докато почистя Лори.

Разкаран така безцеремонно, Джими седна и заби поглед през прозореца. „Пак ли се оказах злодеят?“, помисли си той и си напомни да не се цупи. „Нали я спасих вече! Два пъти!“

Сякаш след много дълго време — и едно-две леки изохквания, които странно защо го притесниха повече от всичко, което беше чул досега — Флора каза:

— Вече можеш да се обърнеш.

— Виж... — почна той, но видя колко са пребледнели и двете. — Вижте, не искам да съм зъл. Само дето...

— Само дето не исках да се забъркваш повече — довърши вместо него Флора.

Той вдигна възмутено пръст.

— Не казах това.

— Не беше и нужно. Познавам те, Джими. Но... — Флора млъкна, после въздъхна. — В Крондор нямаше да помогнеш на Лори. Съжалявам, но съм разочарована. Мислех, че си се променил.

Джими повдигна вежда. Разбира се, че щеше да помогне на Лори, дори в Крондор. Но това Флора нямаше как да го знае; не познаваше принцесата и нищо не знаеше за чувствата му към нея. А може би той не искаше да го знае. Хвърли поглед към Лори и тя отново — ужасно силно — му заприлича на принцеса Анита, чак до онова страдалческо изражение, когато си мислеше за баща си, затворен в тъмницата.

Очите на Лори срещнаха погледа му. Една кристална сълза се търкулна по бузата ѝ. Джими въздъхна тежко. Беше разоръжен: нямаше начин да се махне от тези очи и да не се почувства по-малко мъж.

— Добре, добре. Ще се опитам. — Надигна се от пода с огромна неохота. — Нищо не обещавам и не знам кога ще се върна. — Обърна се към Флора. — Ще трябва да измислиш нещо за пред леля си — защо съм си тръгнал.

— Ще ѝ кажа, че си тръгнал да попътуваш малко...

— Кажи ѝ, че съм си намерил работа. Чирак при някой търговец или нещо такова. Нещо по-неопределено — не съм ти казал подробности. Докато се върна, ще съм измислил някаква история.

Флора кимна.

— Мисля, че се движат на североизток, по крайбрежния път — каза Лори. — Опитай първо натам. И внимавай. Ония двамата убиха майка ми, баща ми и Емет, без да им мигне окото, нито са мекушави, нито са слаби. Пази се.

— Благодаря. — Джими се обърна към Флора, която стягаше превръзката. Щеше да се пукне от гордост. — Поздрави леля си, в случай че се забавя.

Тя стана и го прегърна силно, после го пусна и го подбутна към прозореца.

— Хайде, върви. И се пази. Знаеш къде да ме намериш.

Беше скръстила ръце, наперена и храбра. Джими се усмихна и поклати глава. Толкова бързо се променяше, че едва можеше да я

познае. Обърна се и се смъкна от прозореца. Може би първото, което трябваше да направи, бе да си намери кон.

— Не — отвърна равнодушно ханджията. — Тръгнаха си малко след съмване, както винаги.

Джарвис Коу плесна двете монети на масата. „Странно. По приказките им вчера очаквах да пият цялата сутрин“. Рядко ще видиш дисциплина и чувство за дълг у главорези, работещи за някой жалък сребърник. Освен ако работата им не беше друга... Или им плащаха по-добре.

Ханджията не обърна внимание на петаците и залъска с парцала около тях, но веждата му помръдна, като издрънча и един сребърник, и монетите се озоваха в дебелията му ръка.

— Кой път хванаха?

— На север, по крайбрежния, както винаги.

Човек не можеше да си наеме кон от конюшня, но можеше да си го купи, пък после да го върне на търговеца на по-ниска цена. Коу закрачи отривисто през Северната порта, ругаеше се наум за забавянето; денят бе умерено топъл, идеален за пътуване, но за негова жалост — и за онези, които преследваше, също. Ала колкото и да бързаше, опитното му око улавяше някои детайли — нехайните стражи на портата, подпрели се на пиките и алебардите, старшият им — отпуснат, но очите му будно шарят из минаващата тълпа, а и снаряжението им — позахабено, но годно за употреба. Както беше дочул, господарят на Ландсенд проявяваше необичайна грижа за сигурността на главния град на баронството. Ядрото на войската си — около двеста души — държеше в старото укрепление в края на града, а в домашното си имение, на много мили отгук, бе задържал само малка почетна гвардия. Но той нямаше наследник, тъй че може би смяташе сигурността на гражданите за по-важна от собствената си.

Управлението, изглежда, бе оставено в ръцете на кралския магистрат в провинцията, на водачите на градските гилдии и на пристанищния началник. Системата си беше съвсем подходяща, стига да не избухнеше война или херцогът да не свикаше набор. Но местният гарнизон съвсем беше зарязал околностите — между стария

замък и селските имения на барона край брега нямаше дори един редовен патрул.

Така провинцията оставаше в безпорядък. Много лесно можеха да се раздвижат разбойнически банди. Или шепа местни негодници да решат, че е по-добре да насилват жени и да крадат овце, отколкото да работят. А местният пристав нямаше нито време, нито сили да налага закона, освен при изрична заповед на барона или съдията.

Коу си помисли всичко това на излизане от портата. Ландсенд все пак си беше по-скоро голямо село, отколкото малък град, с обичайните занаяти и дюкяни, непрактични или незаконни в стените на града. Затова истинско занаятчийско предградие не беше и изникнало, освен шумното пазарище на открито под крепостните стени. Той закрачи към безпогрешната миризма на конското тържище, но щом наближи, спря.

— Господин Джими! Каква приятна изненада. Как е милата ви сестра?

Джими сигурно беше не по-малко изненадан, но го прикри майсторски. Тъмните му очи гледаха с хладно спокойствие и преценяващо, много по-зряло, отколкото за възрастта му, макар че със сигурност беше имал сурово детство и бе пораснал бързо, Коу беше убеден в това.

Коу го огледа от глава до пети и се увери в преценката си, която бе направил още на борда на кораба: „Все още почти момче, няма и петнайсет години. Но доста необикновено и надарено момче. Под момчешката черупка почуква вече мъжът, при това доста опасен мъж, както личи“. Къдрава кестенява коса — подрязана лошо, сигурно с нож — в контраст с добре поддържаните и прилични, макар и не натруфени туника и панталони. Колкото до ботушите, Коу подозираше, че не са се изтъркали на краката на Джими.

Но кое беше главното, помисли си той. „Държи се без намек за младежка непохватност. Движенията му са като на акробат, плавни като на котка, долавяща всичко наоколо с острите си сетива; умее да отбягва хората, без да ги поглежда, шмугва се ловко из тълпата, без да се блъска в тях“. Коу се усмихна. Последното може би не беше съвсем вярно, но подозираше, че ако се блъсне в някого на улицата, ще е нарочно.

Оръжието на хълбока му беше достатъчно, за да привлече интерес: направено бе като за висок мъж, с дръжка, твърде богато украсена за ролята на хлапе от дребен благороднически род, каквато си бе избрал. Коу подозираше, че самото острие е със също толкова добро качество като дръжката и ножницата и струва колкото годишната рента на десетина ферми. Но по-важното от въпроса как е попаднало в ръцете му бе това, че момчето със сигурност умееше да борави с него достатъчно, за да накара човек да си помисли дали да го предизвика. „Дори сега благоразумният човек би внимавал. Бас слагам, че е бърз като пор и няма да ти остане много време, преди рапирата да прониже гърлото ти“.

— А, Флора ли? Радва сърцето на леля Клеора — отвърна Джими. — Радвам се, че се виждаме пак, сър.

— И аз, момчето ми. Да не би да си търсиш работа като коняр?

— Богове, не, сър — ухили се Джими. — Нищо не разбирам от коне. Но трябва да хвана по крайбрежния път, тъй че май ще ми трябва кон.

— В коя посока?

Джими го изгледа подозрително.

— Тъъ, север. И на изток.

— Точно накъдето тръгвам и аз — рече Джарвис. — Защо да не поюздим заедно?

И без да дочака отговор, подвикна на търговеца да оседлае още един кон и преди Джими да успее да възрази, му хвърли една жълтица с думите:

— Като се върнем, ще искаме да ви ги продадем обратно.

Конярят хвана монетата и отвърна:

— Ако ги върнете живи и здрави, ще ги купя.

Коу се обърна отново към Джими с усмивка:

— Ето. Готово.

Джими сигурно не хареса своеволието му, но го прикри добре. Каза само:

— Нямам опит.

— Избери някой кротък — подвикна Коу на търговеца.

— Не искам да ви бавя, сър — каза Джими.

— Няма да ме бавиш, Джими. Не се каня да препускам в галоп — също като човек, конят може да извърви повече ходом, отколкото

ако тича. Продукти имаш ли си? — „Или нещо повече от дрехите на гърба ти, това впечатляващо оръжие и подозрително многото пари“.

— Тъъ, не. Мислех да си уредя коня първо, после да купя нещо на пазара. Както вече ви казах, сър, не искам да ви бавя.

— Ни най-малко, ни най-малко — отвърна Джарвис и го плесна приятелски по гърба. — И както казах, не мисля да хуквам като луд. Та накъде си се запътил?

Криеше нещо това момче. Коу не можеше да го напипа. Но той и така наречената му „сестра“ му се струваха много по-опитни и не чак толкова мили и благовъзпитани, на каквито се стараеха да приличат. Беше заинтригуван и му се искаше да разбере повече. „Винаги го правя. Едно от нещата, заради които съм толкова добър в работата си“, помисли си той с хладен реализъм. А и беше добре дошло, че можеше да задоволи любопитството си, без да се отклонява от пътя. В този случай. В други това любопитство го бе довеждало до ситуации, в които някой накрая оставаше мъртъв. В смисъл — друг някой, не той.

Джими се усмихна фалшиво, още го болеше от „приятелското плесване“. Май щеше да е разумно да се отърве от този тип. Обикновено гледаше да си няма вземане-даване с такива, дето те пляскат по гърба, смяташе ги за побойници, които не смеят съвсем да го покажат. Но побойниците прибираха разни неща от хората, докато Коу направо щеше да се утрепе от желание да ти помогне. Объркващо беше някак.

— А, просто искам да настигна едни приятели. Тръгнали са призори.

— Аха. — Интересът на Коу видимо се изостри. — Чудно, дали не ги познавам. Аз също искам да догоня двама души, с които трябва да си поговоря. Ще си споделим моята храна, приятел. — Конярят доведе двата коня оседлани и готови за път. — Хайде, мятай се.

„Вече съм му в дълг — каза си Джими. — И май все повече ще задлъжнявам. Мразя дълговете, но е тъпо да откажеш помощ, когато ти трябва. Какво разбирам от преследване на хора през полета и гори?“ С тъмните улички и канали, и даже с тъмниците на Радбърн можеше да се оправи. Но извън града щеше да се изгуби като... ами, както Лори тука в града, където дори един пълен чужденец като Джими можеше да се оправи.

Прецени положението. „Мога просто да избягам, но това ще привлече внимание. Освен това винаги имаш избор, докато умреш“. Можеше да поеме риска да пътува с Коу и да види какво ще стане. Ако нещата станеха рисковани, можеше да спре някъде с хора наоколо и да каже, че са приятелите му. Или, ако станеше много лошо, можеше да свие в горите и да се скрие. Биваше го в криенето и катеренето.

Щеше ли да е много по-трудно да се скрие в една гъста гора, отколкото в някоя задънена уличка?

Подозрителен беше към този човек, но пък от друга страна, това бе естествената му реакция към всяко ново лице. Коу му беше помогнал с онази каишка за китката, дето спря морската болест, и им беше дал добър съвет къде да отседнат — по-точно къде да не отседнат в Ландсенд. Едно от нещата, които беше научил от снощното си скитане, бе, че „Петлето“ наистина е по-лошо и от най-лошото място в Крондор. Двамата с Флора нямаха нужда от предупрежденията му, но Джарвис Коу нямаше как да го знае. Всъщност той нямаше какво да спечели и от двете неща, тъй като нямаше причина да очаква, че отново ще види Джими.

„А отгоре на всичко изпитвам любопитство към него. Любопитството е едно от нещата, които ме правят толкова добър крадец, и по дяволите, така преследването на братчето на Лори няма да е толкова досадно“. Всъщност нали се беше чудил какво ще направи, като догони похитителите.

„Добре де, нали съм крадец. Просто ще открадна момчето“.

Но това си беше чисто перчене и той го знаеше. Едно от нещата, които научаваше напоследък, бе това, че не може да направи всички въобразими неща на света, а само повечето от тях. Да се изправи срещу някой корав мъж със сабя в ръка беше обезпокоително. Да се изправи срещу двама щеше да си е пълна глупост. Виж, ако включеше и Коу, може би щеше да има някакъв шанс да спаси Рип.

Имаше нещо скрито у тоя човек, но инстинктите му подсказваха, че Коу не е лош. Потаен може би, криеше дори истинските си мотиви също като Джими, но не беше лош. Младият крадец беше живял в Крондор и можеше, без да мисли, да надуши лошия и в девет от десет случая щеше да се окаже прав. Чукалото му „в беда си“ просто не реагираше на Коу.

Това, което истински го притесняваше, бе кого всъщност се опитва да догони Джарвис Коу. За миг Джими дори си помисли, че може да е колега на двамата, които са отвлекли Рип. Но бързо отхвърли тази мисъл: ако беше така, чукалото „в беда си“ със сигурност щеше да зачука в главата му.

Търговецът се окашля. Коу го гледаше, вдигнал вежди.

— Извинявай — каза Джими. — Мислех.

Един от ратаите събра длани, Джими го погледна, после погледна високия кон и стъпи в тях. Не че имаше нужда да го повдигат, но беше забелязал, че простите хорица малко се притесняват, когато покажеш прекалена пъргавост.

Ратаят беше със здрави ръце. Освен това изненада Джими със силата, която вложи, щом го повдигна — за малко да го прехвърли през коня. Ако Джими не беше толкова пъргав, сигурно щеше да се случи точно това. Изглежда го отгоре сърдито, а онзи сви рамене и се ухили, разочарован едва ли не.

Джарвис поклати глава.

— Всички са такива. Всички си мислят, че е много смешно да извъртиш шега на човек само защото е новак.

Мъжът отново сви рамене и показа жълтите си зъби.

— Животът е скучен, човек трябва да се позабавлява, когат' може.

Джими го изглежда ядосано, после извади от колана си един сребърник.

— Възнаграждение искаш ли?

— Ъ?

Джими бързо превключи на уличния:

— Бакшиш викам искаш ли?

Ратаят се ухили още повече.

— Е как не.

— Тогава си намери друго забавление — отвърна Джими и си прибра монетата.

Коу се изсмя и обърна коня си.

— Да вървим.

Още в първите мигове Джими реши, че чувството за хумор на коня му е същото като на ратая.

„Изведнъж всеки, когото срещна, се оказва чешит. Богове кога най-после ще мога да се върна в Крондор?“ Докато подминат и последната сергия на пазара, задникът му вече се беше натъртил. „Не е възможно да става толкова бързо!“

По прашната бяла лента на пътя, виещ се като змия на север, беше доста оживено: от стадата овце, подкарани за продан към града, до тръгнали на дълъг път фургони и коли, и още повече пешеходци. Лекият ветрец носеше мириса на океана и рехавите дървета покрай пътя показваха посоката му, като огъваха клони надясно. Прахта, вдигната от копита, колела и крака, скърцаше между зъбите му, а от дълбоките коловози личеше, че при кал ще е още по-зле.

Джими се окашля, помръдна неловко в седлото, а конят, изглежда, реши, че това е сигнал да затича и че няма да си промени мнението каквото и да направят или да му кажат. Коу го настигна: явно едва се сдържаше да не се разсмее.

— Седни по-назад. Не дърпай юздите, така само го дразниш. Като седнеш по-назад, дръпни само веднъж и отпусни. Ако не спре, дръпваш отново.

Джими премести тежестта си назад. Конят се поколеба, явно несигурен какво точно иска ездачът му, но след няколко стъпки забави и спря.

Конят на Коу извъртя глава, сякаш се канеше да ухапе неговия, и Коу сръчно го дръпна настрана.

— Благодаря — изпъшка Джими. „Тъпо е да ме е страх, че ще падна от това животно! — рече си той и се потърка по хълбока, където го удряше дръжката на рапирата. Скачал съм от много по-високи покриви!“

— Ти май наистина не знаеш да яздиш, а?

Младият крадец поклати глава.

— Никога не бях излизал от Крондор. А там не ми трябваше да яздя. Толкова пъти съм го виждал, мислех, че е много лесно. Сигурен бях, че ще се оправя.

Коу се окашля, което подозрително напомняше на приглушен смях.

— Е, за начало, виждаш ли онзи клуп пред левия ти крак? Можеш да пъхнеш през него ножницата на рапирата. Докато не посвикнеш, може да се изхлузи назад и да стане опасно.

Джими измъкна дара на принц Арута от каишката на колана си, напъха ножницата в клупа на юздата и тя се закрепил здраво.

— Ездата прилича повече на танцуване, отколкото просто на седене на гърба на животното. Ти обаче си бърз и силен и не би трябвало да ти е много трудно. Само помни, че конският гръб подскача нагоре-надолу. Колкото по-бързо тръгне, по-бързо е движението. Затова трябва да се вкопчиш — за да не подскачаш още по-силно. Използвай коленете си като пружини — все едно, че скачаш отвисоко...

„Добре, това мога да го опитам“, помисли си Джими. Спомни си как го беше учил принц Арута с рапирата. Забеляза тутакси, че конят се успокои. „С което не ставаме двама“, рече си той горчиво.

— Сега запомни, че конят може да усеща какво искаш от него. Ако стиснеш по-здраво с бедра и се наведеш напред, животното разбира, че искаш да тръгне по-бързо. Ако се дръпнеш назад, знае, че искаш да спре. Опитай да обърнеш, като натиснеш с едното коляно, дръпваш леко юздата от същата страна и се навеждаш малко напред и в посоката, в която искаш да обърне — съвсем малко, повече изместване на баланса, отколкото движение. Да, така е добре. Сега.

— Много е изморително това — измрънка Джими след няколко минути.

— Сигурно защото си прекалено напрегнат — каза Коу. — А и използваш мускули, които не си използвал досега. Не се безпокой, с опита става по-лесно.

— Дано не се налага да ходим много далече — измърмори Джими, а Коу се засмя.

— Погледни го откъм добрата страна — на конския гръб ще покриеш повече разстояние.

— Само дето няма да мога да ходя след това.

— Ти си млад и здрав, Джими. Бързо ще ти мине.

Коу пое напред и помълча известно време, за да може Джими сам да свикне. След като стигнаха с коня до някакво разбирателство, Джими подкара по-бързо и се изравни със спътника си.

Краката го боляха, но това не можеше да се сравни с безпокойството, което изпитваше около Коу и връзките му с мъжете, които преследваха. Затова попита с привидно небрежен тон:

— Тези хора, които търсите, приятели ли са ви?

Коу поклати глава.

— Не. Просто смятам, че ще имат малко информация, която ми трябва. — Обърна се и го изгледа. — А ти?

Младият Шегаджия ясно си спомняше, че му бе казал, че щял да се среща с приятели. Явно Коу не му беше повярвал. „Рано или късно щях да му кажа истината. Защо да не е сега“.

— Истината е, че никога не съм ги виждал — отвърна той предпазливо.

— Да не си пишете? — ухили се Коу.

Джими дори не се усмихна, а само поклати глава.

— Не, сър. Работата е такава: двамата с Флора срещнахме едно момиче. Селянче, току-що дошло в града да търси брат си. Наранила се е и не може да тръгне никъде, а казва, че тези мъже са отвлекли брат ѝ от семейната им ферма. Помоли ме да ида и да ѝ го върна.

— Просто така? — Коу изглеждаше искрено смаян. — Много щедро от твоя страна, господин Джими, но как точно смяташ да ги убедиш да ти върнат момчето?

— Първо ми трябваше кон — отвърна младият крадец. — Бях се съсредоточил върху този проблем, когато се появихте. А проблемът с коня се реши бързо и... — Джими се поколеба. — Истината е, че всъщност не бях планирал толкова напред.

Коу се засмя.

— И това ако не е съвпадение. — После поклати глава. — Изглежда, преследваме едни и същи хора. Те са много, много опасни.

Джими се постара да каже уверено:

— Имал съм си работа с опасни хора.

Този път мъжът го погледна много сериозно.

— Това не е шега, момче. Тъй че ако в главата ти се въртят идеи за героични подвизи, без никой да пострада, съветвам те да обръщаш и бързо-бързо да се върнеш в Ландсенд. Защото нещата няма да станат точно така. Тези двамата имат информация, която ми трябва, и вероятно няма да са склонни да ми я дадат на драго сърце. Очаквам да се пролее кръв. И тъй като не искам да ми объркваш плановете, трябва да настоя, че ще командвам аз. Защото аз имам план и допускам, че освен това съм по-опитен в такива неща. Изпълнявай указанията ми и ще се постареем кръвта, която ще се пролее, да не е нашата. Разбрахме ли се?

Джими помълча малко, после се засмя.

— Представа си нямате какво облекчение изпитвам, че съм с човек, който има план. Защото ме уговориха за това въпреки благоразумието ми и нямам представа какво върша. — След което въздъхна театрално. — Е, и какво ще правим?

Внезапният прагматичен ентузиазъм на Джими сигурно изненада Коу, но той го скри зад маската на чисто съмнение. После въздъхна и подкара по-бързо.

— Първо трябва да ги намерим.

ГЛАВА 12

БЯГСТВО

Джими видя двамата мъже далеч напред.

Посочи ги и се обърна да види реакцията на Коу. На лицето на спътника му се беше изписало смаяно, нещастно изражение, сякаш някой беше пъхнал под яката му нещо студено и лигаво.

Джими се намръщи, забравил за разните места по тялото си, които му се искаше да разтърка. Доста бяха.

— Какво става?

Джарвис посегна към гърдите си, като че ли напипа нещо под ризата си и го дръпна от тялото си. Бяха яздили непрекъснато от заранта, поне пет часа, доколкото можеше да прецени Джими — едва сега си даваше сметка колко бе свикнал сенките из града да му показват колко е часът. Не бяха спирали дори за да отдъхнат конете и за неопитното му око те бяха не по-малко уморени от собствените му крака и гръб. Нещо повече, през целия този път Джарвис Коу не се беше оказал никак разговорлив и на Джими все още не му беше много ясно какво ще правят, щом стигнат там, където отиват. Насочи отново вниманието си към Коу, който продължаваше да гледа вторачено към двамата на другото възвишение.

— Господин Коу? — натърти Джими.

Очите на Коу се взряха в лицето на младия крадец, но сякаш не го видяха веднага.

— Имам чувството, че из това място витае нещо зло.

Джими се огледа: вдясно имаше малка горичка, вляво и напред — ниви, и леко възвишение с оголена скала, около което обикаляше пътят и което вече скриваше двамата, които преследваха. На полето се трудеше селяк — вадеше нещо от един чувал и го пръскаше по буцестата разорана пръст.

— На мене си ми изглежда съвсем обикновено.

Коу го изгледа накриво, все още стиснал онова, което държеше под ризата си, после сви рамене.

— Може да греша. Само чувство е в края на краищата. — Тръсна глава и примига. — Какво, искаше да ми кажеш нещо?

„Добре — помисли си Джими. И той си имаше такива «чувства» понякога. — Време е да си отварям очите. Може би предчувствията ми не действат извън града, а тези на Джарвис Коу действат“.

— Видях двама мъже напред.

— Тогава да се опитаме да ги догоним. — Коу подкара в лек галоп и когато Джими се изравни с него, го погледна. — Имаш ли друго оръжие, освен рапирата?

— Нож.

— Задръж се зад мен, щом ги настигнем. Ще ги попитам накъде е Ландсенд. Щом ми кажат, че е зад нас, ще те нахокам, че не си разбрал упътванията на ханджията.

Джими се смръщи и Коу го попита:

— Какво има?

— Малко е трудно да пропуснеш Ландсенд от пътя, като си помислиш.

— Е, никога не съм бил много добър в хитруванията — позасмя се Коу. — Ти какво предлагаш?

— Просто ги питайте дали имат нещо против да пътуваме заедно, понеже може да срещнем разбойници. Това ще ги разсее, дори и да откажат.

— Чудесно. Значи яздим заедно. Аз ще ги поздравя и ще ги заговоря, а ти грабваш момчето, ако са нашите хора, и бягаш. Аз ще се погрижа за останалото. Разбрано?

— Да — отвърна младият Шегаджия. Планът му се стори съвсем разумен. — Само че ако наистина са те, трябва едва да са се тътрели, за да ги настигнем, след като бяха толкова пред нас.

Коу не отвърна, но нямаше и защо: Джими съвсем очевидно беше прав. Щом заобиколиха ниския хълм, видяха двамата мъже. Бяха спрели конете си и явно спореха за нещо. Зад седлото на коня на по-дребния имаше вързан обемист чувал, но никакво дете не се виждаше. Двамата се обърнаха към тях и конете им застъпваха нервно.

— Извинете, господа! — подвикна им Джарвис. — Бихте ли ми отделили една минутка?

Двамата се спогледаха и дръпнаха юздите. След това, преди Джими да успее да догони Коу, пришпориха конете и отпрашиха

надолу по пътя, все едно че са ги подгонили демони.

— Хм, това вече май наистина прилича на гузна съвест — измърмори Джими.

Коу не го чу — беше сръгал коня си след двамата веднага щом препуснаха. Нямаше как да спечелят в тази гонитба, техните коне съвсем не бяха толкова свежи като на похитителите. Бяха яздили непрекъснато, докато двамата явно се бяха бавили с много почивки, за да ги настигнат толкова скоро.

„Все пак трябва да се опитаме, може да извадим късмет“.

Джими заби пети в хълбоците на коня и той се впусна в бяг след другия: конете явно обичаха да действат на шайка, реши Джими. Усети мощта в тропота на копитата и шеметния бяг, по-бързо от всичко, което бе изпитвал... и блъскането на седлото по измъчените му бутове. Замаха с лакти като пиле, опитващо се да полети, но притежаваше почти свръхестествен усет за равновесие и успя с лекота да влезе в ритъм със стъпките на коня. Хрумна му, че представа си няма какво ще прави, ако конят изведнъж реши да спре — Джарвис не му беше обяснил как се язди в галоп, а той не знаеше какво да направи, за да забави животното. Седлото го пердашеше здраво по задника и зъбите му току изтракваха. Той изправи крака, както му беше напомнил няколко пъти Коу, й се надигна на стремената. Изведнъж зъбите му престанаха да тракат, а главата му спря да подскача — поне дотолкова, че вече можеше ясно да вижда напред. „Аха! Така ставало, значи!“ Присви колене и се наведе почти водоравно на пътя.

В един замаян миг си помисли: „Тази работа с ездата май не е чак толкова лоша, стига да си опичаш ума“. След това конят изведнъж реши, че му е омръзнало да тича, и само невероятният рефлекс на Джими го задържа да не изхвърчи от седлото и да тупне върху спечената пръст с много болезнени последствия. Хлъзна се напред и прегърна коня през врата. Животното, изглежда, се подразни от тази неочаквана проява на обич, затича отново в тръс и пак се почна с тракането на зъби.

Джими се издърпа назад и краката му отново се задвижиха в ритъм. Помисли дали отново да не опита с галопа, но точно тогава конят излезе на билото.

Отвъд следващия хълм имаше голяма, укрепена със стени и бойници къща — направо замък — с ров около нея. Лежеше сред доста

занемарени на вид градини, около които имаше ниска стена; в края на пътеката, отделяща се от главния път, имаше порта от ковано желязо. Двата мъже препускаха към нея като изгубени пилета към квачка.

Джими изведнъж спря, или по-скоро конят му го направи. Усети нещо зло, все едно че нещо мъртво и студено бе прокарало ръка по гръбнака му, а после я натика в него, за да се вкопчи в червата му. Джими изскимтя неволно, а конят изцвили и след това момъкът изведнъж се усети, че препуска обратно към Ландсенд, без да е давал команда. С огромно усилие успя да спре, като се наведе назад, запънал стъпала в стремената, и задърпа юздите чак докато устата на коня почти не опря в гърдите му.

Озърна се задъхан. Коу беше зад него, пребледнял и навъсен.

— Какво беше това? Рутия, какво беше това?

Мъжът дълго помълча, после отвърна:

— Не знам. Но е добре, че не съм единственият, който го усети. — Вдиша дълбоко и бавно издиша. — Трябва да се махаме оттук, може да пратят хора след нас. Сигурен съм, че щях да се оправя с онези двама разбойници, но не искам да си имам работа с десетина стражи. — Подкара надолу по пътя и погледна Джими през рамо. — Ти оставаш ли?

Джими го погледна, после се обърна назад към имението и поклати глава.

— Не, сър.

— Къде бяхте? Искях го тук още снощи!

Рип не познаваше гласа. Беше като на някой свадлив старец. Чувстваше се странно, както, когато се беше разболял предната зима и непрекъснато спеше. Беше му топло и беше много увит в нещо, но щом си помисли да се размърда, откри, че е твърде уморен. Не можеше дори да отвори очи. Освен това и ръцете му не можеха да се раздвижат, краката му бяха сгънати под него и като че ли просто не можеше да измисли какво да направи. Но можеше да слуша.

— Съжалявам, милорд. Но домът на момчето беше много, много далече. Тръгнахме от Ландсенд рано тая заран, сър. — Това беше ръмжащият глас, който често чуваше напоследък. Не беше звучал толкова угоднически досега.

— Рано значи! И ви трябваше половин ден да стигнете тук! Да не сте си носили конете на гръб? Да не сте вървели на ръце като клоуни? Пет часа!

— Но, сър, като не можехме да го донесем снощи, какво толкоз, че ги поглезихме конете заранта? Уморени бяха горките, сър.

Това пък беше гласът на пора, или така поне мислеше за него Рип. Той и сега не прозвуча хубаво, а мазно, хленчецо и гадно.

— Наглост! — изграчи старческият глас. — Взимайте си парите и се махайте!

Нещо дрънна приглушено, като монети в кесия, хвърлена на земята. Последва много дълга тишина. Рип помръдна неловко и му се прищя всички да млъкнат вече и да се махнат.

— Благодарим, сър — отвърна най-сетне ръмжащият глас.

Рип усети, че го вдигат, и разбра, че го носят. Не беше неудобно, пък и този, дето го носеше, не говореше, което си беше облекчение. Чу как изщрака резе, после — скърцане на отваряща се врата. Още вървене, после още една отключена врата. После усети, че го слагат на нещо меко. Отпусна се и най-сетне заспа.

Събуди се, все едно че изплува от някакво тъмно място. Примигна и се размърда, не знаеше къде е. Усети, че има някой, и разтърка очи.

— Буден е!

Рип изненадано отвори очи. Пред него стоеше момиче с тъмни очи и къдрава кафява коса. Изглеждаше около година-две по-голямо от него, макар че беше нисичко, не беше и с половин глава по-високо. Момичето се усмихна.

— Аз съм Нийса. А ти кой си?

Намираше се в някаква стая. Голяма стая, по-голяма от цялата им къща! И леглото също беше голямо, по-голямо от леглото на мама и тате, с гладки завивки. По стените имаше платове с картини по тях, като от стари истории.

Ококори очи, съвсем изненадан, когато едно момче, някъде на неговите години, се метна на леглото и заподскача.

— Как се казваш, я кажи, я кажи, я кажи? — развика се то ухилено.

— Престани, Кей! — скастри го едно по-голямо момиче, бутна го и момчето се плъсна на гръб. — Знаеш какво е, когато се събудиш.

Кей се изкикоти, без да обръща внимание на навъсения ѝ поглед. Тя подаде на Рип глинена чаша.

— Жаден ли си?

Рип кимна, взе чашата и я изпи на големи глътки. Беше нещо като плодов сок, но не като ябълков сайдер — по-скоро като от малини. Вдиша и отвърна:

— Благодаря.

— Аз отначало бях ужасно жадна — каза момичето. — Аз съм Аманда. Вкъщи ми викат Манди. — Беше по-голяма от Рип, може би колкото Лори, но за разлика от сестра му, изглеждаше много сериозна. Беше със светлоруса коса и светлосини очи.

— Аз съм Рип — представи се той. — Къде съм?

Стаята беше с каменни стени под платовете. За миг се смая от толкова многото плат. Знаеше колко дълго трябва да се трудят мама и тате, за да могат да му купят дори колкото за нова риза.

Камъните бяха оформени на гладки квадратни блокове; не като камъните в огнището вкъщи. Хора в странни облекла се полюшваха на вълни при лекия полъх; всъщност не беше много топло и смътният мирис на плесен във въздуха не му харесваше много. Леглото... той се огледа... не, леглата, бяха с много завивки. Неговото беше дори с покрив отгоре, като шатра.

— Ти си на моето легло — каза Манди. Не че се канеше да го изрита веднага, но явно му даваше да разбере, че не може да остане вечно на него.

— В замък ли сме? — попита Рип. Не можеше да му хрумне за друго място, което да е с каменни стени. „И с «гоблени», думата, дете ми я каза Емет! А в каменните замъци живеят крале“.

Манди сви рамене.

— Предполагам, че е замък.

— Не можем да излезем — каза Нийса и се прегърна с ръце, сякаш ѝ стана студено.

— Понякога идват и отвеждат някой — заговори Кей и продължи шепнешком: — И повече не се връща.

Рип се огледа. Не разбираше какво е станало и защо не си е у дома при родителите. Изплаши се.

— Може би майките и татковците идват и си ги прибират — промълви той с надежда.

Лилицето на Кей се смръщи на бучка.

— Ти току-що дойде! Нищо не знаеш!

Скочи от леглото, затича се към друго и се захлупи в него с гръб към тях. Рип чу как захлипа в завивките и в очите му също бликнаха сълзи.

— Искам при мама и тате.

Манди го погледна, после се наведе и го прегърна през раменете.

— Той просто е уплашен. Взимат повече момчета. Аз отдавна съм тук и са отвели четири момчета. — Погали го с пръст по бузата и продължи шепнешком: — Кей не е съвсем наред. Колкото Нийса е, на десет, но се държи, все едно е на пет. — И добави още по-тихо: — Нийса също не е наред. Вижда и чува разни неща.

Рип се изненада, че Кей е на десет. Нито приличаше, нито се държеше като толкова голям. Самият той беше як и жилав като за седем. Гледал беше как татко му коли животни и беше помагал на сестра си в корменето и дрането на зайците, които тя ловеше. В нрава му беше да се държи кротко и сдържано, вместо да плаче или мрънка. Затова само каза тихичко:

— Страх ме е.

Манди го потупа по рамото.

— Всички ни е страх. Гладен ли си?

— Яденето помага — каза Нийса.

Рип се надигна и се придърпа до ръба да пусне краката си, люшна се замаян и отново падна по гръб. Манди въздъхна и стана.

— Стой тук. Ще ти донеса нещо. Пак му беше прилошало.

— Май не трябва да ям.

— Ял ли си днес?

— Не знам.

Нищо не можеше да си спомни, освен по някоя дума в тъмното от Ръмжащия или Пора. Къде бяха майка му и татко му? Изобщо не можеше да усети мама, а това беше странно. Все едно че му беше паднал зъб и има дупка, преди да е израснал новият. А Лори? Пресегна се в ума си и усети ехото от присъствието ѝ, смътно и някак много далечно. Може би просто бе твърде далече от мама, за да я усети. Но

нещо му подсказваше, че не е така. Чувстваше го като спомен, но без картините и звуците, идващи със спомена.

— Твоята майка къде е? — попита той Манди.

Тя сложи една чиния с пушено месо, сирене и ябълки в скута му и го погледна хладно.

— Не говорим за тях.

— Защо? — попита Рип, съвсем на място според него.

— Онова там е твоето легло — отвърна тя и посочи едно легло в ъгъла.

Рип разбра, че му казва да се разкара. Смъкна се внимателно от ръба на високото легло и се изправи, замаян и несигурен дали пак няма да падне.

— Не ми се сърди. Просто не разбирам. — Рип поклати глава. — Защо сме тука? Къде сме? Просто искам да разбера какво става.

— Иди си седни на леглото и яж — сопна се Манди.

После скочи на леглото си и се сгуши, свила колене под брадичката си. Гледаше го сърдито и Рип видя как са блеснали очите ѝ, сякаш се мъчеше да не заплаче.

Объркан и малко обиден, Рип отиде при леглото в ъгъла и седна. Наведе глава над чинията, за да не видят сълзите, потекли по бузите му, и лапна късче месо. Не искаше да плаче, но не можеше да се сдържи. Дори когато Лори му се ядосаше, не се държеше с него, все едно че не е важно какво мисли.

— Нищо не знаем — промълви Кей в натежалата тишина, след като плачът му стихна. — Никой не говори с нас. Носят ни храна, но една дума не казват. Само идват, за да ни донесат храна и вода и да почистят.

— Или да доведат или отведат някой — добави Манди. — Само това знаем.

— Но мислим, че... — почна Кей.

— Мислим, че родителите ни са мъртви — довърши Манди.

— Не! — извика Нийса с почервеняло от гняв лице и плесна Манди по ръката.

— О! Я ми се махай от леглото веднага! — сопна се Манди и я бутна.

Нийса падна на пода и заплака. Кей завъртя очи с досада и дръпна възглавницата над главата си, а Манди скръсти ръце и престана

да им обръща внимание. Рип остави чинията си. Отиде до Нийса и я прегърна, а тя се сгуши до него и захлипа, сякаш сърцето ѝ щеше да се скъса.

— Не искам тати и мама да са мъртви — проплака Нийса.

— Може би всички са добре — опита се да я успокои Рип. — Не знаем.

Тя подсмръкна, вдигна очи и кимна.

— Да, може би всички са добре.

Изправи се, усмихна му се и отиде при леглото си, сгъна една от завивките, гушна я и се върна с нея при него. Седна и започна да люлее завивката и да ѝ пее.

„Добре поне, че пее“, помисли си Рип. Нямахше мелодия и думи, но сигурно трябваше да е приспивна песен, а завивката — бебенце. Той стана и се върна при леглото си и яденето.

Сиренето беше чудесно: меко и не солено, с лек вкус на орех. Никога не беше вкусвал такова нещо и лакомо посегна за още едно парче.

След два дни се събуди, твърдо решен да избяга от луксозния си затвор. Твърде малък беше, за да знае, че са го упоили, ала разбра, че нещо се е променило. Беше уплашен, липсваха му близките, но това, че усещаше Лори някъде далече, го утешаваше. Но по някакъв начин разбираше, че единствената му надежда да види близките си отново, е ако избяга.

Не харесваше нито едно от другите деца. Е, Нийса не че я мразеше, но повечето време беше досадна. Все пееше. Първата нощ не можа да заспи, защото тя така и не престана. Затова отиде при нея и я помоли да млъкне. Тогава разбра, че тя спи дълбоко и продължава да пее!

Манди се надигна и му каза:

— Винаги го прави това. Ще свикнеш.

Но Рип не мислеше, че ще свикне. А Кей го мразеше ужасно. Може и да беше по-едър и по-голям, но се държеше като на пет, точно както беше казала Манди. Ако скоро не избягаше оттук, беше сигурен, че ще се опита да убие Кей. Беше хапач и щипач, обичаше да се промъква до теб и да ти прави едно от двете, или и двете. Рип вече го

беше ударил веднъж в корема, толкова силно, че Кей за малко щеше да повърне и дълго седя на пода и си поемаше дъх. Но като че ли беше все едно. Кей си стоеше настрана известно време, да речем около час, а после пак се промъкваше, ощиπε те и побегне да се скрие под леглото си. Не закачаше Манди или Нийса както Рип, значи Манди трябваше да го е научила някак да ги остави на мира. Но Рип вече знаеше, че трябва да набие Кей, за да го накара да престане, а не искаше да бие никого; искаше само да се върне у дома. Пък и не знаеше дали ще може да набие Кей, освен ако не му скочеше отгоре някак.

А и толкова го плашеше чувството, че някой го наблюдава. Предишната сутрин се беше събудил с усещането, че някой се е надвесил над него. Но когато отвори очи, нямаше никого. Но чувството не се махна, докато не протегна ръка. Понякога имаше чувството, че някой стои зад него, гледа го или държи нещо над главата си. Понякога беше все едно, че го гледат повече хора.

— Манди — прошепна той.

Тя го погледна и той седна на ръба на леглото ѝ.

— Какво?

— Чувствала ли си някога все едно, че... все едно, че те гледа някой, когото не можеш да видиш?

Тя посегна, стисна го за врата, дръпна го към себе си и му заговори през зъби:

— Ако говориш за това или си мислиш за това, само става по-лошо. — Млясна го по бузата и каза високо: — Сега ми се махай от леглото.

През целия ден го гледаше сърдито и отказваше да говори, а той не можеше да я вини. Беше права, нещата бяха станали по-лоши.

През целия този ден усещаше, че като че ли някакви хора стоят около него и го гледат вторачено. Мъчеше се да не им обръща внимание, но беше толкова неприятно, че едва можа да си изяде вечерята. През нощта се събуди от усещането, че някой го пипа. Отвори очи и видя черния силует на мъж, застанал над него. А после мъжът изчезна, просто ей така. Рип лежеше неподвижно, съвсем неподвижно, и имаше чувството, че мъжът продължава да стои над

него и не му мисли доброто, и че няма никакво лице, а само това, което беше видял — чернота, като възплътила се сянка.

Беше толкова изплашен, че чуваше как тупка сърцето му и искаше да извика, ала не смееше, тъй че гърлото го заболя и устата му беше суха като памук, и трябваше да отиде до нощното гърне, но не можеше. Искеше да събуди някой от другите, за да не е сам в тъмното, но го беше страх да проговори. Дори не му хрумна, че може отново да заспи. Но някак си успя. А когато се събуди, имаше чувството, че някой невидим се е навел над него. Остана да лежи и да си мисли: „Трябва да се махна оттук“.

Два пъти на ден идваше един дебел мъж със зло лице и лош дъх — да им донесе храна и да отнесе нощното гърне, като го смени с празно. Иначе вратата беше заключена, а на прозорците имаше решетки, пък и все едно бяха някъде нависоко. Тъй че Рип трябваше да се измъкне, когато вратата е отворена.

— Ще се махна оттук — каза на другите.

Момичетата само го изгледаха — Манди навъсено, Нийса — с ококорени очи. Май не разбираше за какво им говори.

— О, те ще дойдат и ще те отведат съвсем скоро — подразни го Кей. — И ще ти отсекаат главата ей така: „хрръц“! — Направи се, уж че замахва с меч.

— Сигурно първо ще дойдат за тебе — сопна се Рип. — Ти си бил тука по-дълго от мене!

Кей зяпна, изненадан от жарта му и от истината. Побесня и скочи към Рип.

— Спри, Кей! — отсече Манди.

Кей така закова на място, че Рип разбра — беше прав, Манди го беше научила на едно-две неща за приличното държане. Кей продължаваше да кипи, но от безопасно разстояние.

— Как мислиш, че можеш да се измъкнеш? — попита Манди.

— Не знам — отвърна Рип. — Може да хвърлим чаршаф на главата му и докато се мъчи да го свали, да избягаме през вратата.

Кей изпърдя с уста и се изсмя.

— Ей, това пък беше съвсем глупаво! Той е два пъти по-голям. Най-много да му хвърлиш чаршафа на задника и мозъкът му може да е там, но очите и ръцете му са важните. — Изсмя се отново и посочи Рип с пръст. — Глупчо такъв!

— Млъкни, Кей! — срязва го Манди. — Всички трябва да мислим за това. Досега имахме късмет, но няма да продължи дълго. — Изгледа го ядосано и добави тихо: — Освен това... става по-лошо.

Кей се ококори и се озърна боязливо. Явно го стъписа това, че тя си позволи дори да намекне за виденията, които ги измъчваха.

— Да. Тъй че престани да се правиш, че не те е страх, и ни помогни да измислим как да го направим — ревна му Рип.

Кей го погледна обидено и намръщено, но лицето му изведнъж светна.

— Ей! Сетих се! Можем да го спънем! После можем да хвърлим чаршафа върху него.

Манди се замисли.

— И можем и да го вържем, за да не може да излезе.

— Можем да му вземем ключовете — каза Рип. — И да го заключим тука.

— Можем да го думнем по главата! — извика весело Нийса. — Дум! Дум по главата!

Другите се засмяха.

— Браво! — Рип потупа момиченцето по гърба. — Точно така ще направим.

Когато едрият тъмничар влезе със закуската, Рип и Кей стояха от двете страни на вратата и си подмятаха една ябълка. Мъжът се обърна да остави подноса, но масата, която обикновено стоеше до вратата, бе преместена в средата на стаята и покрита с чаршаф, който висеше до пода.

— Защо сте я сложили там? — изръмжа дебелакът.

Нийса повдигна крайчеца на чаршафа и каза надутото изпод масата:

— Това си ми е къщата! — И пусна чаршафа.

— Вие двамата — изръмжа мъжът на момчетата, — върнете масата на мястото ѝ.

— Не! — извика отдолу Нийса. Беше смайващо колко сърдито и силно излезе викът от толкова мъничко същество.

— Моля ви — проплака умолително Манди, — не може ли да почакаме, докато си свърши играта? Ако я преместим, ще се разреве.

— Не! Не! Не! — закрещя Нийса толкова силно, че смая и приятелите си.

— Добре, добре! — изрева тъмничарят, затръшна вратата с ритник, но не я заключи, понеже държеше тежкия поднос. Изгледа ядосано децата и двете момчета се смъкнаха и седнаха на пода, Манди продължаваше да лежи на леглото си, ококорила очи, а Нийса пееше тихичко на куклата си под масата. Пазачът тръгна натам.

И в този миг Рип и Кей дръпнаха сатененото въже, което държеше завесите на леглото, от скришното му място под чергата на около един глезен височина, едрият мъж залитна и падна, а подносът с храната изхвърча и се стовари на пода с ужасен трясък.

Пазачът се опита да се подпре на ръце, но не успя — едната се счупи.

Очите му се подбелиха и той изгуби съзнание. Двете момчета бързо овързаха въжето около краката му. Манди скочи от леглото, дръпна чаршафа от масата и го хвърли върху главата му, после двете с Нийса дръпнаха краищата и Манди ги върза здраво.

— Да се махаме — каза Рип.

Набързо събраха пръсналия се хляб, сиренето и плодовете в кальфките на възглавниците и изтичаха навън. Беше все едно, че от топла вода излизат в леден въздух и зъбите на Рип затракаха. Той погледна другите притеснено — бяха пребледнели и уплашени. Манди се обърна назад.

— Не! — каза Рип, затръшна вратата и превъртя ключа, който за щастие си беше в ключалката. — Не можем да се връщаме. Да се махаме оттук.

Бяха в някакъв коридор, който изглеждаше съвсем еднакъв и в двете посоки — каменни стени, малки високи прозорци от едната страна, покрит с плочи под, грамадни почернели греди отгоре.

— Насам — каза Нийса и посочи надясно.

— Защо? — попита Манди.

— Защото пътят е натам.

Манди сви рамене и тръгна надясно. Изборът можеше да е погрешен, но поне беше избор. Ако се съдеше по гледката през прозореца им, трябваше да са на най-горния етаж на къщата.

— Гледайте за стъпала — прошепна Нийса.

Манди я изгледа накриво, но не каза нищо.

Рип се чувстваше неловко, защото тъкмо той бе наложил идеята за бягство на другите — но пък все някой трябваше да го направи. Не разбираше защо по-големите деца с такова примирение бяха оставили ужасните работи, които правеха с децата тук, да продължат, но той нямаше да го търпи. Не знаеше дали ще може да се държи като водач, колкото и пъти да си го беше представял, но все някой трябваше да го прави. Ако не беше заключил вратата, като нищо щяха да се втурнат отново вътре. Там не беше безопасно, но тук навън си беше направо страшничко. Първо, като че ли ставаше все по-студено, а и имаше чувството, че в коридора се трупат много хора, или скоро ще се струпат.

„Стъпалата — помисли Рип отчаяно. — Къде са стъпалата?“

Нийса плачеше — тихичко, уморено и много уплашено. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Мъчеше се да не вдига много шум, но стенеше пискливо и непрекъснато, сякаш останала без дъх. Стискаше ръката на Рип с топлата си ръчица и го теглеше ту насам, ту натам. Някой друг нямаше представа накъде вървят, затова я бяха оставили тя да води.

Рип знаеше, че е много уплашена — и той беше много уплашен. Държеше ръката ѝ колкото за да я успокои, толкова и за да успокои себе си. Иначе трябваше само да мисли за онова невидимо нещо, което сякаш всеки момент щеше да се блъсне в тях. Или за хапещия студ, заради който можеше да види дъха си, макар че все още бе лято, макар и късно.

Бяха се промъквали из огромната къща като че ли часове наред и всички бяха изтощени. Бяха намерили стъпала, но когато слязоха два етажа надолу, трябваше да обърнат, за да се скрият от някой, който се качваше нагоре. Който и да беше, принуди ги да тичат три етажа нагоре, преди да свърнат по коридора на следващия завой. Шмугнали се бяха в една стая, докато зад вратата тътнеха стъпки и нещо сякаш бе надвиснало точно над главите им. Поне си отдъхнаха малко, иначе досега да са съвсем капнали. След като стъпките спряха се измъкнаха навън и успяха да слязат два етажа надолу, но засега бяха заклещени на същия етаж, откъдето бяха започнали.

Всички стаи бяха празни и пълни с прах и невидими наблюдаващи ги очи.

Рип пусна ръката на Нийса и пристъпи на пръсти до стълбището.

Присви се, надзърна предпазливо зад ръба и загледа, напрегна слух да чуе дали нещо се движи долу. Махна на другите и заслизаха тихичко по стъпалата. Преди да стигнат до следващото стълбище, чуха стъпки и затичаха по коридора с разтуптени сърца.

Усещането за невидим преследвач ставаше все по-остро — и чувството за гняв, протягащ се да ги смаже, се усилваше. Децата затичаха още по-бързо, беше все по-трудно, въздухът сякаш се разреди и студът хапеше, караше ги да залитат и да хлипат.

„Трябва да се скрием“, помисли Рип.

Една врата напред по коридора го примамва. Той сграбчи дръжката и задърпа, но разбра, че е заключено. Измъкна ключа на тъмничаря и се опита да го пъхне в ключалката, но ръцете му трепереха. Ключът беше като нещо оживяло, гърчещо се в ръката му, и той го пусна с отчаян хлип. Манди го стисна за рамото и той изохка.

— Да вървим! — прошепна тя в ухото му и го задърпа за ризата.

Но Рип се вкопчи в дръжката, за да не го повлекат, и тя като по чудо се превъртя. Той сграбчи Манди за полата, отвори вратата и задърпа момичето. Другите две деца влязоха след тях. Двамата с Манди затръшнаха вратата и я затиснаха с гръб, задъхани. Нещо от другата страна удари силно по вратата, разтърси я и по пода със съск се посипа вар.

Рип имаше чувството, че нещо зло удари по вратата, а после се присви и се отдръпна уплашено. Но не беше отишло далече — и това усещаше. Все пак засега се чувстваше в безопасност. По-безопасно, отколкото в затвора горе. Огледа стаята. Кей и Нийса го зяпаха, пребледнели и уплашени. Манди въздъхна, смъкна се на пода и се сви, очите ѝ се вторачиха в празното.

Бяха в спалня. Обзаведена със сурова простота, но мебелите бяха изящни, като в повечето разкази на Емет за стари времена или като в тези, които мама му беше разказвала, за дворци в небесата. Всички мебели бяха изящно резбовани, от тъмно дърво и лакирани, имаше и плат по седалките, с шарки. Нямаше огледала или картини по стените, нито от онези големи „гоблени“ като по стените в другата стая, но Рип разбра, че стаята е за благородници. После забеляза, че Нийса е зяпнала, и се извърна да проследи погледай: точно срещу него имаше врата.

Нийса посочи и промълви тихо:

— Тя е там.

Нещо сякаш го притегли натам и той тръгна, но когато стигна до прага, се поколеба. Нещо лошо имаше зад тази врата. Не зло само по себе си, като онова, което ги очакваше навън в коридора. Все едно че нещо лошо ставаше в стаята зад вратата.

Но Рип трябваше да погледне и страхът не го задържа дълго. Отвори вратата. В стаята беше сумрачно, все едно че нощните сенки се бяха затаили вътре, и свещите я огряваха съвсем слабо. В средата на стаята имаше легло, а на леглото — красива млада жена. Спяща? Не, не дишаше. Беше мъртва. Той неволно отстъпи, после спря.

Вгледа се по-внимателно, омаян и в същото време — изтръпнал от ужас. Вдиша дълго и много бавно, стъписан и разбрал по някакъв начин, че макар жената да трябваше да е мъртва, не беше. После затръшна вратата, облегна се на нея и му призля. Когато вдигна глава и погледна другите, разбра, че и те са видели същото. „Усетихте ли го?“, зачуди се Рип, но не посмя да го изрече на глас. Беше същото като онези привидения: по някаква причина не мислеше, че ще е разумно да признава какво е изпитал.

— Тази дама е мъртва — промълви Кей, още по-пребледнял от обикновено.

— Не е — прошепна Нийса.

— Но тя не мърда — каза Рип. — Не диша.

— Не е мъртва — повтори Нийса. — Тя ми говори.

— Не можем да останем тук! — каза в паника Рип.

Другите го погледнаха изненадано.

— Къде можем да отидем? — попита Манди.

— Не можем да останем тук! — настоя Рип.

Кей седна на стола най-близо до вратата.

— Аз не мога да мръдна.

Нийса се приближи до Рип и сложи ръка на рамото му.

— Всичко е наред. Тук ще сме в безопасност... за малко.

Рип не знаеше какво да отвърне. Нямаше представа къде другаде могат да се скрият, тъй че седна на пода. Беше уморен, гладен и изплашен. Точно в този момент, въпреки дамата в другата стая, това място му се струваше по-безопасно от всичко, откакто се беше събудил.

Огледа стаята; на една маса до леглото имаше гарафа и чаша. Отиде до нея и подуши. Вино. Рип сбърчи носле — не обичаше вино, освен силно разредено. Но беше толкова жаден, че му беше все едно. Сипа си два пръста и го изгълта.

Очите му се ококориха. Беше хубаво! Топлината се разля през устата му, надолу по гърлото и чак до стомаха. Оттам се плъзна бързо по цялото му тяло и го стопли. Погледна колебливо Нийса и реши, че няма да ѝ навреди, ако пийне малко. Несъмнено беше не по-малко жадна от него.

— Хайде да хапнем — каза той, взе гарафата и чашата и седна наред стаята.

Манди облиза устни, после кимна и извади хляба и сиренето от калъфа на възглавницата. Нийса задъвка толкова съсредоточено, че Рип само дето не се разсмя.

— Не можем да ядем тука! — каза Кей. Едва сдържаше шепота си. — Там има умряла. Ще умрем и ние!

Манди изсумтя, взе комата от ръцете на Нийса и си отчупи едно парче.

— Няма да умрем! Това е най-глупавото нещо, което съм чувала. Човек винаги яде, когато някой умре. Дядо умря и всички ядохме сладкиши. Даже мама, нищо, че плачеше.

— Пийни — каза Рип и поднесе чашата с вино на Кей.

Той се дръпна, лицето му се разкриви от погнуса.

— Няма да го пия това! Сигурно е отровно.

— Не е отровно. Нали пих. Приличам ли ти на отровен?

— Освен това кой ще държи отрова на нощната си маса? — каза Манди и предложи на Кей парче хляб и бучка сирене.

— Аз ще пийна малко! — каза Нийса и посегна за чашата.

Рип ѝ я даде. След три глътки Манди я спря:

— Само още една глътка. Остава и да ни заспиш.

Рип кимна. Като всяко селско момче, беше виждал какво прави многото вино на баща му и другите мъже по празници и знаеше, че за едно малко момиченце няма да трябва много, за да се напие съвсем.

Нийса понечи да замрънка, но Рип дръпна чашата от ръката ѝ и тя запази възраженията за себе си. Кей посегна засрамено към чашата, но Манди го спря:

— Изчакай си реда! — И я надигна.

Кей се усмихна сърдито и се отдръпна. Отиде до прозореца и погледна навън.

— Не можем ли да слезем оттук, ако навържем чаршафите?

Рип също погледна през прозореца. До каменния двор долу имаше поне четирийсет стъпки. Само изгледа Кей и се върна при другите.

Кей се обърна нацупен от прозореца, седна на пода и задъвка хляба си. След малко захлипа, после съвсем се разплака. Беше тъжно и неприятно — лицето му беше почервенияло, от широко отворената му уста падаха полусдъвкани късчета хляб.

Рип и Манди се спогледаха неловко, не знаеха какво да направят. Кей плачеше — Кей, който щеше да се разсмее злорадо, ако някой от тях се разреवेशе. Нийса го погледа малко, стана, отиде до него и го потупа по рамото.

— Не плачи.

След малко Кей вдигна очи към Рип, по лицето му се стичаха сълзи.

— Съжалявам — изхлипа по-голямото момче. — Съжалявам. Но толкова ме е страх... — Наведе глава, отпусна я върху рамото на Нийса и заплака отново.

Нийса се намръщи и се пипна по косата.

— Ще ми я намокриш.

— Извинявай. — Кей подсмръкна, вдигна глава и спря да плаче.

— Всички ни е страх — увери го Рип. — Не ми харесва, че го казвам, но и мене ме е страх.

— Но какво ще правим? — попита Кей. За малко отново да се разреве. Посочи вътрешната врата. — Там има умряла жена. — После посочи външната. — А в коридора има призрак. През прозореца не можем да излезем. Какво ще правим?

Манди тикна чашата в ръцете му, преди отново да е избухнал в плач.

— Я пий! — каза му свирепо.

Кей я послуша и виното май помогна.

Рип се вторачи намръщено в отсрещната стена. Беше украсена с резба — растение в огромна саксия. Беше направено много изкусно, с всяка заврънкулка — не чак красиво, но добре. Докато гледаше, му се стори, че в тази стена нещо не е както трябва. По начина, по който се

издаваше напред в стаята, като че ли в нея трябваше да има килер, но нямаше. Всъщност като си помисли, стената в коридора беше права и гладка. Защо тогава тази вътрешната беше така издадена? „Възможно ли е да е някакъв таен проход, като онзи, през който крал Актер избягал от злия си чичо?“, помисли той.

Изведнъж Нийса каза:

— Да!

Стана, тръгна точно натам, накъдето гледаше Рип, спря пред стената и като хипнотизирана започна да натиска в центъра на всяко плодче и цвят и да опипва всяка извивка на всяка клонка, сякаш търсеше нещо, което ще поддаде под пръстите ѝ.

Рип не беше съвсем сигурен какво е таен проход, нито как действа, когато Емет му беше разказал историята, но пък тогава не беше виждал истински замък. Толкова големи бяха. Възможно ли беше сега наистина да гледа към вратата на таен проход?

— Какво правиш? — попита Манди.

Нийса натисна поредната издатина. Тя хлътна под пръста ѝ и нещо щракна. Стената се хлъзна и се откряна с тихо скърцане. Рип се приближи и зяпна, Кей и Манди също дойдоха и застанаха до него.

— Отвори я — каза Кей замаяно.

Рип бутна вратата. Зад отвора се виждаха стъпала, водещи в катранен мрак надолу.

— Тъмно е — промълви Нийса, беше стиснала Манди за ръката.

— Ще ни трябват свещи — заяви Манди, съвсем практично, както винаги. — В стаята на онази жена има...

— Не! — Кей я стисна за ръката. — Не влизайте там!

Рип беше съгласен с него.

— Е какво да правим тогава? — попита сърдито Манди и посочи към масата. — Ако вземем тази, ще разберат, че тук е имало някой.

— Те бездруго ще разберат — каза Рип. — Нали почти им изпихме виното.

— Но ако вземем свещта, може да се сетят, че сме тръгнали оттук. — Манди го изгледа упорито.

— Няма да разберат! — настоя Рип. — Ще трябва да намерят входа, както го направи Нийса. — Погледна Нийса. — Аз си мислех за таен проход, от една история, която ми разказваше тате. Ти как разбра?

— Не съм — отвърна Нийса. — Тя ми го каза. — И кимна към другата стая.

Рип потръпна.

— Вижте, те може да се сетят, че сме били тука, но ще си помислят, че сме излезли през вратата. — Отиде до вратата и я отключи, незнайно защо сигурен, че онова, което се бе опитало да влезе след тях, вече го няма. Не знаеше откъде е толкова сигурен, просто знаеше, че всичко е наред. — Тъй че ще претърсят навсякъде и дори да се върнат и да намерят този проход, ние вече отдавна ще сме се махнали.

Отиде при нощната маса, бръкна в чекмеджето и намери още две свещи и огниво. Едната подаде на Манди, пъхна другата под ризата си, после запали тази в ръката ѝ и я взе. Свещите бяха хубави — от восък, а не лой — мама пазеше три такива за специални случаи. Накрая прибра огнивото под ризата си при другата свещ.

Двамата с Манди се спогледаха мълчаливо, после очите на момичето пробягаха към стълбището и тя вдиша дълбоко.

— Ти си пръв. Аз — след тебе.

Рип потрепери — дано да не бяха забелязали. И него го беше страх от тъмната дупка. Но като нямаха друг изход, май трябваше да влязат в нея.

На вратата на лабораторията на Лиман Малахи плахо се почука и той вдигна глава от работната си маса. Погледна барона, който седеше до него, и той се намръщи.

— Влез — каза Малахи, избърса длани в халата си и пристъпи към вратата. Баронът се надигна от стола и остави книгата си.

Вратата се отвори и един много изнервен и много мазен на вид наемник пристъпи половин крачка навътре, с нелепа почтителност.

— Прощавайте, че ви притеснявам, ваш' сиятелства — почна той, без да спира да се кланя, а очите му засвяткаха ту към геометричните фигури на пергаментите, опнати по стените, ту към, разните неща, надраскани с тебешир по пода, ту към безбройните книги и уреди. — Такова, уъ, децата...

Лиман затвори очи; знаеше, че ще тръгне на зло, но ако нещо се беше случило на тези деца, глави щяха да хвърчат.

— Какво е станало?

— Ми те, тъъ, избягали са изтърсаците, ваш' сиятелства.

Баронът се напрегна. Лиман знаеше, че дори много силен човек, може да припадне от погледа му. А този глупак не беше силен. Така че магьосникът побърза да разведри положението.

— Искаш да кажеш, че са излезли от стаята си — каза кротко. — Всъщност те не могат да излязат от къщата. — И подхвърли през рамо на барона: — Уредил съм някои неща. — После отново заговори на наемника: — Тъй че са някъде в къщата. — Махна му небрежно с ръка и добави: — Намерете ги. И внимавай, косъм да не падне от тях. Много се съмнявам, че ще ти харесат последствията, само една драскотина да получат. Разбрано?

Мъжът кимна и заотстъпва с поклони, като дръпна вратата след себе си, Лиман сви рамене.

— Досадна неприятност!

Баронът се намръщи.

— Мдаа. Впрочем, защо събираш толкова много наведнъж? Поне една седмица няма да ни трябва друго.

Магьосникът прехапа устни и го погледна замислено. После тихо обясни:

— Събирам ги по няколко причини. Едната е, че не е лесно да се намери дете, родено на същия ден, в който вашата лейди... изпадна в сегашното си състояние. И макар че заклинанието, което открихме, за да продължим живота ѝ с помощта на жизнената енергия на тези деца, поне опази състоянието ѝ от влошаване... — той разпери ръце и сви рамене — изобщо не го подобри.

— Стори ми се, че видях нещо последния път — каза Бернар и се загледа в празното, сякаш си спомняше нещо. — Трепване на устата ѝ, на пръст... Сигурен съм, че видях как помръдна един пръст, съвсем леко.

— Хмм, хмм, да, само възможност — съгласи се Лиман. — Но ни трябва повече, много повече, милорд. В края на краищата целта ни е да я освободим напълно, нали?

Бернар погледна чародея и очите му се присвиха.

— Какво си намислил?

Лиман потърка възбудено длани.

— Точно тази книга, която четете сега, ми даде идеята. Ако съберем наведнъж достатъчно могъща жизнена сила, е напълно възможно да изцерим вашата дама и да я събудим.

Освирепял, баронът сграбчи магьосника за яката.

— Защо не си ми го казал досега?

— Защото не го знаех — отвърна с измъчена усмивка Лиман. — Знаете, че току-що се сдобихме с тази книга.

Баронът го пусна и въздъхна.

— Покажи ми!

С разтреперани ръце, чародеят взе книгата, запрелиства я и я върна на барона, щом намери онова, което търсеше.

Бернар огледа текста, намръщен над древните фрази. После вдигна вежди и зяпна.

— Седем пъти по седем — каза чародеят. — Мистично число, знаете го.

— Четиридесет и девет? — възкликна невярващо Бернар. — Четиридесет и девет! Ти луд ли си? А защо не девет по девет? Това също е мистично число.

— Ненужно е — отвърна Лиман и махна с ръка. — Ефектът не се подсилва, ако броят на жертвите е по-голям.

— Ужасно е да убивам тези деца едно по едно! — възкликна баронът. — Но... четиридесет и девет? Ще се окъпем в кръв.

— Това, което според мен ще усилва ефекта — заговори Лиман, все едно че не беше чул възраженията на барона, — е да ги принесем в жертва всички наведнъж.

Бернар го зяпна.

— Четиридесет и девет наведнъж?!

— Да. Виждате ли, ще създадем начин да съберем цялата тази жизнена сила наведнъж и да я насочим към вашата лейди. Такъв мощен тласък със сигурност ще донесе успех.

— Предлагаш ми да наемем четиридесет и седем помагачи за такъв кървав акт? — Бернар го изгледа притеснено, сякаш не беше сигурен дали чародеят е с ума си.

— Боговете да не дават! — възкликна Лиман. — Не, това изобщо не би свършило работа. Ударът трябва да се нанесе абсолютно едновременно във всичките четиридесет и девет случая. Човек изобщо

не може да координира това, дори ако помагачите ви са го упражнявали седмици наред.

Обзет от любопитство, макар и отвратен, баронът попита:

— Как тогава предлагаш да извършим такова нещо?

— Изобретил съм машина. — Магьосникът отиде до работната маса, върна се с един пергаментов свитък и го разгъна на коленете си. — Виждате ли... — Посочи няколко точки по скицата. — Щом бъде нанесен първият удар, всички останали ножове също се забиват.

Бернар се наведе над рисунката и заоглежда детайлите.

— Но как можеш да си сигурен, че натискът ще е достатъчен?

— За това са ето тези цилиндри — обясни Лиман и ги посочи на рисунката. — Тежат по двацет фунта и, разбира се, ножовете ще са изключително остри. Е? — Погледна знатния си покровител. — Какво мислите?

— Смайващо — промърмори Бернар. После поклати глава. — Но не ми харесва. Достатъчно лошо е, че ги отвличаме едно по едно, но толкова много наведнъж ще привлече внимание. — Помисли малко и отново поклати глава. — Не. Не виждам как може да го направим.

Чародеят го изгледа обидено.

— Е, разбира се, идеалното решение би било да се използва детето, родено точно в мига, в който бе застрашена вашата лейди. А това би трябвало да е вашият син. — Погледна барона и сви устни. — Но вие, за съжаление, съвсем импулсивно го направихте невъзможно, нали?

Бернар го изгледа с гняв.

— Ами можеше да ми го кажеш още тогава.

— Но тогава вие не ми се доверявахте и сигурно нямаше да ме послушате — изсумтя Лиман. — И съвсем разбираемо бяхте обезумял; друг мъж можеше да се поддаде на бащинския импулс и да запази детето, като остави любимата си да си отиде, но вие видяхте в бебето причината за нейната смърт... — мрачният поглед на Бернар го накара да се поправи, — за окаяното ѝ положение, и заповядахте да го махнат.

Сянка пробяга по лицето на барона и не за първи път Лиман се зачуди дали в този избор не е имало нещо повече, отколкото бе разбрал през всичките тези години. На глас каза:

— Все едно, загубата е ужасна. — Помисли за миг. — Хмм. А да знаете къде са го погребали? Навярно бих могъл да направя нещо с

костите.

Бернар се замисли.

— Не знам. Тогава не ме интересуваше. А и ти не си го споменавал досега. — Баронът се намръщи. — Ще попитам акушерката. Тя живее в едно селце наблизо. Тя ще знае какво точно е станало.

— Чудесно, милорд — каза усмихнато Лиман. — И все пак запазете скицата и помислете над другото ми предложение. Боя се, че без вашия син това може да се окаже единственият начин да върнем вашата лейди.

Баронеса Илейн се събуди с чувството, че някой я е повикал по име. Ала звука вече го нямаше, а призива и да го беше имало, не се повтори. Мислите ѝ течаха бавно: дъхът дори, който си поемаше, бе някак неестествено разтеглен във времето и Илейн се зачуди дали не сънува.

Чувстваше се слаба. Това бе първото физическо усещане, което изпита, а след него — болката. Разкъсваше я като освирепяла котка, дращеше с остри нокти в утробата ѝ, късаше със зъби и дъвчеше. Искаше ѝ да се гърчи, искаше да закрепци от агония, ала не можеше. Не можеше дори да отвори очи, нито да примигне. Затворена в мрака зад очите си, Илейн крещеше в ума си, молеше се нещо да облекчи болката ѝ, да дойде някой и да ѝ помогне.

Сегашното не беше като ужасните родилни мъки, които я бяха заливали на вълни, все по-високи и високи; те бяха свършили. Илейн беше сигурна в това: беше чула плача на детето си. „Видях лицето му“, помисли тя. Споменът донесе утеха или поне отвлече ума ѝ от болката. Но не задълго — болката не можеше да се отрече и ѝ се искаше да заплаче, ала не можеше.

Усещаше как изтича животът ѝ, бавно, но неизбежно. Това я ужасяваше. Бореше се да удържи: искаше да живее! Искаше да види своя син пораснал мъж. Искаше Закри!

Представи си как той държи ръката ѝ и ѝ говори да е силна. Допирът му ѝ се стори толкова истински, че напук на всичко за миг я направи щастлива. После болката захапа още по-силно ума ѝ и тя пицеше, пицеше, пицеше. Скоро започна да се моли за смърт.

Ала смъртта така и не идваше. След малко Илейн потъна в мрака и тя, и болката изчезнаха.

ГЛАВА 13

КРИЕНЕ

Магьосникът вдигна глава.

— Заклинанието не е сложно — каза Лиман Малахи, след като приключи с приготовленията. — Но е засукано. Степените на подобие трябва да се балансират деликатно.

Погледна своя... работодател? Домакин? Приятел? Благодетел? Погледна човека, който му беше давал подслон седемнайсет години и му беше позволил да продължи изследванията си, над които, хм, на някои други места в най-добрия случай щяха да се понамръщят. „Не, поправи се той наум. На повечето места щяха да го обесят или жив да го изгорят.“

Двамата бяха сами в стаята, само пламъкът на свещта им правеше компания. Слугите и охраната, разбира се, бяха свикнали с това. Бяха може би най-добре платените слуги извън големите градове и домакинствата на най-знатните владетели; а и като качество не бяха зле. Но за разлика от обикновените домашни стражи, им се плащаше колкото за да служат, толкова и за да забравят бързо онова, което чуват и виждат.

Чародеят сви устни и придърпа по-плътно халата около тялото си — тази нощ пролетният дъжд беше тежък, думкаше по кепенците и цветното стъкло на прозорците. Самият той щеше много да се зарадва на един буен огън в огнището, но на Бернар му беше все едно — сякаш не забелязваше студа, възцарил се в тази каменна грамада.

„Златото може да свърши много неща — помисли той. — Дори да надвие суеверния страх на слугите и войниците. Но не може да превърне едно каменно укрепление в удобно място за живот“.

Бернар махна и ръката му леко потрепери във въздуха.

— Да, да. Хлапетото трябва да прилича и на мен, и на милейди Илейн, и магията ти ще го открие — рече той. — Проклетата акушерка! Заповядах ѝ да го премахнат!

Лиман огледа трите плитки златни диска с тънките им кристални покрития; всеки бе колкото кръгче от събрани палец и показалец. Сребро и тюркоаз, платина и черен кехлибар бяха инкрустирани на сложни фигури по вътрешната повърхност на златото. Във всяко от тези кръгчета имаше вода, а в нея плуваше игла. Всяка от трите иглички беше увита с косъм — около тази в средния диск бяха усукани два косъма, които се пресичаха. Кристалните покрития държаха всичко това неподвижно.

— Възможно е да не се е подчинила, за наше щастие — каза той. — Жалко, че не можахме да измъкнем повече подробности от нея, но това също ще свърши работа... още по-добре, защото знанието, което ще ни донесе, няма да е остаряло със седемнайсет години.

Лиман се надигна и нави ръкави. Затвори очи, устните му се размърдаха и ръцете му започнаха да описват сложни фигури.

Докато мъжът, за когото Бернар продължаваше да мисли по-скоро като за учен, отколкото като за чародей, редеше заклинанието си, самият той си спомни първата нощ, в която се бяха срещнали.

Беше нощта на голямата буря, стени и грамади от пурпурночерни облаци се трупаха на запад; просветваха от далечните мълнии, ала бяха обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове. Поривът на бурята бе придружил родилните мъки на любимата му, с малкото чудовище, което се опитваха да открият сега. Радостта му от предстоящото раждане на син го беше тласнала да предложи гостоприемството си на чужденеца, странен мъж с опулени кафяви очи и сплеснат нос, който изглеждаше огромен над тясната брадичка. Изглеждаше само с няколко години по-стар от Бернар, но баронът не беше сигурен за истинската му възраст, защото и сега, след тези седемнайсет години, Лиман изглеждаше почти както когато беше дошъл.

Лиман се беше представил за приятел на бащата на Бернар — пишели си, но никога не се били срещали лично със стария барон; понякога съветвал баща му по въпроси, свързани с науката. По-точно за изкупуването на древни тонове и ръкописи. Беше се поинтересувал

за намеренията на Бернар досежно семейната библиотека, тъй като не знаел доколко синът споделя бащиния си ентусиазъм към древните знания, и сподели, че би желал да изкупи няколко труда в случай, че синът не желае да продължи да поддържа колекцията. С радост беше открил, че Бернар споделя любовта му към ученето.

И Бернар си спомни, че скоро след това беше дошла вестта: баронесата има трудности при раждането.

Споменът отново върна болката. Той се отпусна в стола си и изруга наум. И тогава видя, че двата косъма, увити около средната игла, се гърчат като змии — змии, които ненавиждат близостта на другата. Гърчеха се и се отдръпваха от плуващата игла, докато накрая не се притиснаха в двете противоположни стени на кутийката и не се отпуснаха отново.

„Това е може би най-очебийният случай на несходство, който съм виждал — помисли си магьосникът, като запази външно безразличие. — Ако нещо е сигурно тук, то е, че тази двойка не е направила дете заедно“.

— Какво означава това, Лиман? — сопна се Бернар. Очите му бяха блеснали подозрително: по въпроси, засягащи жена му, баронът на Ландсенд беше относително с ума си.

„Сякаш точно аз мога да знам“, помисли си Лиман, а на глас отвърна:

— Хм... милорд... възможно ли е да сте имали друго дете? В смисъл, да сте станали баща, преди да срещнете лейди Илейн?

Това смири гнева на Бернар. Той помръдна леко в стола си, посегна към чашата горещо вино с подправки и зашари с очи.

— Ами, като зрял мъж, преди да се ожения... на трийсет лета... по някоя курветина от време на време... и разбира се, доколкото знам...

— Разбира се, милорд. Разбира се. Светски мъже сме все пак, и вие, както и аз — успокой го Лиман. — Но, виждате ли, това може да направи усуканата двойка несъвместима с естеството на заклинанието. Точно затова ви помолих за още един косъм от косата на вашата лейди. Заклинанието няма да е толкова ясно, нито ще действа от много голямо разстояние, но все пак би трябвало да подейства.

Той се надигна и ръцете му се раздвижиха над диска отляво. „И няма да използвам другата с вашия косъм, милорд барон. Защото

подозирам, че ще е съвсем безполезна за целите ни“.

Щом излезе на билото, Брам спря и се загледа надолу към Ландсенд. Градът му беше познат: няколко пъти вече го беше навестявал. Опита се да погледне на него така, както щеше да го види Лори.

„Най-напред ще й трябват пари“, реши той.

Усмихна се въпреки тревогата си и болката в краката. Не се беше бавил по пътя и имаше ужасна нужда от сън, да не говорим за ейл и храна. Нямахше да е стигнала много далече с няколкото медни петака, които беше крил под дюшека си. Макар да бяха спестяванията от целия му живот, все пак този живот не беше чак толкова дълъг и според градските мерки парите никак не бяха много. Успя да потисне неволно споходилата го мисъл: вярно, беше си представял как тя лежи в леглото му, но не точно по този начин.

Намести лъка, колчана и пътната торба и закрачи към северната градска порта. Ако помнеше добре, недалече пред нея трябваше да има двама конетърговци.

— Да ти помогна с нещо, младеж? — каза търговецът и вдигна глава.

Стоеше вдигнал между краката си левия преден крак на един кон и оглеждаше копитото. Якото дребно конче леко помръдна, когато реши, че се е разсеял, и завъртя глава — сигурно се канеше да го захапне за бедрото. Търговецът го подпря с лакът в хълбока, а Брам се пресегна и го перна леко през муцуната с тисовия си лък.

Животното изпръхтя и се укроти, а търговецът пусна копитото и то глухо тупна върху отъпканата пръст.

— Възпалено е — каза през рамо на собственика на коня. — Глупаво е, че си го намазал с катран, за да скриеш boleжката, Улет Омсон. Няма да го взема, даже да му изцериш отока и да ми го доведеш пак. На никаква цена. Зъл е. — Разочарованият Омсон отведе коня, а мъжът се обърна към Брам. — Ти какво искаш?

— Едно момиче — отвърна Брам и се изчерви, понеже търговецът се разсмя гръмко.

— Е, не мисля, че ще ти е много трудно, даже да ти е празна кесията — каза мъжът. — Хубав момък си. Но стоката ми не е такава.

Разгонени кобилки — да, но все от тия с копитата. Аз съм Керсон, между другото.

Брам си каза името, стисна му ръката и не се изненада, че е здрава като неговата, ако не и малко повече.

— Трябва да е продала един скопец — обясни той. — Преди два-три дни. Селски кон, със счупено седло и повече за работа на полето, с белег на муцуната.

Продължи с описанието на коня, чиито белези знаеше, все едно че си беше негов: двете семейства често си заемаха работния добитък.

— Чакай малко! — спря го търговецът. — Ами да, купих го коня, но от момче, не беше момиче. Може да го е откраднало? — Мъжът се намръщи.

„Разбира се, че ще се предреши като момче, идиот такъв“ — помисли си Брам, но на глас каза:

— А, да, познавам го момчето.

Търговецът сви рамене.

— Хубаво момче. Направо като момиче. Година-две по-малък от тебе. Днес дойде някакъв негов приятел да пита за коня.

„Приятел ли?“ — учуди се Брам и се изруга наум.

— Подслушах момчето, дето купи коня, докато говореше с благородника — той купи друг. Момчето май е млечен брат на внучката на Ярдли Хейуд и са отседнали при леля й. Все едно, двамата тръгнаха на север, към обед някъде. Момчето спомена, че приятелят им бил продал коня на мене... — Брам го изгледа озадачено, но търговецът продължи: — Каза, че момичето, чийто бил конят, било отседнало с внучката на Хейуд. — Присви очи и попита: — Ти сигурен ли си, че тоя кон не е краден?

— Хмм. Напълно — отвърна Брам.

Зачуди се кое ли може да е това момче и защо ще тръгва на север, но реши, че е по-разумно да разбере къде може да е Лори.

— Къде мога да я намеря тази млада дама, внучката на Ярдли Хейуд?

Търговецът го упъти и Брам забърза по улиците на Ландсенд. Беше съвсем объркан. Беше очаквал, че Лори ще се е изгубила или че се крие в някой евтин хан. А тя си беше намерила приятел! Богат при това, както изглеждаше. А Рип?

Умът на Илейн се раздвижи. Още не беше сигурна за състоянието, в което сънуваше, защото знаеше, че сънува. Отначало в сънищата имаше болка, ала след толкова много събуждания вече можеше да се отграничи от болката. Беше упорита болка, неукротима, но Илейн успяваше за известно време да я надмогне и да я чувства като нещо далечно. В такива моменти се напрягаше да чуе дали има някой наблизо. Понякога успяваше да долови крясъка на нощна птица и някой далечен звук. Но иначе като че ли беше сама.

Това я озадачаваше. Тя беше съпругата на барона и току-що беше родила. Къде бяха всички? Защо никой не ѝ помагаше? От колко време лежеше така? И най-ужасното: така ли щеше да си остане до края на живота си?

Знаеше, че тялото ѝ лежи съвсем неподвижно, или поне подозираше, че е така. Затова прие, че е попаднала в капана на някакъв много заплетен сън, но сън, който е свързан с будния свят.

Болката беше първото ѝ усещане, а след нея се появи онова ужасно нещо, което я изтезаваше. Трудно ѝ бе да отмерва времето: беше сигурна, че откакто е родила детето, са изтекли много часове, може би дни. Навярно се бореше с болката, свързана с раждането, или с треска, настъпила след него.

Каквато и да беше причината, тя се съпротивляваше, изплуваше до някакво подобие на будност, след което отново потъваше в периоди на пустота, в която се носеха спомени. Понякога образите ставаха толкова силни, че се чудеше дали не са реални, може би като онези пророчески видения, за които разправяха, че спхождат вещици и светици; или навярно бяха ехо от далечно минало, или нечий чужд спомен. После отново идваше мракът. Две неща си оставаха постоянни — мракът и болката.

Между периодите на мрак Илейн зовеше в ума си за помощ, крещеше в ярост и пожелаваше най-лоши неща да сполетят съпруга ѝ, който я бе изоставил така. Веднъж усети как нещо докосна тялото ѝ. Студен допир, чувство за нещо лигаво, което се плъзга по кожата ѝ под нощницата: насилствена интимност, неканена и отблъскваща. Но нищо не можеше да направи срещу това. Истинско ли беше това ужасно докосване, или спомен? Страхът и гневът ѝ бяха истински, защото помнеше как бе извикала в безмълвно отвращение: „Остави ме на

мира!“ И допирът се беше махнал. Върнал ли се беше сега, или беше само споменът за първото докосване? Не можеше да разбере.

С времето умът ѝ ставаше по-силен и страхът и отвращението се превърнаха в ярост и пресметливост. Понякога си спомняше сблъсък, миг на непокорство, в който бе отхвърлила нещо, което се бе опитало да я надвие, но подробности не помнеше. Зли неща я бяха изтезавали и тя по някакъв начин ги беше нападнала; придала беше в ума си телесност на тези зли неща и с ръце, сътворени в ума ѝ, се беше пресегнала и ги беше сграбчила. Бяха се опитали да избягат, но тя бе разкъсала същността им, дереше и късаше, докато не станаха на нишки и късчета — и сякаш се изпариха в пустошта, като оставиха след себе си бавно затихващ вик на болка и страх.

Бе подирила още нещо отвъд болката и студения натрапник, както наричаше в ума си онова зло и лигаво докосване. И тогава ги бе открила: създанията, затаени и дебнещи из ъглите на имението.

Усетила беше присъствието им: стъписани, уплашени, възмутени от това, че нещо може да им навреди. Криеха се от нея. Скоро щеше отново да заспи, защото беше много уморена. Но искаше друго. Ужасно искаше да ги унищожи всички. Но макар да се таяха наблизко, не можеше да се докопа до нито едно. Трябваше да ги накара сами да дойдат при нея. Между периодите на мрак Илейн кроеше в сънищата си планове. Яснотата идваше рядко, но тя разбираше, че ако сънува, може сама да диктува правилата на този сън, и трябваше да се справи с тези дебнещи сенки в ума си.

Престори се, че спи; потисна всякаква мисъл и зачака. След малко един от враговете ѝ се приближи боязливо, за да я изпита, и тя го сграбчи.

Стисна го и то зави, задърпа я насам и натам, мъчеше се да побегне. Най-сетне се докопа до някаква преграда и започна да се дърпа през нея. Илейн го държеше, мъчеше се да го издърпа обратно, за да го хване по-здраво. Но то се оказа силно и упорито. Издърпа я до самата преграда, оставило много малко от себе си във въображаемите ѝ ръце.

Все едно че беше притисната в нещо горещо и твърдо — но същевременно усети, че се плъзга през преградата, и стисна нещото още по-здраво. Изтървеше ли го, не знаеше къде може да се озове, ала

не искаше да попадне някъде, където ще е още по-зле от сега, затова се вкопчи на живот и на смърт.

И изведнъж вече можеше да вижда! Беше толкова смаяна, че изпусна създаването, в което се беше вкопчила. Беше ден, но около леглото ѝ горяха свещи. След това усети, че се повдига, лека като пух на глухарче и също толкова подвластна на полъха; помъчи се да спре извисяването си и успя само да се обърне тъй, че да вижда под себе си.

И разбра, че се визира в собственото си тяло, лежащо в леглото. „Нима съм мъртва?“. Беше чувала да разправят за хора, които се реят над телата си, виждат оплаквачите или домовете си, преди да бъдат отведени в Залата на мъртвите на Лимс-Крагма. Такива неща се разказваха от онези, които жреците-лечители бяха връщали към живота миг преди да прекрачат границата на смъртта.

После видя, че гърдта ѝ се повдига, съвсем бавно: но тя дишаше! Огледа внимателно тялото си. Не изглеждаше никак добре. „Умирам ли?“ Изпадна в паника и се опита да се спусне по-близо до тялото си; махаше с ръце все едно плува, но после осъзна, че няма физически ръце. Нямахше тяло! Ужасът от тази истина я накара инстинктивно да се пресегне, все едно че се опитва да се вкопчи във физическото си същество с духовните си ръце. И изведнъж отново се озова в собственото си тяло, с болката и с дългото безмълвие. Мъчителите ѝ ги нямаше: съвсем ясно усещаше, че отново е сама. А след това изведнъж съзнанието ѝ угасна като духнато пламъче на свещ.

Когато разумът се върна отново, тя осъзна: „сънищата“, както ги беше наричала, всъщност бяха умът ѝ, напускащ тялото, а периодите на будност — неговият плен в телесните окови. Трябваше да се научи да контролира тази способност, да освободи ума си.

Не знаеше колко време ѝ бе отнело, но с много съсредоточаване откри, че може да напуска тялото си по своя воля и да прелита от стая в стая, и да минава през стени и подове, все едно че бяха направени от вода.

Имението беше прашасало и запуснато. Малкото хора, които откриваше, бяха от онази порода мръсни наемници, каквито дори баща ѝ нямаше да наеме, но много от тях носеха униформата на домашната гвардия.

Враговете ѝ продължаваха да се таят в тъмните ъгли, но вече не смееха да я доближат. Понякога кипваше от яд заради онова, което ѝ бяха причинявали, и ги търсеше да им отмъсти. Друг път почти им беше благодарна, защото ѝ бяха показали изход от мрака и болката. Искеше най-вече да ги види, да разбере какво представляват. Тогава щеше да реши какво да прави с тях. Дали бяха свръхестествени същества? Или призраци? Или проводници на някаква друга сила?

„Къде е бебенцето ми?“, изведнъж се зачуди тя. И се смая от това, че не се бе сетила за него по-рано. Как можеше да забрави единственото си дете? Момченцето ѝ! Трябваше да го намери.

Ала беше твърде късно, вече я влечеше назад. Илейн не се възпротиви — знаеше, че не може да направи нищо, за да го спре. Поне не беше длъжна да остава тук завинаги. Преди отново да бъде засмукана в болното си тяло, видя, че свещите са догорели съвсем.

Когато се събуди пак, чу гласовете на деца! В далечината отекваше детски глас, зовеше я. Изведнъж Илейн се озова в коридора и за първи път от много време усети присъствието на ужасите, които толкова я бяха терзали. Извика: „Насам!“ В коридора се появи малка група деца, две момичета и две момчета. Изглеждаха изтощени и изплашени.

Надвиснала над тях, Илейн едва сега видя враговете си. Приличаха на струи черен дим, гърчеха се и се извиваха от някакво черно ядро и излъчваха страх и вледеняващ студ.

„Насам!“, отново извика тя и посочи вратата на покоите си. Викаше и викаше, докато най-сетне едното момиченце като че ли я разбра и поведе другите към вратата. Втурнаха се в стаята и затръшнаха вратата.

Илейн замахна с ярост към черния облак и перна едно от пипалата му. То леко се отдръпна и се сви, готово да я жилне с ледената си злоба. Вместо да губи силите си, Илейн се върна в стаята и надвисна закрилнически над децата, зарадвана, че са тук, особено най-мъничкото. Момченце, не повече от седемгодишно. Но макар да беше уплашено, се владееше.

Тя усещаше врага си — как дебне зад вратата, — но той не се опита да влезе. Чак сега забеляза магическата преграда по стените,

шарките от светлина и сила от „тук-нищо-не-ще-се-промени“. Навярно в края на краищата някой бе чул молбите ѝ за помощ.

Щом се вслуша в приказките на децата, разбра, че отчаяно искат да избягат. Натъжи я това, че ги ужасява не по-малко от злокобната сила в коридора, но всъщност не можеше да ги вини. „Само да можех да им помогна...“ Надникна в коридора; съществото ѝ се ухили и тя се отдръпна.

Огледа стаята, успя да долови една по-стара вълшебна преграда и я подири. Мина през стената и отново откри тайния проход зад нея. Мъжът ѝ го беше показал в деня, в който я настани в тези покои. „Всички обикалят цялото имение“, така ѝ беше казал.

Видя, че малкото момче се е вторачило в същата стена, и нещо в очите му ѝ подсказа, че е на ръба да открие прохода. Илейн заговори на момиченцето, което беше довело останалите в стаите ѝ, каза му за прохода и че ключът е в стенния релеф. Скоро се увери, че я е чуло. Детето стана, отиде до релефа и заопипва малките изпъкналости, докато намери вярната. „О, умното ми детенце!“, помисли тя.

После отново се озова извън времето, привлечена в тялото си. Навярно никога нямаше да разбере как ще свърши всичко това — и се отчая. Искаше ѝ се да остане будна завинаги.

Когато се пробуди пак, се зачуди за децата, особено за момичето, което, изглежда, я чуваше. И щом си го представи, изведнъж се озова до него. Беше ѝ се случвало преди, но нямаше контрол над това. Помисляше си за някое лице или място и се озоваваше там, но само в границите на замъка. Никога не бе успявала дори да пристъпи в градината с рози. Но вътре в сградата имаше достъп навсякъде и до всекиго. Освен Бернар. Щом си помислеше за него, виждаше до себе си някакъв много по-стар мъж. Чичо или братовчед, беше решила — нали знаеше, че баща му е починал.

Всъщност ѝ беше все едно, че той не идваше повече — не го беше обичала и не ѝ липсваше. Но искаше да види бебето си, а то със сигурност трябваше да е с барона. Тя въздъхна и свещта, която държеше едното момче, примига.

— Внимавай! — почти извика голямото момиче и гласът му отекна силно в прохода.

Малкото момиче, онова, което понякога успяваше да я чуе, изхлипа, но храбро преглътна сълзите си.

Сърцето на Илейн се разтопи от жал. Лицата на всички бяха мръсни, децата изглеждаха изтощени, а торбата с храна, вързана на колана на голямото момиче, изглеждаше окаяно празна. „Горките мъничета“, каза си тя. Трябваше им убежище, но нейните покои не ставаха. Тя ги плашеше, а и старецът, който приличаше на Бернар, спеше там.

— Не съм виновен! Тук духа — каза момчето, което държеше свещта. В гласа му звучеше гняв — детски гняв, че са го обвинили за нещо, което не е направил.

Другите замълчаха, но се вторачиха с тревога в късата дебела свещ. Ясно беше, че ги е страх да останат сами в тъмното.

Илейн си спомни едно място, където можеха да се скрият. Щеше да свърши чудесна работа. Бернар я беше завел там малко след като бе пристигнала в замъка. „Така е защитено с магически прегради, че когато пожелаеш да останеш насаме, никой няма да може да те притесни“. Беше се усмихнал гордо. „Ще е личното ти убежище“. Изобщо не беше изпитвала нужда от такова място, но той бе толкова горд от подаръка си, че тя се беше усмихнала и се наведе да го целуне по бузата, целувка, който той бе поискал с устните си.

„Елате с мен — прошепна тя на момиченцето, което май я чуваше. — Знам място, където ще сте в безопасност“.

Нийса стана и надникна в тъмния проход. Спря да плаче и се усмихна.

— Какво има? — изсъска Манди. Очите ѝ блестяха на светлината на свещта.

— Натам — отвърна Нийса като в сън. — Това е верният път. — И тръгна.

Кей и Манди се спогледаха, но Рип се надигна и тръгна след Нийса. После каза нетърпеливо:

— Хайде.

Манди стана да го последва и подхвърли през рамо на Кей:

— Идваш ли?

Рип стъпваше предпазливо, за да не угаси свещта, единствения им източник на светлина.

— Почакай! — каза той на Нийса... и дъхът му я угаси.

Манди ахна, а Кей писна от страх.

— Тихо! — изсъска Рип. — Аз съм пред вас. Хванете се за ръце! Трябва да сме заедно.

— Ти си виновен! — сопна се Кей.

— Все едно беше — отвърна уморено Рип. — Свещта бездруго догаряше. Внимателно! Така, всички ли са тук?

— Да — измърмори хрипливо Кей. Не бе на себе си от страх.

— Тогава да тръгваме — прошепна Рип. — Всеки път, когато Нийса почувства това, ни отвежда на безопасно място.

— Да бе, безопасно — изсумтя Кей.

— По̀ е безопасно от коридорите — напомни му Рип. — И от стаята, в която бяхме заключени.

— Не можем да се измъкнем! — извика другото момче.

— Шшшт! — прошепна Манди. — Преди също не можехме да се измъкнем. Като не можеш да измислиш нещо по-умно, вземи млъкни, Кей.

Всички замълчаха и застъпваха предпазливо в черния като катран мрак. Шмугваха се в проходи, толкова тесни, че трябваше да се обърнат на една страна, за да се промушат, изкачваха се и слизаха по стъпала.

— Тук е — каза Нийса накрая.

Другите стояха смълчани и се вслушваха в тихите потупвания на дланите ѝ по стените. Последва глухо изщракване и всички примижаха, щом от тясната цепнатина проникна заслепяваща светлина. Нийса натисна стената, тя се отмести и момичето писна от радост от това, което видя вътре.

Въпреки че всичко бе покрито с прах и въздухът беше застоял, стаята беше неоспоримо уютна и добре осветена от високия прозорец.

— Тук и свещите няма да ни свършат — каза Манди.

Накъдето и да погледнеха, имаше свещници с цели непокътнати свещи. Имаше и пълно с въглища ведро до камината. Имаше и столове и дивани, отрупани с пухкави възглавнички. И усещането беше за мир и тишина.

— Е, само храна ни трябва сега — измрънка Кей. — И вода. Някой да има?

Рип вдигна вежда и остана доволен от себе си, че вече може да го прави. Тъй че вместо да се ядоса от държането на Кей, реши да зададе

въпрос. Вдигна празната торба и го погледна.

— Да. Искаш ли да дойдеш с мен?

Вместо отговор Кей взе две свещи от близкия свещник и ги запали с огнивото. Рип бе намислил нещо и той искаше да разбере какво.

Рип надникна през дупчицата в резбата. Беше му интересно. Детският му ум не можеше да разбере всичките ужасни неща, които му се бяха струпали, откакто се събуди, но шпионирането на хора от скришно място му приличаше на игра.

Оказа се, че из тайните проходи има много вратички и дупчици в стените, за надничане. В тесните коридори се чувстваха много по-безопасно, отколкото в старата стая. Той потръпна и сложи пръст на устните си, после отново долепи око до дупката.

И отново видя стаята. Наистина беше голяма. Всъщност повечето стаи бяха големи. Тази беше с широко отворени прозорци и за миг той ги огледа с копнеж. Имаше дълга маса, подредена за ядене и с красиви метални прибори, не дървени или глинени, даже не и тенекиени, а от истинско сребро. На масата седеше някакъв побелял мъж и говореше с други двама, които стояха прави и стискаха шапките си в ръце.

Рип се нацупи. Точно тези двамата го бяха взели и го бяха довели тук. Позна ги по гласовете. Изглеждаха жестоки, и страшни също така. С гръб към дупката седеше още един мъж и мълчеше.

— Вземете това — каза накрая онзи с гръб към Рип и избута нещо по масата към двамата с шапките в ръце.

Единият посегна, после рязко дръпна ръката си, все едно че нещото го беше опарило, и изломоти:

— Магия!

— Разбира се, че е магия, глупак такъв — каза старецът. — Иглата сочи към човека, когото трябва да ми доведете.

Другият седнал заговори с гладък и успокоителен тон, който, кой знае защо, напомни на Рип за онова нещо, с което го мажеше майка му, когато се опареше с коприва.

— Съвсем безвредно е, уверявам ви — рече той. — Трябва само да следвате върха на иглата. Може да ви отведе надалече — въпросният мъж може да е на петдесет мили отгук, — но не би трябвало да е много трудно.

— И заплащането е добро — отсече старецът. — Повече, отколкото за всички останали.

Единият от правите сръга приятеля си и той вдигна с неохота малкото нещо от масата, уви го в някакъв парцал и го затъкна в колана си.

— Мъж ли е този път? — попита той. — Не е момче?

— Би трябвало да е точно на седемнайсет — каза старецът и извърна глава настрана. За миг Рип видя колко е тъжен и изпита малко жал към него. Гласът му заглъхна, тъй че момчето едва успяваше да го чуе. — Точно на седемнайсет... Би трябвало да е висок, може би русокос или кестеняв.

— Ще го хванем — каза първият прав. — За тия шестстотин ние сме ръцете и пръстите ви, милорд.

— И щом го доведете, му сложете торба на главата. Не желая да виждам лицето му. Изобщо!

— Ама как ще разберете тогаз, че е той, сър?

Мазно говорещият отвърна:

— Тази игла ще сочи само едно лице в целия този свят. Точно него ще доведете. Хайде, вървете!

Двамата се поклониха и излязоха. След миг старецът и приятелят му ги последваха, увлечени в разговор.

— Ох, добре — прошепна Рип и откряна вратичката в дървения панел. Дори Манди трябваше да се наведе, за да мине през нея. — Добре. Хайде, всички се магнаха!

Четири деца се изсипаха в стаята. Рип за миг спря, щом ги усети отново, онези лошите, но беше гладен. Манди и Нийса затичаха право към масата и почнаха да събират храна: хляб, печено пилешко, банички, пълнени със зеленчук. Рип и Кей не спряха за това, колкото и вкусно да миришеше — затичаха към вратата.

Открянаха я леко и надникнаха навън, докато момичетата грабежа толкова ядене, колкото можеха да носят. На Рип му се прищя да покаже глава в коридора, но се сдържа.

Кей го сграбчи за ръката и прошепна:

— Нещо идва. Усещам го.

— И аз — отвърна Рип. Беше му прилошало на стомаха, както в стаята, където ги държаха заключени, и това чувство се усилваше.

Без повече приказки двамата хукнаха към тайната вратичка; момичетата вече се бяха вмъкнали през нея и чакаха, ококорили очи. Всички въздъхнаха облекчено, щом панелът изщрака и се затвори.

Всички моментално се почувстваха по-добре; усещането за дебнешото ги зло се стопи, все едно че гъстият мрак на тайния проход бе от някой друг свят.

„Чудно, защо винаги е така, когато излезем от проходите?“, помисли си Рип.

После Манди почна да развива една от кърпите.

— Какво взе? — попита я той нетърпеливо, щом закрачиха обратно към скривалището си.

ГЛАВА 14

ОТВЛИЧАНЕ

Джими дръпна юздите.

Беше следвал Джарвис Коу неотстъпно покрай земите, принадлежащи на голямата къща, която бяха видели, от един скалист бряг до друг — дълга езда в усилващия се вятър, който напомняше на човек за ранна пролет.

Дълъг и неприятен път. Единственият начин да разберат дали могат да преминат отвъд онова усещане, от което настръхваха, бе като опитват: една стъпка навътре — и бегом обратно! — една стъпка навън — съвсем нормално.

— Какво всъщност става? — попита Джими, докато се мъчеше да задържи старата си кранта да не драсне като състезателен кон.

— Нищо добро — отвърна Коу.

Джими изсумтя. Страхотно! Какъв късмет, че имаше кой да му го каже. Ужасното чувство като че ли нямаше край. Определено не смяташе да се катери по стръмната скала, за да види дали достъпът до имението от онази посока е чист, защото най-вероятно не беше. Отдавна се беше научил да не си прахосва енергията напразно.

— Изпитвал ли си някога такова чувство? — попита той.

Коу се обърна и го изгледа.

— А ти влизал ли си в къща, обитавана от духове?

Джими се ухили.

— Не съм забелязвал.

— О, щеше да забележиш — увери го по-възрастният мъж. — Доколкото помня, чувството е точно такова.

След като погледа мълчаливо широкия гръб на спътника си, Джими най-сетне попита:

— И като беше в къщата с духове, какво?

— Дълга история — отвърна Коу, без да обърне глава.

Джими изсумтя раздражено. Моментът му се струваше идеален за една по-дългичка история. Защото освен онези смразяващи душата

мигове, когато се приближаваха твърде много до имението, беше ужасно отегчен. Ако продължаха така още малко, щеше дори да е благодарен на отвличащата го болка в схванатите бутове.

Стигнаха до ръба на стръмнината и Коу подуши въздуха и се загледа към белите гребени на ръмжащия прибой: бяло-зеленото море връхлиташе към скалите и синьо-сивите вълни плискаха пяна зад тях.

— Тази вечер ще е бурно — каза той. — Трябва да си намерим някакъв подслон.

— Предполагам, че да молим в имението е изключено — промърмори младият крадец.

Коу го изгледа кисело, обърна коня си и пое към пояса дървета и през него, в голите поля зад малката гора. Линията на... неприятното... не стигаше до обработваната земя, но тук-там проникваше сред — дърветата и около голия скат, като преграда за ловния терен на имението.

Джими въздъхна и подкара след него, и усети как му поолекна, щом се върнаха на земята, по която личаха следи от човешки труд, от овци, кози и добитък. От тази пътека — беше много тясна и крива, за да се нарече „път“ — можеше да види само полегато поле с нещо зелено, сигурно жито, и хълм, обрасъл с високи дървета.

— Не мисля, че беше дори типична къща с духове — промърмори той под нос.

— Не съм — отвърна навъсено Джарвис Коу.

Джими малко се стъписа от тона му. Коу гледаше назад към укрепеното имение, стиснал устни в тънка резка. Държеше дясната си ръка до гърдите и младият крадец си помисли, че сигурно носи нещо под ризата — някакъв амулет навярно.

— Междувременно денят е почти на свършване и ако искаме да разберем какво става тук, ще трябва да си намерим подслон — каза Коу и вдигна вежда. — Освен ако не предпочиташ да се върнеш в Ландсенд?

— Щом ти оставаш, оставам и аз — отвърна изчервен Джими. — Дал съм дума.

Коу се усмихна и усмивката му се разшири, щом видя как се намръщи младокът.

— Не, момче, не ти се смее, че държиш на думата и на честта. Само си спомням в какво положение се вкарах веднъж заради

обещания. Това всъщност говори добре за теб.

Трудно беше да се погледне на запад, заради залязващото слънце — нещо, което не беше особен проблем в Крондор с многото му високи постройките. При все това Коу поведе точно натам, където двете пътеки се сливаха, и килна глава настрана.

— А, така си и мислех. Има ручей. Чуваш ли го?

Джими се опита. Успя да различи само шумоленето на вятъра през зеленината, песента на птици и жуженето на многото насекоми. Но...

— Онзи звън ли?

— Добър слух имаш, Джими.

— Благодаря, Джарвис.

— Извън градовете, където път или пътека пресича вода, е много вероятно да намериш живеещи хора — каза Коу.

Препуснаха сред дърветата, извисяващи се над пътя. Това напомни на Джими за задните улички в града — там човек трябваше да гледа в седем посоки едновременно, да не би някой да го дебне. Всички дървета изглеждаха с еднаква големина и повечето растяха на кръгове около по-дебели пънове.

— От сечта е — обясни Коу. — Като отсечеш дъб или бук, от пъна израства кръг от фиданки. Оставяш ги десет години и вече са добри било за огрев, било за въглища или колове, а щом ги отсечеш, израстват нови фиданки — наречи го отглеждани дървета. Още един знак, че наблизо живеят хора.

„Ах, селските тайнства“, помисли си Джими с насмешка.

Джарвис спря до тясна пътечка, водеща към малка схлупена къщурка.

— По-нататък има голяма ферма — каза той и посочи облака пушек. — Но ще спрем тук. Един колибар повече ще се зарадва на няколко монети, а и ще е по-разговорлив.

Изправи се на стремената и извика:

— Ей, хора, здравейте!

Къщичката беше на стотина разтега вдясно от тях. Засенчваше я огромен дъб.

„Кое не е трудно — помисли Джими. — И един малък храст може да я засенчи“.

Беше едноетажна, от плет и кал, измазана с бяла глина. Покривът беше стръмен, сламен, прозорец капандура изпъкваше като нос над входната врата. От каменния, измазан с кал комин струеше дим, а наблизко имаше сайвант. Голямата зеленчукова градина отстрани беше наскоро засадена, тъмната почва беше изрядно обърната на лъкатушещи лехи; в малкото оградено с плет пасище скубеше трева стара коза и грухтеше младо прасе. Няколко пилци щъкаха пред дъсчената врата на скромния дом.

— Здравейте, странници — отвърна им един мъж, след като затегна плетената градинска портичка с връзка върбови клонки.

Държеше лопата с дъбова дръжка. Усмихна им се, щом я опря на оградата, но пък така ръката му се озова близо до един косер. Беше с дълга шест стъпки дръжка от здрава хикория, с набит в единия край тежък и остър, извит като кука нож, обичаен селски инструмент, но също така и добро оръжие, ако потрябва. Някои войници също носеха такива, макар че военните модели бяха с по-малка кука в края на острието, за да смъкват конници от седлото.

Мъжът беше облечен в кърпени изтъркани бричове от груб плат и риза, бос и явно вече не млад, но здрав и жилав като стар корен.

Джарвис Коу леко се поклони в седлото.

— Пътници сме — рече той и каза имената им. — Търсим къде да спрем за нощта. Не видяхме хан наблизко и с радост бихме се отплатили за гостоприемството ви с някой и друг сребърник.

Очите на селяка се ококориха, а след това се присвиха: явно това бяха много пари за едно преспиване. Джарвис подхвърли една монета и мъжът я хвана, огледа я и я прибра.

— Много щедро от ваша страна, сър.

Джими забеляза, че говорът му е по-груб от този на Лори — селяшки, гърлен и дрезгав; мъжът гълташе последната сричка на всяка дума.

— Пък и ще помогне да платя наема за къщето. Имаме място за двама на пода — синовете ми не живеят тука, работят за фермера Суидин — имаме и постели с чиста слама, и навес за конете ви. Моята Мег е сварила бобена чорба, а и хляб пече днес.

Горната част на вратата на къщурката се отвори и оттам надникна жена — над средна възраст, с лице, потъмняло от слънцето като на мъжа ѝ, с напукани устни около почти беззъба уста и хитри

тъмни очи. Кимна и се прибра вътре, докато мъжете слизаха от седлата, след което се заловиха да напоят и изтъркат конете — Джими грижливо повтаряше всичко, което правеше спътникът му — а после ги прибраха под малкия навес.

Селянинът донесе сено с една дървена вила, хвърли го на конете и плесна старата коза през ребрата, когато се опита да си скубне малко.

— Имам овес — увери ги той. — Даде ми го Сетин, ей там живее, задето му помогнах в жътвата.

Наведоха се да влязат в къщата и Джими се огледа. Беше само с една стая, не много голяма, със сламеник върху рамка от навързани колове от едната страна, огнището от другата и под от отъпкана пръст — на Джими щеше да му е все едно, ако не личеше, че домакините им нито носят обуца, нито си правят труда да си остържат босите стъпала, преди да влязат от двора. Дървена стълба водеше нагоре към плевника, където сигурно бяха спали заминалите им като ратаи синове.

Колкото до останалото — няколко сечива висяха на куки по стените: сърп, две мотики, коса — и няколко горни дрехи; желязно котле къкреше на слабия огън в огнището. Беше достатъчно топло и не толкова тясно, че да се чувстват натъпкани. Все пак беше по-добре, отколкото да спят навън, реши Джими, дори храната да не изглеждаше особено привлекателна.

Селякът подпря косера на стената до вратата. Джарвис и младият крадец схванаха намека и също оставиха сабите си там.

— Да видим дали разбрах добре — каза колебливо Брам.

Беше доста смутен от високата каменна градска къща и от двете... ами, дами... които седяха срещу него.

„Забележи, държат се съвсем приятелски с тебе“, напомни си той.

Едната, която всички май наричаха леля Клеора, беше облечена фино като жена на лорд, макар и не съвсем в същия стил; беше може би на възрастта на майка му, но за селски очи изглеждаше с десет години по-млада. Госпожица Флора — племенницата ѝ, наскоро пристигнала от Крондор — беше съвсем хубавичко момиче, въпреки че изобщо не можеше да се сравни с Лори. Самата Лори изглеждаше

странно в една от роклите на госпожица Флора и с превързан крак, вдигнат на пейката.

Дори готвачката, която като че ли можеше да е много груба, ако поиска, се държеше с него сладко като бонбонче. Но и пък сигурно изпитваше майчински чувства към него, помисли си Брам.

Кротко и без да съзнава колко хубав е станал с чисто лице и блеснала руса коса след банята и с новите дрехи, Брам довърши последния сладкиш и избърса ръката си в салфетката, която му бяха дали, като съобрази преди това да не си облизва пръстите. Което беше жалко, защото бяха накапани с чудесен мед с дъх на детелина. Кухнята беше голяма колкото долния етаж на селската им къща, но по-уютна от всичко в този чудесен дом: каменен под, бронзови котлета и тигани по стените, дълга дървена маса и торби с лук, пушени бутове, суджуци и връзки чесън, и снопове билки, висящи от дебелия тавански греди.

Тук можеше да хапне сладко и удобно и беше благодарен, че госпожица Флора го предложи. Все още беше стъписан от реакцията им, когато се представи в къщата. Лори само дето не се разрева от радост, щом го видя — заради което гърдите му още малко и щяха да се пръснат от чувствата, с които тепърва започваше да се сблъсква — и това бе накарало Флора да се държи с него като с отдавна изгубен приятел. Леля й веднага го взе под крилото си: настоя да се изкъпе и преоблече, предложи му чисти дрехи, останали от някой неин родственик — така и не разбра кой точно е бил, — а след това го настани да се нахрани. Леля Клеора явно обичаше да гледа как се хранят мъже.

— Значи братът на госпожица Флора... — заговори той с пълна уста.

— Джими — подсказа му Флора.

— Той те е освободил от ловците на крадци, намерил ти е място, където да преспиш, после двамата са ти превързали крака и той е тръгнал да търси Рип?

Лори закима оживено.

— И после ти дойде да ме потърсиш. Благодаря ти, Брам!

Брам се изчерви и в същото време гърдите му се издуха от гордост — като всеки мъж, беше готов да се разтопи пред женската възхита.

— Ами, не можеш да те оставя да се оправяш сама с всичко това — отвърна той. — Каквото и да си мислят нашите сивобрадковци. Дивите зверове не палят ферми, нито нападат хора посред бял ден. Асталон само знае защо не са ти повярвали — добави той, споменавайки името на бога на правосъдието. — Лори не е празноглавка като някои, дето мога да им кажа имената, но ще си ги премълча. Като Мерибет Глидън например.

Очите на Лори се напълниха със сълзи, от което му стана едновременно тъжно и хубаво. Флора въздъхна, а леля Клеора плесна с ръце под двойната си брадичка и възкликна:

— Та това е като в приказка на менестрел! Младежи, тръгнали да спасяват хора! Че то си е истинско геройство!

Брам се изчерви още повече.

— Не съм герой. Фермерски син съм. Но все пак ще тръгна да търся Рип и да помогна на брат ви, госпожице Флора. — И се прозя. — И ще е най-добре да тръгна рано. Пеша ще е голямо гонене, щом са на коне.

— Значи ще трябва да си вземеш кон — каза Флора. Брам се засмя.

— Госпожице Флора, нищо повече не бих пожелал. Но мога да си позволя кон толкова, колкото да тръгна на север на ръце.

Лори бръкна в джоба на полата, която ѝ бяха дали назаем.

— Брам, цената за Хораций е у мен! Сигурна съм, че ще можеш да вземеш нещо за нея.

Брам я изгледа кисело. И двамата знаеха, че нарочно бе премълчал за монетите, които му беше свила от стаята. Не бяха много пари, но все пак бяха всичко, което си имаше.

— А ако не стигнат, аз ще доплатя — каза Флора.

— И можеш да си вземеш каквото ти трябва за път от кухнята — каза леля Клеора. — Като го гледам това време, няма да е зле да вземеш и наметалото на Джош против дъжд.

Трогнат, Брам заби поглед в грубите си обуца. Това му напомни нещо.

— Поне ще мога лесно да проследя брат ви, госпожице Флора. — Жените се ококориха. — Ами той, изглежда, е купил Хораций. О, Хораций има една щръбка на лявата задна подкова, ще я позная навсякъде. — И добави тихо: — Стига дъждът да не отмие всичко де.

Джими погледна проливния дъжд навън и въздъхна. Така и не можеше да разбере защо Джарвис просто не попита за това, което им трябваше. Затова пък вече знаеше за семейството, съгласило се да ги подслони, повече, отколкото за някои от приятелите си.

— Аз бях акушерката на баронесата — каза с гордост старата. — Слабичка беше една такава, горкото момиче. Кръвта ѝ изтече и умря. Друг стана оттогаз баронът... — Тя поклати глава.

— Не е същият като едно време — измърмори кисело старият.

Джими се обърна и се върна при огъня. Нищо дотук, все такива глупости.

— Едно време, човек ако има оплакване, за наема или друго, ще иде в къщата, когато господарят е там, и работата ще се уреди. Даже колибари като нас! Ама вече не. — Старецът въздъхна.

— След смъртта на милейди баронът изпъди всичките си слуги и пазачи — каза жена му. — Същия ден, в който умря.

— И ги взе ония... ония...

— Наемници — каза твърдо жена му и го стрелна предупредително с очи.

— Наемници — повтори намусено старият, сякаш думата беше мръсна. — Отиде един съсед веднъж да види лорда, когато си беше в къщата, и ония... — погледна жена си накриво — ония типове едва не го пребиха до смърт горкия човек. Питам ви аз, така ли трябва да се държи един лорд?

Според всичко, което Джими беше видял и чул през живота си, повечето лордове се държаха точно така. Но си замълча благоразумно.

— Някак странно се чувства човек около това място — отбеляза Коу.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Аха — съгласи се старият. — От година на година става все по-лошо. Никой вече не ходи там, освен ония разбойници, дето ги наема от време на време, а и те гледат да не се задържат дълго там, ако могат.

Коу повдигна вежда.

— Хмм. — Пуфна замислено с лулата един-два пъти. — Голямо погребение трябва да е било.

Мъжът и жената отново се спогледаха притеснено.

— В Ландсенд ще да са я погребали според мене — каза старата.

— Може пък да са я върнали с кораб в двора, откъдето дойде — рече мъжът й.

— А бебето? — попита Джими. — С него какво е станало?

Двамата старци се извърнаха слисани към него, все едно че бяха забравили, че е тук. Джими ги изгледа питащо.

— Ми ние, тъъ, не сме го виждали оттогаз — изломоти жената.

— Живо ли е? — кротко попита Коу.

— Не сме чували да е умряло — изръмжа старецът и погледът му пробяга към жена му.

— Трябва да е към осемнайсе вече — отвърна някак сънено старата.

— Питам, защото в Ландсенд никой не спомена за него — каза Джарвис. — Изненадан съм, че баронът е имал дете.

— Сигурно са го дали някъде за хранениче — предположи старата. — Благородниците ги правят тия работи, нали знаете.

— Хмм — повтори Коу. — Къщата изглеждаше, все едно че е в ремонт. Макар че я видях отдалече, от пътя.

Старият изсумтя.

— Лордът сигурно е накарал ония копеле... — хвърли поглед към жена си, — ... наемниците де, да се грижат за имението. Никой от нас не е стъпвал там от близо осемнайсет години. И да ви кажа право... — старецът изчука пепелта от лулата в огнището, — пари да ми давате, няма да стъпя там.

„И аз — помисли си Джими. — Но могат да ме принудят с плач, да ме придумат и да се обърнат към по-добрата ми половина“. Зачуди се с горчивина дали винаги е бил толкова податлив на женско коткане. Или просто обичаше да прави щедри жестове от време на време? „Само дете много мразя, когато въпросният щедър жест се окаже адски неуместен и заприлича повече на самоубийство, отколкото на геройство“.

Спасяването на принца и неговата дама можеше да е великолепен щедър жест, а и отгоре на всичко истинската му цел бе да спаси свои приятели. Но да спасява някакъв дребосък, когото дори не познавайте, само защото го искаше Флора, бе все едно насила да те набутат в нещо, което никак не ти харесва.

И все пак, след като се увереше, че домакините му и Коу са заспали, смяташе да отиде до онази къща с ужасите и да види дали ще може да намери момчето и да го измъкне. В края на краищата, щом някаква шайка негодници можеше да го изтърпи, и той щеше да го преживее, в името на Рутия.

Дъждът обаче заваля още по-силно и Джими измърмори:
— Май ще ида утре вечер.

Баронът се мятеше в леглото си, стискаше и мачкаше подгизналите от пот чаршафи, почти както всяка нощ. Сънищата винаги бяха едни и същи: ловът, пропастта, смеещото се лице на младока. Бурята, пристигането на тъмния мъж, всичко идваше и си отиваше всеки път в различен ред. Понякога всичко пробягваше бързо, друг път той наблюдаваше самия себе си, все едно че е застанал леко встрани, а понякога преживяваше миналото изцяло. Понякога знаеше, че е само сън, друг път беше, все едно че отново е млад и се опитва да се пребори отново с любовта и омразата, стиснали душата му.

Дни наред Бернар беше търсил възможност да се разправи насаме с младия. Вечно смеещият се натрапник ангажираше твърде много от времето на Илейн. Тя като че ли на драго сърце търпеше вниманието на този глупак — и не само бягаше от задълженията си към другите гости, а буквално беше пренебрегнала Бернар след пристигането на Закри.

Възможността най-сетне се появи по неочакван начин. Беше организирал лов, за да позабавлява гостите си, и освен Илейн всички се включиха с удоволствие. Тя отново се беше разболяла. Този път той повика лекаря и му нареди да я прегледа на всяка цена, без да приема никакви възражения.

Всички бързо бяха обзети от възбудата на гонитбата, радваха се на хладния есенен въздух и на дрезгавия зов на ловните рогове. Гоначите и кучетата подплашиха огромен елен. Кучешки лай, гоначите надуваха овнешките рогове, наперените ездачи, облечени във всички цветове на дъгата и блеснали от злато и скъпоценности, по-ярки от

пъстроцветния покров на листата, препускаха през гората. Великолепна гледка.

Докато препускаха, Бернар зърна нещо тъмно да търчи през храстите.

„Глиган!“, помисли си, щом видя стегнатото издължено тяло и дългите извити бивни. И хитър при това — да удари под прав ъгъл, вместо да привлече вниманието на кучетата, като побегне.

Те не го бяха надушили — вятърът духаше към него. Бернар знаеше, че на дивата свиня не ѝ трябва много да се ядоса и да нападне и че само присъствието на толкова много кучета и ездачи я е накарало да побегне.

„А не би било зле тази вечер да ги нагостя с глиганско“. Щеше да е величествено: главата, поднесена на тепсия, с варакосани бивни, а Илейн щеше да засияе от възторг заради трофея на съпруга си.

Метна лъка на гърба си и измъкна от стегата копие то за глигани с широкото острие. Конят му запрескача камънаците. Бернар не изпускаше плячката от поглед. Ако се съдеше по големината и дългите остри бивни, животното беше в разцвета на силите си, но още младо и безразсъдно, тъй че според барона щеше да е лесна плячка. Някой по-стар и агресивен мъжкар вече щеше да се е обърнал за бой.

Глиганът изведнъж се озова пред дървета, израсли толкова нагъсто, че не можеше да си пробие път през тях. Обърна се първо наляво, после надясно, а накрая срещу препускащия към него сред вихър от окапали листа Бернар и запъна задните си крака в земята, готов за нападение — да разпори корема на коня или краката на ездача.

Баронът леко забави, за да забие копие то отгоре и да пробие сърцето или да прекърши гръбнака на звяра. Нямахше да остави време на неопитния глиган да нападне.

Но изведнъж иззад него, отдясно, изсвистя стрела, заби се точно под рамото и широкото острие мина като нож през сърцето и дробовете на звяра.

Той се срина на земята, забълва кръв, изрита няколко пъти и издъхна.

Бернар дръпна юздите толкова рязко, че конят се изправи на задните си крака и едва не падна на задницата си. Обърна се и видя, че Закри го е последвал. Младежът тъкмо отпускате лъка си.

Закри заговори, с вечната си насмешлива усмивка, но Бернар не чуваше думите му. А след това младия ездач го нямаше.

Бернар вече яздеше с другите приятели на жена си, слугите гордо носеха убития глиган зад него. После образите се стопиха.

„Какво пък, не е много по-различно от това да си крадец в Крондор — помисли си Джими Ръчицата. — Просто внимаваш и не бързаш“.

Бяха изтекли един ден и една нощ, откакто отседнаха в колибата. Двамата старци като че ли не намираха нищо странно в това, че решиха да се задържат и да се шляят из гората.

„А може би среброто на Джарвис сдържа любопитството им“, каза си Джими и едва сподави кихавицата си. Наблюдаваше имението иззад гъстите храсти и носът и очите го сърбяха от нещо в тези храсти. А и мирисът на зелено и на мухъл го разсейваше — Крондор много правилно и много често миришеше лошо. С вонята той беше свикнал, но не и с тази сладникаво зелена миризма на ливада. Добре поне, че пролетта беше решила да се държи като пролет, със синьо небе, топлина и пухкави бели облачета вместо студения дъжд от вчера.

„Любопитството не води към добро — продължи мисълта му. — В къщата на някакъв си стар барон става нещо много гадно и освен ако предчувствието ми не ме лъже, Коу търси точно това, търси някой замесен в него“.

— Намери ли нещо? — попита той безгрижно, щом усети стъпките на Коу зад себе си. „Може и да не различавам всяко шумолене и църкане из горите, но човешки стъпки различавам добре“, каза си Джими с известно задоволство. Трябваше само да отсееш помаловажното, също като в града.

— Странното е, че близо до къщата няма едър дивеч — отвърна Коу. — Насекоми, гущери, птици и даже катерици — колкото щеш, но всичко, което доближава човешки ръст, явно изпитва притеснение около това място, също като човек. Ти продължавай да наблюдаваш портата. Аз ще обиколя от другата страна.

„Да, сър, слушам, сър“, помисли си Джими, щом Коу притича като призрак през пътя и се шумугна в храстите от другата страна. „Защо просто не влезем вътре?“ Предпазливостта на Коу започваше да

го дразни, също като тия проклети храсти. Вече искаше да се случи нещо.

И нещо се случи. В централното каре на укрепеното със стена имение се появиха двама души. Той знаеше, че там са конюшните и сайвантите, сигурно за да не развалят гледката откъм пътя. Двамата водеха коне; след малко ги яхнаха и подкараха в лек галоп към външната стена и портата.

„А-ха!“, помисли си Джими, щом се приближиха.

Бяха двацет и няколко годишни, но изглеждаха по-стари. Единият бе тънък и жилав, другият — като нещо, изчукано от ковач от железен блок. Пор и бойно куче, помисли си Джими, щом ги огледа добре. В Крондор щеше да ги вземе за улични биячи — или за „трепачите“ на шерифа. Бяха облечени в непромокаеми кожени дрехи. Сабите на хълбоците им бяха добри, макар и груби, а ножовете, пъхнати в коланите и стърчащи от ботушите, внушаваха уважение. Единият имаше и къс рогов лък в калъф до дясното коляно.

„Я да ги проследим — реши той. — Но внимателно“.

Щом излязоха от обкованата с желязо порта, по-едрият дръпна юздите.

— Хайде, мършо. Чу го, човека може да е на шейсет левги оттук.

— Точно затова е важно да не се объркаме още на първата левга, Рокс — отвърна мъжът с лице на пор и се загледа в нещо, което стискаше в месестия си юмрук. — Аха. Право на юг.

— Що не се пишеш ясноvideц тогаз? — изсмя се Рокс.

Приятелят му избоботи някаква мръсна ругатня и двамата се разсмяха.

Джими изчака, докато почти се скриха от погледа му по пътя на юг, преди да яхне коня си. „Джарвис Коу нали много се хвалеше как можел да проследи коне и да ги различи един от друг. Ако се зачуди къде съм, може да проследи моя“.

След два дни болезките му от първата езда се бяха уталожили до рязко жегване в бедрата от време на време. Коу още подхвърляше насмешливи шеги, особено за това как махал с ръце, но все пак в повечето случаи Джими успяваше да накара кроткия стар кон да върви нагам, където той искаше, въпреки че като че ли на крантата не й се бързаше много. Но пък и конете на двамата негодници като че ли не бяха от най-напористите жребци.

По този участък на пътя нямаше много движение, но все пак бе достатъчно, за да не изпъква много-много един ездач. Джими държа двамата, които преследваше, в границата на полезрението си повече от два часа, преди да спрат до един поток, за да напоят конете. Тогава сви встрани от пътя в една падина, която го скриваше от тях, и обратното, и намери удобно дърво, за което да върже коня — беше се научил вече, че се връзва на равнището на главата, иначе може да се оплете в юздите и да направи ужасни неща — а следващите стотина разтега се промъкна пешком. Ако успееше да се доближи достатъчно, за да може да ги подслушва, без да го забележат, сигурно щеше да се докопа до нещо по-интересно за оня, който ги беше наел, и за нещата, които ставаха в къщата на барона.

Чу мърморещи гласове по пътя напред. Мършавия и Рокс стояха на камъните в началото на брода, а конете им бяха нагазили до глезените във водата и пиеха. Джими се промъкна зад една паднала ела, чийто гнил дънер беше обрасъл с храсти, и заслуша.

— Шантава работа — рече Рокс, по-едрият. — Глей как иглата сочи направо, както и да я обърнеш.

Мършавия държеше нещо. Вдигна ръка към Рокс и едрият мъж с лице на бултериер се дръпна, все едно че са му поднесли скорпион.

— Т'ва е магия бе! — изрева той. — Шантава работа. Проклето да е! — Замълча. — Оная къща, и тя е проклета. И оня магьосник, дето си пада по демони, а баронът го държи — от него направо капят проклетии.

— Това проклето, онова проклето, няма да мирясаш, ако всичко не прокълнеш — изсмя се Мършавия. — Шестстотин жълтици, ако му го занесем, глупако. С толкова можем да зарежем работата — купуваме го оня бардак, дето все си говорим за него.

„Виж ти — каква амбиция — помисли Джими. — Шестстотин жълтици. Сериозни пари дори за един барон с приход от цял град и имение. С това наистина можеш да купиш бардак, че и да го обзаведеш — стига момичетата да не са чак толкова хубави. Кой ли е онзи, за когото говорят? Че и магьосник? Джарвис много ще се заинтересува“.

Двамата наемници изведоха конете от водата и се приготвиха да ги яхнат. Мършавия тихо изруга, докато Рокс пъхаше крака си в стремето.

— Почакай. Иглата май помръдна. Виж, като я обърна наляво или надясно, се движи, все точно пред нас! И чувам нещо.

Джими също го чу, над плисъка на водата в коритото и в камъните на брода. Познатото кухо тупкане на копита.

Вдигна глава, погледна примижал между папратовите листа, избуяли около подслонилия го гнил дънер, и видя ездача, слизащ по полегатия склон към водата. Конят беше невзрачен, такъмите — евтини; мъжът в седлото...

„По-скоро момчето в седлото“, помисли си Джими. Ездачът едва ли бе повече от две-три години по-голям от него. Грубо подрязана коса, лице, което щеше да изглежда красиво, ако не беше изпъкналата челюст и правият нос, будни сини очи, загар като на човек, работещ на открито. Облеклото му беше грубо и практично като на фермер или ловец може би; беше метнал на гърба си дълъг лък от тисово дърво, имаше и колчан стрели и дълъг нож на колана.

— Здравсти, приятел! — подвикна Мършавия.

После погледна спътника си през рамо. Продължаваше да държи в ръката си каквото там държеше; премести го от лявата в дясната ръка в полукръг, след което кимна с доволна усмивка и рече:

— Той е. И идва право в ръцете ни! Лесни пари!

Излезе на отъпкания път, закрачи към непознатия и му подвикна:

— Хубаво място да напоим кончето!

Гласът му прозвуча лигаво, в неискрено подражание на добронамереност.

Хубавият непознат младеж явно си помисли същото — Джими видя как се намръщи и опипа лъка си. Явно не беше свикнал да язди — а и дългият лък беше оръжие за пешаци — и се чувстваше малко несигурно.

„По-добър ездач е от мене, но не много“, помисли си Джими.

— Само ще мина, приятел, стига да нямате нищо против — отвърна младежът. Говорът му беше селяшки, също като на Лори.

„Все деца на фермери ли трябва да спасявам?“, помисли си Джими раздражено и със здравословна нотка страх.

Да се нахвърли върху двама възрастни мъже, при това опитни убийци, каквито явно бяха, не беше шега работа — а и не беше улична свада. Не можеше да разчита, че ще е по-добър в бягането и криенето из горите от наемниците.

Какво да направи, какво?

Мършавия явно нямаше подобни колебания. Изчака край пътя, докато ездачът се изравни с него, след което затича с рев и сграбчи младежа за глезена, явно с намерението да го смъкне от седлото.

Но младежът го изрита и Мършавия залитна назад с нов рев, и се хвана с две ръце за лицето. Пътникът смуши коня си и го подкара в бесен галоп през водата.

— Не, тъпако! — изрева Рокс, щом Мършавия издърпа късия лък от калъфа на седлото си и опъна стрелата до ухото си.

Викът на едрия мъж премина в безмълвен вой, когато Мършавия пусна тетивата, измъкна нова стрела и стреля пак. Първата стрела мина толкова близо до русолявия ездач, че Джими си помисли, че го е ударила. После той профуча покрай него и Джими видя, че наистина го е улучила — по ухото; острият като бръснач връх го беше срязал и то кървеше, но не бе рана, която да спре човек. Втората стрела дрънна в седлото.

— Само да си ми убил шестстотин жълтици, ще те убия! — изрева Рокс.

Измъкна нещо от дисагите си и го завъртя над главата си — три гладки продълговати железни тежести, вързани за здрави каишки. И хвърли оръжието — младият ездач беше вече на двајсетина разтега от него — хвърли го по коня, не по ездача.

Топките и каишките се оплетоха в краката на коня, той изцвили и рухна на земята. Русокосият младеж остана да лежи неподвижен за миг, после се размърда. Рокс и Мършавия изреваха победоносно и хукнаха към него.

„Мога просто да им открадна конете — помисли си Джими. — Не, първо ще видя какво ще направят“.

Никой от двамата не поглеждаше към крайпътните дървета, а и там храсталаците бяха по-гъсти — защото има повече слънчева светлина, беше му обяснил Коу. Джими затича безшумно покрай тях, само на няколко крачки от двамата наемници — достатъчно близо, за да може да чуе задъханото им дишане и ругатните им.

И конят, и младежът вече се бяха изправили. Русият момък изглеждаше зашеметен, лицето и рамото му бяха целите в кръв от разпраното му ухо. Той понечи да смъкне лъка от рамото си, но

дватама наемници вече се бяха приближили и той го хвърли настрана, вместо да се опитва да опъва стрела, и измъкна дългия си нож.

— Опитайте се да ме убиете! — извика момчето колкото възмутено, толкова и изненадано, поне според Джими.

— Не, не, жив струваш много по-скъпо! — отвърна ухилено Мършавия. — Пусни ножчето, стой кротко и няма да пострадаш.

Дватама бандити се разделиха, за да заобиколят коня на русия младеж. Настъпваха опитно и предпазливо, с вдигнати саби. Младежът заотстъпва, като местеше ножа си ту срещу единия, ту срещу другия. Беше дълъг цяла педя и от добра стомана, но техните саби бяха три пъти по-дълги, а и двамата имаха и кожени якета и предпазители на ръцете.

„Молитвата трябва да си спомниш, селянче“, помисли със съжаление Джими. Огледа земята и си хареса два хубави, големи колкото юмука му камъка. „Трябва да направя нещо да наклоня везните“.

Същите сметки, изглежда, минаха през главата и на русия младеж. Той скочи срещу Мършавия, явно с намерение да го изблъска. Ако успееше да мине покрай него, щеше да може да се добере до брода и да скочи на някой от конете на наемниците.

Мършавия се ухили, дръпна се лъжливо настрана и замахна със сабята. Тъпото на острието удари ръката на младежа, която стискаше ножа, и оръжието изхвърча; наточеният му ръб блесна под лъчите на слънцето. След секунда Мършавия изрева — със смайващо самообладание и присъствие на духа младежът го беше изритал в чатала. Наемникът залитна и се преви.

— Ей! — извика Джими и хукна към тях.

При вика му Рокс се обърна. Джими хвърли първия камък, докато тичаше, и го улучи в корема. Дебелакът изохка и залитна две крачки назад.

— Не! — извика Джими. — Бягай, проклет да си! Бягай към брода!

С повече кураж, отколкото благоразумие, русокосият младеж се опитваше да вдигне ножа си, въпреки че пернатата му китка беше изтръпнала от болка. Мършавия пък вече се беше посъвзел и успя да избегне втория камък, макар и хвърлен съвсем отблизо — и младият крадец се претърколи на земята под зловния замах на сабята му:

Мършавия нямаше причина да оставя жив някакъв случайно срещнат непознат, а и сигурно още го болеше от ритника. Да не би да си слагаше специална броня под гащите, че изобщо можеше да се движи?

Едната ръка на Джими напипа нещо студено и метално и инстинктивно го стисна. Сабята на Мършавия блесна над озъбеното му лице; русият го блъсна, преди да посече Джими, и той се превъртя и отново скочи на крака.

Мършавия настъпваше към него, с вдигната сабя и злоба в очите. Зад него Рокс се сборичка с младежа — удари го по рамото с ефеса на сабята си и той изпъшка от болка, после го стисна за тила и го блъсна към коня. Лицето на младежа се удари жестоко в седлото и той се свлече. Конят препусна, Джими хукна след него и скочи встрани да се прикрие, когато нещо профуча много неприятно покрай него.

Оказа се, нож: заби се в едно дърво и затрепери с изнервящо бръмчене. Джими не чуваше някой да тича след него и след стотина разтега спря и огледа онова, което бе напипала ръката му. Беше медальон, но само с една игла с увит косъм около нея, върху карта, изваяна в кристалното покритие. Сви рамене и го пъкна в джоба си.

Наблизо изпука клонка под нечий крак. „Горе!“ — продиктува незабавният му инстинкт. А и букът изглеждаше лесен за катерене, също като стена. Той изхвърча бързо нагоре и остана да лежи по корем на един клон, по-дебел от тялото му.

Двамата наемници се спряха точно под него.

— Викам да го намерим и да го удушим — каза Мършавия. — Не ща свидетели.

Едрият се изхили.

— Че на кого ще го разправи? На барона? Ха! Ако пък се върне в Ландсенд да се оплаче на пристава, толкоз по-добре — дотогаз ще сме на дни път оттука, докато прати някой насам, ако изобщо направи нещо. Я да взимаме русокосия и да се махаме оттука.

— Сега какво да правя? — промърмори Джими, когато двамата се отдалечиха.

ГЛАВА 15

ОТКРИТИЕ

Бернар сънуваше.

Пот беше избила по челото му и той стенеше в съня си, вкопчен в чаршафите. Сънят беше съвсем като на живо: можеше да чуе вятъра, шумолящ между дърветата, грохота на прибоя в скалите. Цветовете бяха живи, дори мирисът на дърветата, на конска пот и миризмата на кожени дрехи изпълваше ноздрите му.

— Как посмяхте да ми го убиеете? — гневно попита баронът. — Капка възпитание ли нямате?

Глиганът лежеше на земята и трепереше в краката на коня на барона. Бернар едва сдържаше подтика си да извади стоманата и да нападне младежа.

Той се поклони в седлото.

— Съжалявам, милорд. Опасявах се, че няма да го улучите и ще се изложите на риск. — Гласът му беше изпълнен с искреност, но леко кривнатата устна намекваше за подигравка.

Бернар го изгледа хладно.

— Ловил съм глигани из тези лесове още когато сте мокрили пелените си — рече той. — И едва ли съм остарял чак толкова, уверявам ви.

Закри килна глава.

— Извинете, милорд. Ще трябва да кажа да го вдигнат.

— Ще го оставите тук — рязко отвърна Бернар. — Не го искам на масата си. — Дръпна юздите на коня и го подкара назад към ловната свита.

— Милорд — извика зад него Закри. — Бих искал да поговоря с вас насаме.

Бернар спря коня си и стисна зъби. Такава наглост! Въпреки това се обърна и пое обратно към младия мъж, който нервно въртеше юздите в ръцете си.

— Елате с мен тогава. Да излезем от гората и да отидем някъде, където никой няма да чуе този „частен разговор“.

Бернар излезе от дърветата и подкара през ливадите, осеяни с жълти цветя, сухи и златисти в разгара на късното лято, после — нагоре по хълма. Конските копита хвърляха буци пръст; птици излитаха от високите треви пред двамата. Бернар продължи в галоп, докато стигнаха билото. Спряха недалече от стръмните скали, с величествената морска шир долу. Над главите им кръжаха чайки.

Закри дръпна юздите до него и потупа коня по шията.

— Възхитителна гледка — промълви той и вдиша дълбоко.

— Какво искате? — попита нетърпеливо Бернар.

— Милорд — заговори Закри. — Лейди Илейн не биваше изобщо да напуска Риланон: тя вехне за него, дори вие виждате колко е бледа и посърнала. Трябва да се върне в столицата. Този живот не е за нея! Има нужда от забавления, от дворцовия блясък. Бих искал да ви помоля, заради нея, милорд, да я оставите.

Бернар го изгледа невярващо.

— Моля? Бихте ли повторили думите си, сър?

Закри се изненада.

— Милорд, бях останал с впечатлението, че сте светски човек. И че сте разбрали, че с Илейн сме любовници. — Засмя се нервно. — Поне със сигурност сте разбрали, че не беше девствена.

— Спрете! — извика Бернар. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели около юздите, очите му се бяха разширили, дъхът излизаше на съсък между стиснатите му зъби.

— Аз я обичам — продължи Закри, все едно че баронът изобщо не бе проговорил. — Не трябваше да й позволя да тръгне. Но все още не е късно, можете да анулирате брака. Тя ще ви е благодарна за това.

— Да я оставя? Вие луд ли сте?! Илейн ще умре от срам, ако направя такова нещо!

— Тя го желае, сър! Тя ме обича, милорд. И знам, че иска да е с мен. Моля ви, имайте милост към нас и ни позволете да бъдем заедно.

Бернар не се и опита да скрие гнева си.

— Ще се върнете в замъка веднага! Прибирате си багажа и напускате дома ми, и взимате първия кораб за Ландсенд, който намерите, иначе след залез-слънце не отговарям за живота ви. —

Вбесен, той дръпна юздата, за да обърне коня, толкова силно, че животното изцвили.

— Сър! — извика зад него Закри. — Ще ме изслушате! — Младият мъж заби шпорите в хълбоците на коня си и едва не се сблъска с дорестия жребец на Бернар.

„Нима ще ми посегне, на собствената ми земя?“, помисли си Бернар, но замълча. Обърна се и удари младия мъж в лицето с опакото на металната си ръкавица; железните пъпки се врязаха в плътта. Закри залитна и извика от болка. Бузата му беше разпрана до кокала, само на сантиметър под окото. Той пусна юздите и вдигна ръце пред лицето си да се защити.

Конят му заотстъпва, объркан и подплашен, и замята глава. Конят на Бернар, усетил гнева на ездача си и това, че юздите са охлабени, се възбуди, присви уши, завъртя се и зарита. Конят на Закри, ударен силно в гърдите, се изправи на задните си крака. Изцвили уплашено — почти като рев на дете великан — и заотстъпва назад и встрани — една, втора, трета стъпка...

И изведнъж изчезна заедно с ездача си.

Бернар дръпна силно юздите да усмири раздражения кон, подкара го бавно към ръба на скалата и се изправи на стремената, за да погледне надолу.

И човек, и кон бяха изчезнали. Бесните вълни се разбиваха в назъбените скали, пръските хвърчаха на четиридесет-петдесет стъпки нагоре, дори здравият гранит се тресеше. После, за много кратко, баронът видя туловището на мъртвия кон сред вълните — теглеха го към морето. От Закри нямаше и следа.

Изчезването на Закри бе обяснено със скалъпен повод; получил някакво известие от изток, трябвало да се върне у дома с първия кораб. Помогна и това, че гостите не искаха да обидят домакина си, като покажат недоверчивост. На другия ден багажът на Закри беше изпратен в града, за да му го препратят в Риланон, и приятелите на Илейн продължиха да се радват на гостоприемството на съпруга й. Самата Илейн изглеждаше отчуждена и посърнала.

След няколко дни Бернар повика лекар да я прегледа, защото тя не ставаше от леглото и се оплакваше, че е болна.

— Имам най-хубавата новина за вас, милорд — размаза се лекарят след прегледа.

— Милейди не е болна? — каза Бернар и се усмихна.

— Още по-добра, милорд! — Лекарят се наду, все едно че бе извършил чудо. — Баронесата носи дете! Много бързо сте свършили работата, милорд.

Баронът го изгледа с неразгадаема физиономия, после каза хладно:

— Идете да ви платят.

Но дори вулгарността на лекаря не можеше да помрачи радостта му от новината, че Илейн всъщност не е болна. Тръгна направо към покоите ѝ.

Тя го погледна с широките си зелени очи, изненадана от неочакваната му поява. Бернар коленичи до нея, взе ръката ѝ и я целуна. В съня си още помнеше допира на крехките ѝ пръсти, меката кожа, още виждаше пулсиращата веничка на шията ѝ, докато лежеше пребледняла върху белите възглавници.

Но на лицето ѝ нямаше радост. Той не помнеше нищо от това, което си казаха: помнеше само, че когато излезе от стаята, Илейн плачеше тихо.

Гостите изразиха престорена радост от новината, използваха я като повод да си устроят пиршество и изпиха много вино от избата на барона.

Но скоро бяха принудени да си заминат. С кораб до Крондор, след това по суша до Саладор и оттам за Риланон беше повече от едномесечно пътуване. Щом зимните бури стегнеха Тъмните протоци, единственият път щеше да е около южната част на Велики Кеш, тримесечно пътуване, застрашено от бури, пирати и кешийски разбойници. Щом се разбра, че баронът няма да ги покани да изкарат зимата в Ландсенд, всички учтиво се сбогуваха с домакинята и домакията, и си тръгнаха.

Баронът се мяташе в леглото и стенеше. Бурята...

В нощта, в която дойдоха родилните мъки на баронеса Илейн, от морето връхлетя буря: стени и грамади от пурпурночерни облаци се струпаха на хоризонта на запад, просветваха от далечните мълнии, ала бяха обагрени в златисто по краищата от залязващото зад тях слънце. Вълните дойдоха преди пороя, високи като планини, и накараха рибарите да задърпат лодките си по-високо по брега, да ги връзват за дървета и скали и да се молят, щом вятърът запищя около сламените покриви на колибите им. Дъждът заваля на откоси, понесен от чудовищните ветрове.

Камшиците на дъжда заудряха и по имението, мълния разцепи небето и гърмът изтрещя в прозорците. Бернар беше платил на акушерката да остане последните две седмици и при това ужасно време се зарадва, че го е направил.

Бурята доведе до портата му някакъв пътник със слугите му, помолиха му се за подслон и Бернар ги приюти с радост — гостоприемството носеше късмет, а в този момент той имаше ужасна нужда от късмет. Къщата беше станала твърде тиха в последно време, затова той се зарадва на компанията на госта си, още повече щом разбра, че е учен човек и много повече е загрижен за книгите в каретата си, отколкото за конете, слугите или за самия себе си.

Беше висок мъж с големи очи и пронизателен поглед, с няколко години по-стар от Бернар. Казваше се Лиман Малахи.

— Да — каза Малахи, — когато чух за внезапната кончина на баща ви, започнах пътуването си от много далече. Пристигам едва тази нощ, след много пречки и забавяния по пътя. — Тръсна ръкава на палтото си да махне последните капки дъждовна вода. — С баща ви си пишихме, но нищо не знаех за наследника му. Боях се, че няма да знаете какво сте наследили в книгите му и че ще ги продадете на някой друг, преди да успея да направя предложението си.

Баронът се усмихна и поклати глава. Отвори уста да отвърне, когато забеляза, че очите на Лиман са се зареяли, и това го изненада — до този момент Лиман беше великолепен събеседник и много вежлив гост. Но погледът на Лиман почти моментално се проясни и той изгледа строго барона.

— В тази къща тази нощ ще се роди дете — каза той. — Момче.

— Как можете да знаете това? — удиви се Бернар. — Баронесата е бременна, но срокът ѝ не е дошъл.

Лиман се усмихна сдържано.

— Не бих го споделил с всекиго. Но тъй като сте образован мъж и невежата селяшка суеверност ви е чужда, ще призная. Аз съм магьосник.

— А — успя само да каже Бернар. Но се зачуди как да постъпи. Загадъчният гост му беше харесал почти от самото начало, макар че като повечето граждани на Кралството, той хранеше съмнения към онези, които се ровят в магията; но все пак изпитваше любопитство към Малахи... и някаква странна близост с него. Реши да бъде деликатен — в края на краищата човекът щеше да си тръгне на заранта. — Това би трябвало да ви създава... някои трудности.

— Случвало се е понякога — призна Лиман. — Знаете, хората са суеверни и подозрителни към нас, които следваме изкуството, които притежаваме дарбата... Но за мое щастие семейството ми беше доста богато и ме изпратиха далече от къщи, за да се уча. Поради това никой от тези, които ме познаваха като дете, не знае за таланта ми, а родителите ми ми оставиха добро наследство и мога да се издържавам без проблеми. Кое то пък значи, че мога да си купувам и книги!

Двамата се засмяха. На вратата се почука рязко.

— Влез — извика Бернар.

Появи се слуга, с изопнато лице и ококорени очи.

— Милорд! Времето на лейди Илейн е дошло!

Бернар скочи, сърцето му се разтупка. Докато минаваше покрай госта си, видя тънката усмивка в ъгълчето на устата му.

Образите забързаха.

Акушерката, застанала до вратата, угриженото ѝ лице.

— Бебето излиза... — Думите ѝ заглъхнаха.

Лицето на Илейн, бледо и мокро от пот... акушерката я кара да се напъне. Писъкът и кръвта.

Ревът на бебето, поднесено гордо от старата акушерка, думите ѝ: „Имате момче, милейди“. Илейн беше толкова изнемощяла, че дори не се усмихна.

Кръв навсякъде.

Кръв...

Бернар се обърна в леглото, простена, опита се да извика: „Не!“, но от устата му излезе само поредният тих стон.

После Лиман се озова до рамото му. Държеше се спокойно и властно.

— Всички да излязат — каза той.

После писъците спряха.

Бернар се сепна и се събуди. Дишаше задъхано, все едно че беше тичал часове, и все още здравето му тяло беше напрегнато и плувнало в пот, все едно че се беше сражавал в битка. Смъкна се от леглото, съблече прогизналата нощница и я хвърли на пода. Видя през прозореца утринното слънце, едва-що вдигащо се над планинските върхове. Започнал бе поредният ден. „Само няколко часа още“, помисли си той, седна гол на леглото, взе каната вода, оставени на нощната масичка, изпи една чаша, после втора, за да утоли жаждата си.

Но другата жажда — жаждата този кошмар, който го изтезаваше вече седемнайсет години, да свърши, да види своята Илейн съживена и освободена от безкрайната болка — още не беше утолена.

Стана и отиде до коритото с вода да се измие. Нямаше нищо против студената вода: беше свикнал. Трябваше да се очисти от потта и нямаше да се облече, докато не го направи. Стъпи в малкото бронзово корито, клекна и взе гъбата от масичката, без да обръща внимание на хапещия студ. „Само и болката си да можех да очистя“, каза си наум, както всяка сутрин, вече седемнайсет години.

Но скоро...

— О, Рутия! — ахна леля Клеора, пребледня и се хвана за гърлото.

Търговецът побутна с крак седлото, сложено на каменния под на кухнята. Черно-бялото коте измяука и заситни към него да подуши омайващата миризма на конска пот, кожа и кръв.

— М-да, кръв си е — каза Керсон. — И това... — Кракът му докосна счупената стрела, щръкнала отзад в седлото. — Не е стрела за лов.

Извади малки клещи от връзката на колана си, наведе се, натисна с крак седлото и заципа близо до лъскавия метален връх, където

стрелата се бе забила в кожата.

— Хайде, излез! — изпъшка той и задърпа, мускулите по ръцете и раменете му заиграха.

Стрелата излезе и той я тикна под носовете им.

— Виждате ли? Върхът е шило, не е широко острие. Никой не използва такива стрели за друго, освен за хора — направена е да пробива броня или дебела кожа.

Лори се беше вторачила в седлото, сърцето ѝ се беше свило от страх. Беше по-лошо дори от онзи студ, който таеше в душата си след смъртта на родителите си. Знаеше, че са мъртви; знаеше, че Рип все още е жив, защото усетът за него просветваше за миг — отдалече. Но не знаеше дали Брам е жив, или мъртъв.

— Конят дойде призори — каза Керсон. Сега беше един час след разсъмване: семейството тъкмо беше привършило със закуската, когато търговецът дойде и потропа на вратата. — Горкото животно беше протрило ребрата си от стремената и половината му опашка се беше слепнала от засъхналата пяна. Изглежда, е тичало цяла нощ. Уплаших се и се сетих за високото русоляво момче, приятеля на племенничката ви, дето го купи, а той пък тръгна да гони другия приятел на племенничката ви, момчето, на което продадох... — посочи Лори — твоя стар кон, и все едно де, като че ли нещата се вързаха и рекох, че трябва да го научите.

— А приставът? — попита леля Клеора.

Керсон изсумтя.

— За бой в границите на града — да. Макар че той използва повече ония ловци на крадци за два петака, отколкото своите хора. Не, по пътя трябва да се обадиш на войниците на барона, само че него от петнайсет и повече години хич не го е еня за простия народ. Войниците може да излязат, ако Кеш нападне града, но за някакво си изгубено момче, пленено от разбойници — не. Няма да се размърдат.

Погледна Лори и Флора, които седяха една до друга на пейката, и добави:

— Само това мога да направя, госпожице Флора. Имам си семейство, близки и търговия, която трябва да въртя. Просто си помислих, че ще е добре да го знаете де.

След като си отиде, тишината в стаята натеза. Клеора прегърна Лори през раменете.

— Той отиде да потърси Рип и може да е умрял — прошепна Лори. — Всичко това — заради мен.

За нейна изненада Флора поклати глава.

— Не. Той все едно щеше да потърси брат ти. Такъв човек е, разбрах го.

Лори кимна унило, сдържа сълзите си и изтри очи с опакото на ръката си.

— А Джими е моят... млечен брат и също отиде да потърси Рип, и може да е умрял — заяви решително Флора. — Или и двамата може да са ранени. Трябва да отида да ги потърся.

— Невъзможно! — писна леля Клеора. — Младо момиче да тръгне само извън града?

Въпреки всичко Лори неволно се усмихна — леля Клеора сигурно си мислеше, че таласъмните и разбойниците дебнат от всеки храст. „Пък може и наистина да е така“, каза си тя и отново погледна седлото с неволно любопитство. После заяви:

— Няма да е сама. И аз тръгвам с нея.

„Всичко е заради братчето ми и мен. А и не мога да позволя Флора да тръгне сама, след всичко, което направи за мене!“

— Но ти едва се държиш на крака! — възрази Флора.

— Мога да се подпирам на тояга — заяви упорито Лори. „Вярно, бързо заздравява, но докъде мога да стигна?“, помисли си. — Мога да яздя например. Или да пълзя, ако трябва.

Леля Клеора запремества очи от едната към другата и въздъхна.

— Жалко, че го няма моя Карл с хората му. Само още две седмици и корабът му ще се върне от Крондор.

Лори беше сигурна, че на лицето на Флора се е изписало същото бунтовно непокорство като нейното.

— Невъзможно — повтори Клеора. — Но ако все пак тръгнете, ще вземете двуколката.

Флора скочи и я прегърна. Двуколката беше с две високи колелета със спици, тапицирана седалка, стегната с кожени ремъци, и сгъваем гюрук. Лесно щеше да побере двете и по хубав път нямаше да е чак толкова тежко за един недооздравял крак.

— Благодаря ти, лельо Клеора! — възкликна тя, а Лори закима радостно.

Хубавото добродушно лице на възрастната жена се набръчка угрижено, но Флора вече се беше захванала да пъха разни неща за път в торбите.

— Какво е това? — попита Джими и бутна с пръст голямото колкото медальон устройство на масата.

Старците се бяха свили до огнището, стискаха се за ръцете и зяпаха странното нещо. Тъкмо бяха привършили с вечерята — бяха им поднесли овесена каша, яйца, две ябълки и някаква много горчива напитка, която можеше да мине за ейл, срещу поредния сребърник на Джарвис.

Джими си помисли, че при други обстоятелства щеше да се е съсредоточил изцяло върху кесията на Джарвис Коу, защото като че ли беше неизчерпаем източник на сребърници. Но онова щеше да е „тогава“, а това беше сега. Загадки имаше да се разбулват и момчета да се спасяват.

Джарвис Коу, седнал на трикракото столче и опрял ръце на коленете си, се наведе над масата. Грубото му лице беше смръщено, пламъчетата от огнището мятаха треперлива червенина по скулите му.

— Магия е — промълви той и Джими настръхна. — Забранена магия. Човекотърсач. Обвързана е с кръв, кост и семе. — Пръстът му погали кристала над иглата. — Виждаш ли? Тази игла е кост от мъртво бебенце, добито в тъмна безлунна доба...

Старата жена изхлипа, потръпна и се сви още повече в прегръдката на мъжа си.

— ... а косъмът е на човека, когото искаш да намериш, или на близък родственик. Майка или баща, или и двамата, ако искаш да намериш детето им. Бих казал, че точно такъв е случаят: ти каза, че момчето било русокосо, а този косъм е кафяв. Не е некромантика. Не съм, но е свързана с нея. Във всеки случай — доста тъмна магия.

— Ти кой си, че го знаеш това? — попита Джими.

Джарвис бързо вдигна глава и примижа. След дълга пауза найсетне кимна.

— Какво пък. Предполагам, че имаш право да го знаеш, след като си въвличен. Агент съм на Върховната жрица на Лимс-Крагма в Крондор.

Младият крадец отскочи и ръката му посегна за ножа. Старата акушерка замаха с ръце, а мъжът и също стана и заситни към вратата, където беше подпрян косерът.

Но Джарвис Коу се засмя.

— Не, приятели, няма защо да се безпокоите. Тя е Богинята на смъртта, не на убийствата. Всички рано или късно отиваме при нея, тъй че няма нужда да ѝ ги пращат преждевременно. — И изведнъж запя:

*На царството ѝ е покорен роб и властелин,
красавици, принцове, прелати;
тя принца не щади за властната осанка,
ни писаря за бляскавия ум;
от страшния ѝ меч не ще избяга никой...*

Само че на Джими не му беше до такива превземки и попита напрегнато, готов за бой:

— И защо тогава си тръгнал по дирите на хора, които отвличат деца?

— Храмът не обича хората, които правят смъртна магия — отвърна Коу.

— Че защо? — учуди се Джими, сетил се за слуховете, които беше чувал.

— Защото това създава лоша репутация на Богинята — каза Коу. — А това застрашава храмовете. Преди векове, преди храмовете да постигнат съгласие с Короната и да се разберат Храмът на Ишап да решава споровете, е имало немало бунтове, в които разгневената тълпа опустошавала някой храм и избивала всичките му поклонници. Дори след повече от стогодишния мир между храмовете все още има силна опасност от кръвопролития, ако се разчуе за нещо такова и ако хората повярват, че Храмът на Лимс-Крагма е замесен.

— Нещо повече, това е кражба от Лимс-Крагма — продължи той. — Жизнените енергии, които трябва да се върнат в Нейната зала за съд, остават лишени от своето място в следващото завъртане на Колелото на Живота. Тези души биват изтезавани, измъчвани и накрая

изчезват, все едно че никога не са съществували. Това е мерзост и ерес от най-опасния вид.

— Нищо добро не носят такива магии, а тези, които се залавят с тях, са или наистина зли хора, или глупци. — Коу се озъби. — Аз пък съм точно това „нищо добро“, което ще споходи некроманта, действащ в тази околност. Самият аз не съм магьосник — продължи той. — Но имам известен... талант в тази област... и разчитам на своите господари, които ще ми помогнат да се справя с него.

— Но не непременно и с наемници, каменни стени и железни решетки, нали? — подхвърли сардонично Джими.

„Ужасно не ми харесва това — помисли си той. — По-добре да беше някой от шпионите на Джоко. От друга страна, май ще се окаже доста по-полезен от някой от тайната полиция, а като съм тръгнал ни повече ни по-малко да върша геройски подвизи със зъл заклинател, малко помощ няма да ми е излишна“.

Не искаше да се върне при Лори и да ѝ каже, че не е могъл да намери Рип: обещал беше в края на краищата. От друга страна, не искаше и да го приковат на някоя нажежена до червено метална плоча за следващите хиляда години. Или да подсилят някое заклинание със смъртната му есенция. Рискът беше едно, сигурната гибел — съвсем друго.

„Освен това подозирам, че ако кръшна и оставя Коу сам, няма да е никак на добро. Не искам омразата на една богиня да души по стъпките ми. От друга страна, нейното благоразположение и това на жриците й...“

— Добре — най-сетне отсече той. — Какво иска този некромант от нашия русокос приятел?

— Само след четири дни трите луни ще помръкнат — каза Джарвис и небрежно почеса наболата си четинеста брада. — А някои звезди ще се подредят. В такова време... хм, да кажем, че пътникът, когото са хванали и са отвели в имението, може да е полезен за някои тъмни дела. Полезен в краен смисъл. Също като Рип, брата на приятелката ти.

Джими потръпна. Беше свикнал с побоища и кървави свади; самият той беше взимал участие в такива. Но човешко жертвоприношение беше съвсем друга работа.

— Това вече е невероятно — отвърна той. — Деца, после пътници...

— Един определен пътник — промълви замислено Джарвис, сякаш едва сега съобразяваше този факт.

Старицата ахна и мъжът ѝ се опита да я накара да замълчи, но тя го избута настрана.

— Четири дни ли каза, слуга на жрицата?

Джарвис кимна учтиво.

— Да, хазайке. Защо?

— Тогава ще са точно седемнайсет години от деня, в който лейди Илейн умря при раждането. Седемнайсет години до часа, в полунощ.

Лицето на Джарвис се промени. Сянка на страх — или на погнуса навярно — мина по него. „Ох-ох — каза си Джими. — Това май беше лоша новина“.

— Вие... сигурна ли сте, че тя е умряла? — Джарвис вдигна ръка. — Видели ли сте да изнасят тялото?

Старата акушерка поклати глава.

— Той ни изгони всички, а после казаха, че била умряла — промълви тя. — Всички ни изгони, но задържа някакъв случайно дошъл тази нощ гост, схолар.

— Аха. Съмнявам се, че е било съвсем случайно, особено в такава нощ — някои събития хвърлят сенките си напред и назад във времето. — Джарвис погледна медальона на масата. — Случайно да имате нещо от вещите на дамата? Нещо, което се е допирало до тялото ѝ?

Старицата стана, отиде до леглото и издърпа отдолу ракла от кедрово дърво: изглеждаше нелепо изящна в глинената съборетина. Порови в нея и извади малък вързоп, увит в коприна, оцапана със стара, отдавна засъхнала кръв.

— Държеше се мило с мен, беше добра лейди — заговори акушерката. — Знаеше, че може да се довери на старата Мег; много тайни чува една акушерка. Това ми го даде да ѝ го пазя. Ако го беше намерил баронът, живота щеше да ѝ струва.

Джими се приближи, щом Джарвис взе вързоп от ръцете на старицата. Омете с ръка трохите и паниците по масата, постави го на нея и започна да го развива.

— Медальонът дали ще го направи? — попита Джими.

Иглата под кристалния капак трепереше; първо посочи на югозапад, към имението на барон Бернар; после се завъртя към вързопа.

— Не, не би трябвало — каза Джарвис. В копринената кърпа имаше истински медальон, деликатна раковина от електрон. — Дори това да е кръвта на дамата от раждането...

— Тя е — каза старата.

— ... или коса, или отрязани нокти — продължи той. — Заклинанието е свързано с подобие на естествата. Би трябвало да сочи към сина.

Джарвис отвори медальона и заопипва капачето. В едната половина имаше миниатюрен портрет. В другата имаше любовен сплит: два сплетени косъма, единият рус, другият — кафяв.

— Я ми светни, Джими — помоли Джарвис.

Джими отиде до огнището. На голата пръст до него имаше кофа от брезова кора с дълги парчета светло дърво — смолист бор, — готови за палене. Взе едно и го поднесе към пламъците на огъня. То засъска, разнесе се остра смолиста миризма. Джими го занесе при масата и го вдигна по-високо и отстрани, като внимаваше смолата да не накапе по масата, а да не опари и себе си.

Светлината примигваше и съвсем не беше ярка като от свещ, но двамата старци нямаха свещи. Все пак беше достатъчно светло, за да види красивия рус младеж на портрета.

— Рутия! — изломоти Джими. — Това е оня, дето го отвялякоха!

— Не — рече старицата. — Това е младият лорд Кетри. Закри — приятел на лейди Илейн от Крондор. Преди да се запознае с барона. Онзи, дето изчезна.

— Охо! — възкликна Джими. — Хм, като го гледам...

— И както се държи иглата...

— Бих казал, че макар лейди Илейн да е имала син преди седемнайсет години, баронът със сигурност не е имал — довърши Джими.

Джарвис се подсмихна.

— Много си съобразителен, Джими.

Старецът въздъхна.

— Вече трябва да им го кажеш. Няма как.

Мег кимна.

— Баронът не искаше да види сина си... да де, бебето. Отначало ужасно се зарадва, че има наследник, но като видя, че жена му е на ръба на смъртта, полудя човекът. Обвини бебето и ми каза да го махна от очите му. Да го дам на вълците искаше да каже, но не можах. Тъй че го занесох при един фермер, дето го познавах — казва се Осри, — близо до Релинг. Жена му беше изгубила бебето си, но още имаше мляко. Взеха го с радост и го отгледаха като свое.

— Релинг не е далече оттук, малко на изток е. В земите на барона е все пак — добави мъжът й. — Осри обеща никога да не говори за това и да ви кажа, не съм чул никакъв слух повече. Може и да са забравили, че бебето не беше тяхно — знаят само, че майка му е умряла при раждането и сигурно са си помислили, че е от някое насилено слугинче.

— Това звучи доста безсмислено — каза Джарвис Коу. — Баронът явно много е обичал жена си.

— До лудост — каза Мег, седна на леглото, въздъхна и погледна раклата. — И мислех, че и тя го обича — даже когато се поболя, след като Кетри изчезна.

— Изчезна ли?

— При лов. Заминал за Крондор, тъй каза баронът, оставил слугите и багажа си да му ги пратят, но никой повече не го видя. Младият лорд Кетри май така и не е стигнал до Риланон.

Джими изсумтя. „Знам ги аз тия внезапни сбогувания. Бас слагам, че никой не го е видял повече. Морето крие много грехове“.

— Хм... — Джарвис ги изглежда един по един, явно мислеше какво и колко да каже.

Джими повдигна иронично вежда — малко беше късно да е предпазлив.

„Освен ако не се кани да не остави свидетели, но се съмнявам, че е толкова безскрупулен“.

Джарвис потвърди предположенията му, като продължи:

— Ако един... подходящ... магьосник е бил подръка, докато дамата е умираше, е можел да... не точно да я опази жива. Само да я задържи между живота и смъртта, за да може да се опита по-късно да я изцери. — Посегна към дървената чаша с горчивия ейл на старите. — Да си оплакна само устата! Задържал я е между живота и смъртта...

колко... в името на Богинята! Седемнайсет години! Умирала е всеки миг!

Джими усети как клисавият хляб и неизменната бобена чорба натежаха като буца под гърдите му.

— Лимс-Крагма да ѝ даде покой дано! — Хрумна му нещо друго. — А защо им трябва синът им?

„Ох; дано никога вече да не се забърквам с магьосници“, помисли си. Спомни си колко глупаво се беше забъркал и със стария Албан и потръпна.

— При смъртта се освобождава жизнената сила. Могат да се опитат да я съживят с нечия друга и колкото са по-сходни, толкова е по-лесно. Деца, тъй като е загубила живота си при раждането на дете. Самото дете — най-добре. Естественият ред е животът на родителите да прелива в децата им, но това може да се обърне.

Старецът се изплю в огъня и той изсъска. Джарвис вдигна глава.

— Разполагаме с четири дни. Както и младият... — Той погледна медальона.

— Брам — промълви Мег.

— Брам — повтори Джарвис.

Джими въздъхна.

— Според мен, щом я е обичал чак толкова... това е зло, и лудост, но има и някакво величие в тая работа.

— По-малко, отколкото си мислиш — каза Джарвис. — В известен смисъл можеш да върнеш някого, но те често са... променени. Разкъсването на границите между живот и смърт пропуска тук... други неща. — Той затвори очи и въздъхна. — Неща, които дойдат ли в нашия свят, се прогонват много трудно.

Джими настръхна и вече наистина съжали, че не се беше снишил в Крондор, вместо да се опитва да се прави на герой.

ГЛАВА 16

РАЗВИТИЕ

Рип се помъчи да надзърне през дупката.

— Оковете го здраво — каза старческият глас. — И не сваляйте торбата от главата му, казах ви!

Рип тихо изохка — боляха го пръстите. Проблемът с шпионските дупки в тайните проходи бе в това, че бяха направени за големи. Прозвуча друг глас — на Пора.

— Както наредите, милорд. А, милорд...

— Ще си получите останалите пари, тъпако. Нямам толкова в брой. Лихварят ми в Ландсенд ще ги достави другата седмица. Бездруго ще ми трябват дотогава. Сега млъкнете и се махайте. Издрънчаха вериги.

— Синът ви се събужда, милорд — каза мазният глас. — Може би е време да си тръгваме. Прегледах го и освен няколко драскотини и отоци е съвсем здрав. Повече от здрав, за да издържи последните три дни.

— Не го наричай мой син — изръмжа закана̀телно старческият глас. — Той уби скъпата ми Илейн.

Стъпките заглъгнаха и светлината от фенера през дупката угасна, след като външната врата на стаята се затръшна. Чуха как изщрака ключалката.

— Някой друг ли са хванали? — попита Манди. — И са го оковали във вериги?

Рип кимна и изхриптя утвърдително.

— Но това е жестоко — рече Нийса. — Искам да кажа, даже още по-жестоко!

— Но старият каза, че бил негов син — промърмори намръщено Рип.

— Искаш да кажеш, че е оковал собствения си син? — попита Кей ужасен и зарадван едновременно. — Като Злия крал и Добрия принц?

— Да идем да видим — каза Рип.

Опипа за резето на тайната врата и влязоха в стаята. Беше гола и празна, с каменен под и каменни стени, и беше смътно осветена през единствения прозорец с решетки високо от другата страна. Не беше голяма като за стая в такова голямо имение. Рип си помисли, че някога сигурно е служела за склад: беше на приземния етаж близо до кухненските помещения и вътре беше студено и влажно.

— Но той е голям! — прошепна малко по-силно, отколкото трябваше, Нийса.

Фигурата, окована до отсрещната стена, вдигна глава. Беше висок младеж с торба от зебло на главата. На китките му имаше белезници, от които тръгваше желязна верига, на която бяха закачени и белезниците на глезените му: ако беше изправен, щеше да му се наложи да се изгърби и да стъпва ситно. Друга верига минаваше от единия глезен към железен клин, забит дълбоко в каменната стена. На една ръка от младежа имаше ведро с вода и друго за ходене по нужда, но той не можеше да направи повече от шест стъпки обиколка.

— Кой е? — попита той уморено.

В сърчицето на Рип лумна надежда, главата му се замая от възбуда. Момчето изприпка по камъните, изшътка и пръстите му припряно заравързваха връвта, стегнала торбата около главата на младежа. Ръцете му го стиснаха силно, но не болезнено.

— Брам! — изписка Рип, в последния миг забравил, че трябва да пази тишина.

— Рип! Рип, момчето ми! — ахна Брам и го прегърна.

Рип също го прегърна. Толкова хубаво беше, че вижда познато лице.

— А аз дойдох да те спасявам! — засмя се Брам и го избута пред себе си да го огледа по-хубаво.

— А сега аз мога да те спася! — каза засмяно Рип. — Имам ключове. Брам се засмя тъжно и вдигна окованите си китки, обърна ги така, че Рип да ги види на смътната светлина. Нямаха ключалки — двата края бяха свързани с желязна пръчка, огъната с ковашки чук.

— Направиха го на една наковалня, и на краката е същото — тъжно каза Брам. — Това поне го помня, както и двамата, дето ме хванаха — хората пари биха дали да видят тоя бой и да се посмеят от сърце, не се съмнявам.

— Единият едър и силен, другият — мършав и прилича на пор, нали?

— Същите — отвърна Брам. — Тъй че ако нямаш здраво длето и чук, Рип, няма как да ме освободиш.

Погледна над рамото му към другите деца, които бяха останали по-назад и гледаха ококорени. Нийса гризеше палеца си. Лицето на Брам омекна.

— Хм, май не ви държат затворени тук, а?

— Държаха ни — отвърна Рип. — Само че избягахме.

— Рип се сети — каза Манди. — Спънахме оня, дето дойде с храната.

— И го вързахме! — ухили се Кей.

— А после му хвърлихме един чаршаф отгоре и го овързахме — добави Манди и свенливо оправи светлорусата си коса.

— Аз пък го тупнах с един свещник по главата — добави ухилена Нийса.

— Добре сте се справили, браво — каза Брам. — Трябваше да се сетя, че Рип все ще измисли нещо, след като ми пъкна онази прах от сърбел в гащите, докато плувах миналата година.

Рип се изчерви, а останалите го изгледаха с уважение.

— Мама и тате ли те пратиха? — попита той нетърпеливо.

Брам се намръщи.

— Момче. Имам тъжна новина и нямам време да мисля как да ти я кажа, че да ти е по-леко.

Обясни за родителите на Рип, като прескочи подробностите около смъртта им, и веднага го увери, че Лори е жива и здрава в Ландсенд.

Рип рухна в прегръдката му. Но сълзите не продължиха дълго. Беше си поплакал достатъчно, откакто го плениха, на тъмно, докато никой не го виждаше. След малко усети, че другите деца са ги заобиколили. Брам прегърна и тях, докдето можа да стигне.

— Искам да ги убиеш! — каза след малко Рип и избърса очите си. — Те са... те са зли!

— Така си е — каза Брам, дръпна веригите и те тъжно издрънчаха. — Но засега съм малко вързан. — Изведнъж се намръщи. — Все още не разбирам защо са ви пленили, нито защо плениха мен — продължи той. — Дори един барон не може дълго да прави такива

неща. Да краде деца — хората ще въстанат, ако се разчуе. Родителите няма да чакат да дойде съдията от Крондор. Онези, които са загубили деца, ще се разбунтуват първи.

— Държаха деца и преди нас — каза с тъничък гласец Манди. — Държаха ги по-малко, после ги отвеждаха някъде и те не се връщаха.

Рип преглътна.

— Мисля... мисля, че единият е магьосник.

Брам се намръщи.

— А старецът?

— Баронът ли? Не знам. Но всички правят каквото той каже.

— Баронът — кимна Брам. — Барон Бернар.

— И... Брам... тук има едни неща. — Рип се озърна в сенките. Усещаше ги. — Лоши неща.

Брам кимна, гласът му стана мрачен.

— Вече знаем какво се е правило със среброто, което сме му давали с толкова пот през годините, купено с хляба, който не сме яли, и дрехите, които не сме обличали зиме. Не за да плаща на войници, за да ни пазят, или да раздава правосъдие, или да кърпи пътищата. Да, и аз го усетих. Дори главорезите, които ме доведоха тук, го усещаха. Нещо лошо има тук, нещо гнило.

Брам вдигна глава, настръхна и се озъби. Вятърът — всички го усетиха — раздвижи въздуха над главите им.

— Какво беше това? Този зов?

Мисълта се върна и спомените се събудиха. „Децата!“

Не бяха там, където ги бе видяла последния път. Не разбираше циклите, които преживяваше, болката, мрака — в тялото си и извън него. Някакви сили я дърпаха и понякога жадуваше просто да остане в пълно забвение. Понякога се гневеше от отчаяние, че не може да контактува с тези около нея, и често се объркваше от внезапните скокове от нощ в ден и обратно, от внезапната промяна на светлината зад прозорците: ту студените и мъгливи небеса на зимата, обичайни за това крайбрежие, ту яркото златно слънце на лятото. Това объркваше сетивата ѝ повече от всичко друго, още повече че не можеше да разбере колко дълго лежи така, откакто се беше родило бебето. Излетя от тялото си и се зарея да потърси децата.

Момиченцето, което останалите наричаха Нийса, почти можеше да говори с Илейн, а Илейн жадуваше за човешки контакт. Не знаеше колко време е изтекло от раждането на сина ѝ, но имаше чувството, че не е усещала докосването на ръка и не е чувала човешки глас от много дълго. Долови, че децата са се преместили в друга стая, и забърза натам. Щом влезе, видя черния облак, духовното присъствие на някакво неназовимо зло. Бе надвиснало над децата.

Илейн с гняв се понесе срещу черния облак, перна едно от пипалата му. Съществуването се дръпна, заотстъпва и накрая побягна. Вместо да хаби сили да го гони, Илейн надвисна закрилнически над децата, зарадвана, че са тук, зарадвана най-вече на най-малкото, момченцето, и усетила връзката с момичето.

А после осъзна, че нещо се е променило. Имаше ново присъствие! Беше...

„Закри!“ — извика Илейн.

Бяха довели Закри. Бяха го оковали, бяха го били. Гневът ѝ се завихри над мъжа, когото обичаше, и те се отдръпнаха, присъствието им заглъхна като отвяна от вятъра миризма на леш.

Гневът ѝ бе осезаем, достатъчно силен, за да разроши косите им и да размърда торбата от зебло на пода до него. Пребит! Окован!

После чу как го нарекоха децата. Брам. И се вгледа — вече можеше да наднича по-дълбоко, да вижда връзките между нещата.

Не беше Закри. Въпреки че беше почти пълен негов двойник. Беше по-млад, поне с десет години по-млад, и по-различен. Чертите му бяха по-меки, а косата — по-тъмножълта, не толкова руса. По-тъмносини очи. По-широк в раменете и с по-здрави ръце.

„Моят син!“ Това я поразя. Не можеше да го отрече. „Бебето ми, синът на Закри!“ Отчаянието щеше да я смаже. „Колко години? Колко съм стояла тук, между живота и смъртта?“ Яснотата се върна и едва сега тя разбра: онези периоди на мрак, онези моменти, в които си мислеше, че е спала няколко минути, те бяха дни, седмици дори. Сменящата се светлина бе промяната в сезоните. Държали я бяха години в това ужасно състояние, нито жива, нито умряла. Години, за които си беше мислила, че са дни! „Кой ми е причинил това?“ Заплака беззвучно от болка и Нийса сякаш усети и погледна точно натам, където се рееше Илейн. В очите ѝ имаше тъга. Момичето наклони глава към Брам, все едно му каза: „Виж, ето за това си дошъл“. Илейн

отново погледна сина си и тихият копнеж се смени с гняв. Искаше ѝ се да го прегърне, да го утеши, да му каже за любовта си. И искаше да го защити, защото вече разбираше защо и какво търсят тук черните пипала на злото, разбираше защо е нужен нейният син и без съмнение знаеше, че животът на Брам е застрашен. Някой трябваше да го предупреди.

„Кажи му, момче! Кажи му!“, извика Илейн.

— Кажи му, момче — промълви Нийса, сякаш се вслушваше в нечий друг глас. — Кажи му — тихо повтори тя.

— Брам... — почна Рип.

— Ммм? — Брам го погледна; белите му зъби ръфаха комата хляб. Бяха го откраднали от масата на един пазач, докато той беше в нужника, и беше корав и черен, от ечемик и ръж, и пълен с люспи. Но това не притесняваше нито Рип, нито младежа — беше същият като този, дето ядяха вкъщи всеки ден.

— Извинявай — каза Брам, след като изгълта и последната троха. Пи дълго вода и отхапа от пушеното свинско. — Адски бях огладнял. Освен здрав пердах май нищо не съм ял днес.

— Брам, онзи старец — баронът — каза нещо много странно. — Рип се намръщи, като си го спомни. Не можеше да го забрави. Все се въртеше в главата му. — И мазникът. Той каза, че си бил син на барона, а баронът му каза да не го казва повече, щото си убил жена му.

— Аз — син на барона!? — Брам се изсмя. — Барон Брам Баирски! Милорд на Торицето! — После се намръщи. — Какво каза за някаква жена?

— Че ти си убил жена му — затова искаше да ти оставят торбата на главата.

Кей го прекъсна.

— Като онова за Лошия крал и Добрия принц! Злата мащеха иска да убият принца, а кралят го мрази, щото майка му умряла, когато го родила, затова го оставя в гората, ама дърварят го намира, надвива вълците и го завежда в дома си, и го отглежда като свое дете!

— Това е само приказка, малчо — отрони притеснено Брам. — В момента сме в тая част, дето е преди щастливия край.

Рип го погледна. „Брам не мисли, че ще има щастлив край. Но ще има! Брам е герой!“

— Какво правят? — попита Флора и посочи.

Лори я изгледа ококорена, после се обърна към полето покрай пътя. Към двете момичета в двуколката лъхаше силна сладникава миризма на окосено сено, косите бляскаха пред косачите по осеяното с цветя поле. Птици излитаха от тревата пред тях, кръжаха над главите им и се стрелкаха надолу към бръмналите, разсърдени от коситбата насекоми. Косачите пееха — така работата спореше повече, тя го знаеше много добре, от спомените си за дните с брадвата или бъркалото, с чекръка, мотиката и греблото — докато един не извика да спрат. После отвърза бъклицата, която бе провесил на врата си, дръпна чепа със зъби, отметна глава и струята потече на дъга в устата му — сайдер сигурно.

Изтърканата му риза беше залепнала на гърба му от пот; той вдигна глава, щом подаде бъклицата на косача до себе си, и ѝ махна с усмивка. Сигурно бе фермерът, Господарят на жътвата. Увери се, че е права, щом след миг той махна отново да почват работа.

С косите се трудеха шестима, петима мъже и една жена, едра и яка: за косенето се искаше много повече сила, отколкото за жъненето със сърп.

— Ами, косят — каза Лори, осъзнала, че в изненадата си е мълчала дълго. — Първа коситба, но малко позакъсняла. Не си ли виждала коситба?

Флора поклати глава, а Лори я зяпна и за малко да изтърве поводите.

Кареха в бавен тръс: товарният кон на леля Клеора беше едър и лъскав, много по-добър от горкия стар Хораций, но не много по-бърз. Освен това заради кожените ремъци двуколката плавно полюшваше, не като грубото друсане на селска каруца, и Лори трябваше да признае, че раненият ѝ крак не я болеше много повече, отколкото докато лежеше в пухеното легло в къщата на приятелката си.

— Никога не си виждала да косят? — възкликна тя.

— Добре де, ти пък не си виждала шествието на принца по улиците на Крондор — отвърна Флора.

— О, не ти се подигравах — увери я Лори. — Просто... ами, досега не бях срещала човек, който да не е виждал косене. — После въздъхна и добави свенливо: — На едно такова косене Брам ме, целуна за първи път. На танца в края на коситбата, миналата година.

— Значи ще се омъжиш за Брам? — попита Флора, явно зарадвана, че сменят темата.

— Ами, мисля, че той го иска — отвърна срамежливо Лори, без да откъсва очи от коня и пътя пред тях.

— Богове на любовта, много е хубав! — изкикоти се Флора и Лори също се засмя.

— Хубавец е, нали?

В сърцето ѝ бликна радост, колкото и нелепо да беше при тревогата ѝ. „Не е мъртъв. Не може да е мъртъв!“ Но щом майка ѝ и баща ѝ, стълбовете в живота ѝ, можеха да умрат, какво можеше да е сигурно? Отхвърли решително тази мисъл, за да се порадва на хубавия ден. Погледна Флора и изведнъж каза:

— Флора, а ти защо ми помагаш? — И добави припряно: — Не това имам предвид! Но ти и брат ти... отнесохте се с мен като с близка — а аз съм само едно селско момиче, с четири крави и един кон във фермата, не съм изтънчена дама като тебе.

Флора седеше намръщена, леко умислена, но щом чу думите ѝ, се засмя и каза малко горчиво:

— Ха, изтънчена дама!

Лори примига объркано.

— Ами такава си.

Само мебелите в къщата на леля Клеора струваха колкото десетгодишната рента на десет къщи в родната ѝ долина, плюс хана в Релинг и може би воденицата.

— Аз съм дъщеря на сестрата на леля Клеора — каза Флора. — Но тя избягала с един хлебар. Избягали в Крондор.

— Аха! — каза разбиращо Лори. — И дядо ти го отрязал.

Това се случваше понякога и в родния ѝ край. Младежите като че ли се скарваха с бащите си още щом им поникне първата четина и понякога ставаше напечено. Дори Брам, колкото и да беше добросърдечен и работлив, често се караше с Осри. Това бе една от причините да се хваща от време на време с търговските кервани като пазач или колар — освен парите.

— Точно така. А после хлебарят... баща ми, решил да докаже, че той е правият, а не майка ми, и се пропи.

Лори кимна. Това определено се случваше и на село.

— И е трябвало сама да си изкарваш хляба. С пране, шиене и така нататък, нали?

Беше чувала, че това са нещата, които правят бедните жени в градовете. Едва ли можеха да си намерят работа като ратайки и доячки, нали така.

— Да. И с разни други неща — отвърна Флора и се засмя. — В града е трудно за едно малко момиче. Съвсем само, и всички са ти чужди. Аз... върнах се в Ландсенд и нещата ми потръгнаха... но ти си нямаше никой.

Замълчаха. След малко пътят се заизкачва. Караха през малка горичка и приятната прохлада болезнено напомни на Лори за дните, когато ходеше на лов. Видяха някакъв мъж, превит на две под дървата, които едва носеше. Щом стигнаха до него, той остави товара си — хем да се почеше по гърба, хем да ги погледне: двуколка с хубав кон и две хубави момичета в нея не беше нещо, което можеше да види всеки ден. Свали смачканата си вълнена капа и каза почтително:

— Гуспо'йци.

Лори се почувства смутена от това: ако вървеше по пътя в нейните си дрехи и срещнеше някой край село, той щеше само да каже „здрасти, моме“ и да ѝ махне с ръка.

— Търсим един младеж — каза тя.

Като чу гласа ѝ, мъжът малко се поотпусна: всеки, който я чуеше, веднага щеше да разбере, че е момиче от простия народ — дъщеря на по-заможен фермер най-много. Точно както щеше да вземе Флора за градско и знатно момиче, ако си отвореше устата.

И не само се отпусна, а и се усмихна и се понапери.

— Е, аз не съм вече толкоз млад, госпоице. Де да бях, като ви гледам таквиз хубавици, като маргаритки напролет. От Релинг ще да сте, нали?

Флора се засмя, а Лори също се усмихна неволно, въпреки тревогата си.

— Близо до Релинг — съгласи се тя. — Близки сме му и трябва да му предадем нещо важно, за семейството му. Трябва да е минал

оттук онзи ден, на кон — сив кон. Младо момче, едва на седемнайсет, но е висок и як, с коса като зрял ечемик и сини очи. И с тисов лък.

— Аха! — рече дърварят, пак се почеса по гърба и разкърши рамене. — Да, сетих се. Аз самият не съм го видял, нали разбирате, но Беса — Беса от „Бодливата зеленика“, малко по-нататък по пътя, при отбивката за Върбова вада — тя спомена за него. Както го описа, същият ще да е бил. Омаяла се беше по това момче!

— Това е моят Брам! — каза Лори.

— А, роднина, викаш, ти бил той Брам, а, моме? — заяде се дървосекачът. — Късметлия, да има такива сестри!

— Скоро ще ми е роднина, по брак — отвърна тя. — Е, ще питаме в хана тогава.

Мъжът се намръщи.

— Хм, не бих ви пожелал злото, тъй че внимавайте. Щото там се отбиват едни типове...

— Керванджии? С наемници?

Мъжете, които караха стока по пътя, наистина имаха лошо име — далеч от съседи и там, където няма да се върне повече, човек се чувстваше по-свободен. Така че наемниците често правеха повече бели от парите, които оставяха.

— Войници, от имението — отвърна дърварят и се изплю на земята. — Нищо лошо няма да кажа за лорд барона, нали разбирате...

„Не искаш да те напердашат с камшик“, помисли си Лори и кимна.

— ... но някои, които е наел да го пазят напоследък, са си главорези и свалячи на женски ризи, и често ги свалят насила. — Смигна и направи с пръст мръсен жест. — Външни. Чужденци. Ще прощавате де.

— Няма защо — отвърна кротко Лори — дори у дома смятаха за чужденец всеки, който е дошъл от повече от един ден път, и за подозрителен също така.

— Може пък вашият роднина да е решил да се хване на служба при барона? — рече дърварят. — Имението е само на няколко мили. Добре ще е за хората наоколо някое по-възпитано момче да облече баронската ливрея.

Лори поклати глава.

— Брам е селски син, хваща се с керваните понякога. Благодаря, че ни отдели време и ни помогна, дядка.

— Ти пък. Побъбрих с едно хубаво момиче в хубав пролетен ден. Ще има да го разправам чак до лятос.

Лори кимна за благодарност, след като два пъти го попита за посоките. Знаеше колко е трудно да упътиш човек, когато познаваш околността като родния си дом и не можеш да си представиш, че друг не я знае.

— Близо сме — каза тя на Флора. — Аз... усещам Рип. — После се намръщи; чувството всъщност не показваше точна посока. — В Ландсенд можеш да кажеш „на север и леко на изток“, но тука мога само да кажеш „наблизо“.

— А където е Рип, там ще са и Брам и Джими — отвърна Флора. — И знам къде да идем, ако искаме да разберем нещо.

Лори я погледна, а Флора се усмихна кисело и тази усмивка я посъстари. Често пъти се държеше като вряла и кипяла, поне според Лори.

— Къде?

— В кръчмата. Там мъжете пият... и приказват.

ГЛАВА 17

ПЛАН

Джими се размърда изнервено.

— Защо не влизаме?

Да гледаш замъка на барон Бернар си беше жива досада. Абсолютна досада дори за човек толкова търпелив и свикнал да изчаква като него. Грамадната тромава сграда просто си клечеше сред занемарените градини стихнала, освен гласа на някой ездач, идващ откъм главния път, и непрестанния грохот на прибоя в скалите на половин миля встрани. Дори дивите лози, израсли по гранитните стени, като че ли бяха умрели от скука — бяха кафяви и посърнали въпреки разцъфналата наоколо пролет.

От време на време блясваше стомана, щом обкованите с желязо порти се отвореха. И толкова. Джарвис Коу сви рамене.

— По три причини. — Вдигна ръка и започна да брои на пръсти. — Първо, онова, което се вихри там, кара всички да изпитват неохота да влязат; затова си търсим поводи да не го правим.

Говореше съвсем сериозно и Джими го зяпна слисано.

— Искаш да кажеш, че се маем и си търсим извинения, и ти го знаеш? — избухна накрая.

— Да. — Джарвис вдигна ръка да го прекъсне. — Не е точно маене. Омая е. Магия. Понякога не можеш да ги различиш.

— О! — Джими нямаше представа какво точно му казва Коу, но нямаше и желание да си го признава. Освен това смяташе, че все пак е разбрал същността на казаното. Потръпна при мисълта за неща, които влияят на ума и чувствата му, без да го знае. — А другите причини какви са?

— Второ, трудно е да се влезе — крепост е, макар и да не е много здрава, и е с гарнизон, нищо, че войниците не са много, нито много добри. Все пак ние сме двама.

— А не можеш ли да...

— Не. Точно сега Батира мисли за други неща. Докато официалното оплакване стигне до него, всички доказателства ще са заровени дълбоко.

— О! — „Точно както си помислих, морето крие много грехове“.
— А номер три кое е?

— Още не му е времето. Ще трябва да ударим, когато са разсеяни — а това означава да изчакаме почти до момента на жертвоприношението.

— Но...

— Да. Това означава да рискуваме да го извършат, преди да успее да проникна вътре и да ги спра. — Джарвис извади парче пастърма и почна да го дъвче. — Това би било много лошо. А магията, по-точно страничните ефекти от тази некромантска магия, влияят на преценките ти.

„Искам да се върна в Крондор“, помисли си Джими. Гневът на Праведника и заплахата от страна на тайната полиция му се струваха все по-привлекателни.

— Добре поне, че Флора й Лори са в безопасност — каза той.

„Бодливата зеленика“ не беше кой знае какъв хан, веднага реши Флора, щом скочи от двуколката.

Всъщност беше по-скоро фермерска къща, ако се съдеше по миризмите на сено, разорана пръст, тор и кал. Имаше два етажа наистина, и беше обшита с дъски, избелели до сребристосиво, след като много сезони бяха стояли небоядисвани, но все пак си беше селска къща със сламен покрив, с плевник и сайвант отзад, с нива зад тях и овощна градина — дърветата вече връзваха плод. Единствените знаци, че е хан, бяха клонът зеленика, вързан над прага, дървените пейки от двете страни на вратата и широката разкаляна пътека, водеща от коловозите на пътя, както и малко по-големият от обичайното двор, където пътниците можеха да приберат конете си.

„Не, ще се поправя — каза си Флора. — Наредили са все пак десетина камъка около вратата, а и стъргало има. Цивилизация!“

Един от навесите служеше за ковачница, не напълно оборудвана, но достатъчно колкото за налбант, с малко огнище, в което горяха

въглища, имаше и духала и една наковалня: колкото да се наковат подкови или за малки поправки. Там работеше мъж и желязото кънтеше. Един младеж раздухваше огъня с кожените духала. Флора махна с ръка и мъжът натопи клещите с подковата във ведрото с вода и ги остави. После закрачи през двора. Беше с тежки дървени налъми. Хвана поводите на коня им, огледа го с уважение и изломоти:

— Ще отседнете ли, госпойки?

— Стига да имате стая — отвърна Флора и видя как му щръкнаха ушите, като чу изискания ѝ крондорски говор.

— Стаи колкото щеш — отвърна ханджията-фермер. — Днес няма ни търговци, ни пътници.

Беше среден на ръст и телосложение, с потъмняло от слънцето лице, жилав. Единственото по-необичайно беше червеникавата му коса и многото лунички по лицето му.

— Аз съм Таел и държа хана тука и фермата. Беса! — продължи той, извърна глава и подвижна по-силно: — Беса! Ела да вземеш багажа на дамите. Дейви, бързо тука!

Флора подаде ръка да помогне на Лори да слезе от двуколката, а Таел зацъка с език, като видя тояжката, с която момичето се подпираше заради превързания си крак.

— Я се опрете на мен, госпоице. Малко е разкаляно тука, от дъжда.

— Благодаря — отвърна свенливо тя. — Казвам се Лори. Мъжът вдигна вежда, като чу говора ѝ, почти като местния и толкова различен от акцента на Флора. Загледа ту едната, ту другата — не му приличаха на сестри, макар че сигурно ги беше взел за такива в началото.

— Търсим приятеля на Лори, казва се Брам — каза Флора и Таел се намръщи.

— После — пресече я той. — Да влезем вътре. Стаята е три за нощ, с вечерята.

Отвътре изскочиха момче и момиче. Момчето беше същото като мъжа, само че много по-малко, петнайсетгодишно, и с удивително пъпчиво лице, а момичето бе хубавко и закръглено, и то луничаво. Свалиха ракитения кош с багажа им и го внесоха вътре.

Ханджията ги отведе много учтиво до една маса в гостилницата и Флора усети, че ѝ харесва. Хубаво беше да се държат почтително с нея — не да я пъдят или да я блъскат и натискат из тесните улички.

Слънцето залязваше и в гостилницата беше сумрачно. Една жена на средна възраст запали мазните парцали в глинени гърнета покрай стените. С това към миризмата на храна се добави мирисът на горящо ленено масло. Но пък подът беше чист, а огънят грееше весело в огнището.

— Бобена чорба с шунка — подвижна жената, докато пълнеше с черпака две глинени паници от котела, окачен над въглените. — Има сладък сайдер, силен сайдер, ейл и светла бира. Горещ сайдер, ако искате. Сигурно сте гладни, като сте пътували толкова. От Ландсенд ли идвате?

Сложи глинени паници пред тях, а също питки, масло, сирене и лук, и дървена чинийка с морска сол.

— Да — отвърна Флора. — Аз... живея при леля Клеора, в Ландсенд. За мен горещ сайдер.

Таел също влезе, свали си налъмите и зашляпа бос по нарязания речен папур, с който беше покрит подът и който издаваше приятна свежа миризма, тъй като беше смесен с дъхави билки и цветя, ухаещи на спомен за сухо сено.

— Клеора Уинсли ще да е — рече той. — Жената на Карл Уинсли и дъщерята на Ярдли Хейуд, нали?

— Да — отвърна Флора малко изненадано. „Хубаво е да си имаш семейство, което и хората знаят“.

— Имал съм си работа с Карл Уинсли — каза Таел. — Купувал съм хмел. — После погледна Лори. — Брам ти е приятел значи?

— Съседи сме — отвърна тя. — Той... конят му се върна в Ландсенд с празно седло и стрела в него. Отседнала съм при госпожа Уинсли. Дойдохме да видим какво е станало.

— Не мога да ви кажа.

Жена му донесе чаши от кленово дърво и желязна пръчка с дървена дръжка; върхът ѝ беше нажежен до червено.

— Благодаря, мила.

Таел взе желязото за сгорещяване и го топна в сайдера на Флора. Напитката кипна. Желязото почерня, но все още беше много горещо и той го върна предпазливо в огнището. Вдигна се приятна миризма на ябълки и подправки. Флора отпи внимателно, за да не се опари.

Таел удари здрава глътка от бирата си, избърса пяната от мустаците си и се замисли. Флора сръбна от чорбата — беше гладна, а

тя миришеше хубаво — и си отчупи хляб да си топне. Още беше горещ и вдигаше пара — и беше хубав пшеничен хляб, почти бял.

— Ами, Брам значи се отби тук за храна, някъде към обяд, преди два дни — изведнъж заговори Таел като човек, подредил мислите си. — Добро момче, възпитано, нищо, че е от Релинг. Ще ме прощаваш.

— Няма нищо — отвърна Лори и се усмихна, макар и малко насила.

— Та значи беше тръгнал да търси едно малко момче, Рип, което според него било с двама мъже и това никак не му харесвало.

Флора и Лори кимнаха. Ханджията замълча, отново отпи и закима, все едно че си говореше наум.

— Хм такова момче не съм виждал. Но знам двама, които може да са същите, които търсеше, видите ли. — Нова пауза, след което продължи: — Войници, от имението. Хора на барона. Мършавия и Рокс, така им викат. От тия, дето плачат за бесилото. И аз съм ходил малко войник, като по-млад, срещал съм много като тях. Готови на всичко, стига това „всичко“ да значи пари без труд, но един добър капитан няма да ги ще в отряда си, нито разумен човек ще им довери кесията или гърба си, ако ме разбирате. — Момичетата кимнаха. — Това му го казах на Брам, щото ми се стори свястно момче, пък и ония двамата не са ми приятели, нищо че си харчат парите тук. Той ми благодари, учтиво едно такова, и тръгна на север, към замъка на лорда. А после — гледаме коня му, тича на юг. Опитяхме се да го хванем, обаче не можахме. Докато се сетя да го примамя със зърно, беше отпрашил към Ландсенд. Радвам се, че се е върнал при вас; щях да проводя вест, ако го бях хванал.

Лори не се съмняваше, че го казва искрено, но знаеше как се „праща вест“ по селски: щеше да спомене на коларя на някой минаващ фургон, че е намерил кон, ако някой си го търси.

— А на другата вечер идват тука Рокс и Мършавия, смеят се и харчат нашироко — печена гъска и всичко от най-доброто. Вино, бира, бренди... Пратих Беса да си легне рано.

Флора погледна Лори и сърцата им изтръпнаха. Лори се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Рип е тук... не е далече. Много близо е.

— И ако Рип е тук, значи и онези двамата са тук. Може и Брам да е с тях.

„Освен ако не е мъртъв — помисли си Флора. — А би било жалко. Сладък е, хубав като на картинка. И е приятелят на Лори. Не е хубаво да загуби любимия си още преди да го е имала.“

Таел ги изчака, сръфа една глава лук със здравите си жълти зъби и после изсумтя:

— Работата е там, че...

— Да? — подкани го нетърпеливо Лори.

— Момиче, двамата изглеждаха все едно, че са се били, не чак зле, но имаха едни... така де. А оня, Мършавия, носи лък в калъф на седлото си. Къс лък, с рогови крайници и двойно извит, като кешийските.

След тези думи кимна и отиде да си върши работата. Двете момичета продължиха да ядат. Флора се огледа и прошепна:

— Я виж там. — И посочи с очи към тавана.

Не беше много висок — най-много седем стъпки, сигурно го бяха направили нисък, та стаята да се затопля по-лесно. Гредите бяха от грубо издялан бор, а дъските, наредени върху тях, бяха с широки цепнатини и между тях се показваше слама.

Пеенето под стаята им беше стихнало. Флора и Лори лежаха по корем на дъските; Лори беше прилепила око до една цепнатина, която, грижливо бяха разчистили. От масата долу се носеха прегракнали мъжки гласове.

„Джими беше прав — каза си Флора, като си спомни блясъка в очите на сержанта, който я бе хвърлил в колата при разчистването на Шегаджиите в Крондор. — Не ми бива за занаята“.

— Те са! — прошепна Лори.

Беше пребледняла, но Флора веднага разбра, че е от гняв, а не от страх. Убийствен гняв.

— Двамата, които отвлякоха Рип — продължи Лори с глас като разпукващ се лед, когато стъпиш върху него: пращи и водата извира отдолу. — И изгориха дома ми, и убиха родителите ми...

Флора я потупа непохватно по рамото. И тя бе изгубила родителите си, но доколкото помнеше, бездруго не бяха стока.

После погледна през пролуката. Бяха четирима и седяха около масата, отрупана с оглозгани пилешки кокали. Позна Мършавия и Рокс

по описанията на Лори. „Гадни са“, помисли си и сбърчи носле. Надушваше вкисналата миризма на бира в потта им, а кожените им дрехи не бяха прани сигурно откакто ги бяха облекли, със стара засъхнала кръв по тях. „Много гадни“.

Мършавия се усмихваше прекалено често, а Рокс беше вечно намръщен. Наистина изглеждаха все едно, че са се били наскоро; Мършавия имаше оток на едното око, а Рокс — няколко синини на дясната ръка. Другите двама бяха невзрачни, нищо особено, освен необичайно многото белези и злите им очи, които лъсваха от време на време, щом надигнеха чашите си, и мазната черна коса, полепнала по челата им.

Единият от непознатите извади нещо от кесията на колана си и го разтърси в шепа — зарове сигурно. После каза:

— Я да ви видя вас двамата. Да го видим това злато, дето толкова се хвалите с него. Чувствам, че ме търси — иска да си легне в мойта кесия, и още как.

— Сигурно, ако сме глупаци да играем с твоите зарове, Фортен.

Юмрукът на Фортен се стегна над костените зарове. И сигурно щеше да почне свадата, ако Рокс не беше надвиснал над масата от другата страна. От мястото си Флора видя дясната ръка на Мършавия и как пръстите ѝ забърсаха дръжката на ножа, тикнат в ботуша му.

— А още не сме взели всичкото, не и парите за тоя, новия — каза Мършавия.

Фортен изпръхтя, прибра си заровете и си наля още вино.

— Не ни стигат ония мъници, дето се крият и шарят насам-натам в стените. За малко да си строша главата, когато натъркаха смазка на стъпалата при главната порта. Тоя новият може големи бели да направи, ако се измъкне, едър е като мъж. Бе майната му. Баронът и магьосникът скоро ще го оправят.

Наемниците замълчаха, направиха жеста за пьдене на злото и вдигнаха чашите.

Флора извърна глава. Лицето на Лори беше грейнало от надежда. Отдръпнаха се в другия ъгъл и заговориха тихо.

— Те са! — каза Лори. — Новият — едър като мъж — това трябва да е Брам. А малките... трябва да е Рип с някакви други деца!

„Брам, да — помисли си Флора. — И може би малкото ти братче. Най-вероятно“.

Кимна, а Лори продължи, вече намръщено:

— Само че са в имението. Как можем да влезем? То е като крепост, охраняват го и... чу какво каза ханджията.

Флора потръпна.

— За онова лошо чувство ли? Да. Но...

— Но трябва да ги измъкнем — каза Лори. — И то бързо. Чу ги. Мислят да направят нещо лошо на Брам!

— Чакай малко! — прошепна Флора. — Мисля, че можем да влезем! Точно тези типове ще са ключът ни. — Опипа полата си: торбичката още си беше там. „Джими знаеше какво прави, като ми я даде!“ — Чуй сега как ще го направим.

Флора поопипа корсажа си ѝ го развърза, за да може да си върти телцето, а и да се виждат гърдите ѝ, също както когато се шляеше из улиците на Крондор. Смъкна кърпата, която си беше вързала, докато се возеха в двуколката, и разтърси буйната си коса така, че да падне на вълни по раменете ѝ. Нощта бе хладна и облачна, с мирис на дъжд, понесен от вятъра откъм морето, и тя настръхна, но това не можа да помрачи широката ѝ усмивка, щом двамата войници излязоха залитайки от вратата на „Бодливата зеленика“. Червеникавата светлина на огъня ги очерта за миг, преди да нагазят в калта.

— Ей, здрасти-и — закачи ги тя със сладък гласец. Наемниците се спряха опулени — бяха Фортен и Сонарт. Приятелите им си бяха тръгнали по-рано, не толкова пияни.

— Коя си ти ма? — попита единият.

— Не е щерката на ханджията с големите цици — отбеляза опулен другият.

— Новичката съм тука, момчета — отвърна им тя закачливо, завъртя бедро и намигна: прилагаше всички номера, които беше усвоила, за да надвие отвращението си; беше лягала с още по-отблъскващи мъже, но това беше преди да почне да мисли, че в живота има по-добри неща от това да оцеляваш ден за ден. Вдиша дълбоко да не се задуши от гадост и попита: — Прибирате ли се, или искате първо да се пояздим малко в конюшнията?

Преговорите свършиха бързо: мъжете буквално замучаха, задъхаха се, бутаха се един друг, пъшкаха и залитаха след нея, докато

обиколят зад хана.

— Хайде стига — изпъшка единият и посегна да я хване.

— Тук е кално, а и скоро ще завали — подхвърли Флора през рамо. — В конюшната има покрив, хубава слама и конски чулове. Само още няколко крачки де!

Колкото и нетърпеливи да бяха, двамата я оставиха да ги поведе през вратите на тъмната конюшня... и посегнаха към сабите, като видяха застаналата там Лори.

И след миг се ухилиха, че има още едно момиче.

— Рутия! — изломоти единият. — Голям късмет извадихме днес!

Лори протегна ръка с дланта нагоре и щом Фортен стигна до нея, вдиша дълбоко и духна в ръката си към лицето му.

Флора — вече беше свърнала встрани — затаи дъх. В конюшната беше тъмно като в пещера, съвсем малко светлина струеше през вратата и отворите между стрехите, но тя беше оставила една топоришка точно където трябва и сега я докопа.

Фортен вече бе паднал по очи. Сонарт обаче не беше вдишал много от прашеца, така че изпъшка и успя да извади сабята си наполовина. Металът блесна в тъмното и Флора замахна...

Дългата цял разтег топоришка се стовари в капачката на дясното му коляно със звука на брадва, разцепила дърво. Наемникът нададе пронизителен писък, който заглъхна в глухо гъргорене, щом Флора се стегна и го цапардоса пак, този път по тила.

Блесна светлина — Лори запали лампата, която бяха взели от хана. Конете в яслите се разшаваха неспокойно, един изцвили, уплашен от миризмата на кръв. Двамата наемници бяха живи, но Сонарт нямаше да се почувства много добре, когато се събудеше.

Лори измъкна ножа на колана си и тръгна напред. Флора притича и я хвана за ръката.

— Не!

Лори се обърна към нея и изръмжа:

— Защо? Те работят за оня, дето поръча да отвлекат брат ми и да убият родителите ми!

— Но не са го направили те. Нямаше да те спра, ако бяха те. Но ако ги убием, Таел ще си има големи неприятности — животът му ще е застрашен. Може да са свине, но са войници на барона, Лори!

— Не чу ли какво казаха за Брам? — продължи Лори, но гневът в очите ѝ поугасна и тя престана да се дърпа.

— Чух. И измислих нещо. — Вдигна две шишарки, които бе взела от сандъка за подпалки в ковачницата. — Виждаш ли как листчетата им вървят в една посока?

— Да? — каза озадачена Лори. — И какво?

След половин час две загърнати в наметала закачулени фигури яздеха по широкия път от „Бодливата зеленика“ към замъка на барона. Едната се почеса и измърмори ядосано:

— Никога ли не ги перат тия дрехи поне да махнат бълхите?

— И по-лошо можеше да е — отвърна другата.

— Как?

— Напомни ми някой ден да ти разкажа за Невил Пакостника — отговори Флора.

Баронът стенеше и стискаше завивките. Но този път кошмар и спомен се бяха размили, както се бяха размили будност и сън. Пренасяше се от съзнаването, че е ноци лежи в леглото си, в представата, че е млад и е изправен пред ужасен избор.

Стоеше и гледаше в ужас бледото лице на жена си, гледаше как животът изтича от нея с кръвта, изливаща се в леглото, гледаше акушерката, вдигнала плачещото бебе.

Глас до лакътя му:

— Мога да помогна.

Без да погледне, разбра, че е Лиман.

— Какво можеш да направиш?

— Завийте милейди и излезте — заповяда гостът и те го послушаха.

После беше извън стаята, акушерката вече беше отнесла детето, за да го даде на вълците. Но...

Бернар примига и разбра, че е нощ и че е сам, и че бебето вече е млад юноша, окован в една тайна стая. Простена и се обърна в леглото, стисна възглавницата и затвори очи.

— Един час е само миг, един ден са секунди в тази стая — каза Лиман. — Тя ще се съхрани, докато намерим начин да я спасим от Залата на смъртта.

Идваха знахари, лечители, един жрец на Дала и друг от някаква секта в пустинята на Велики Кеш, но никой не можа да съживи господарката, когато Лиман вдигаше заклинанието, забавящо времето. С всеки следващ провал Лиман се заклеваше да удвои усилията си, за да намери изход. И всеки път щом приемеше клетвата му, Бернар усещаше как все по-голям мрак завладява ума и сърцето му.

Скоро Лиман стана постоянен член на дома, получи стаи и място за слугите си. Закупиха се книги, томове и свитъци, пращани от всички кътчета на цивилизования свят. Каквато и да беше цената, Бернар плащаше, но решение така и не се намираще.

После се появиха книгите за черна магия и беше нужна кръв. Първо животинска, а след това...

Бернар се стресна, от гърдите му се изтръгна вик на непоносимо страдание. Отвори насила очи, насила се събуди и насила пристъпи към стъклените врати на терасата. Отвори и пристъпи навън в студената тъмна нощ. Само още две нощи. Вдиша дълбоко ледения въздух. И прошепна:

— След две нощи всичко ще свърши.

ГЛАВА 18

МАГИЯ

Бурята бушуваше.

— Мег! — изрева нечий глас пред колибата.

Гръмотевицата изгътна и блясъкът на мълнията се процеди през летвите на кепенците. Дъждът съскаше в сламата на покрива, но тя беше дебела и не пропускаше.

Джими — точеше камата си — вдигна глава и наостри уши. Джарвис вече беше заметнал наметалото на раменете си.

— Мег! — отново извика гласът, този път тънък като на момче.

Джарвис отвори вратата — и момчето залитна вътре. Джими реши, че е с година-две по-голямо от него, с лице, обсипано с младежки пъпки, които поне на него му бяха спестени засега, слава на Банат, бога на крадците. Момъкът беше подгизнал от поройния дъжд и дишаше задъхано, сякаш беше тичал мили наред, без да спира — нещо, което издаваше и калта, с която се беше оплескал чак до кръста.

— Влез, Дейви — изръмжа колибарят. Мег вече наливаше една глинена чаша с нещо горещо и ухаещо на билки от котлето, което държеше до огнището. — Какво търсиш навън в такава нощ?

Щом видя двамата непознати, момчето спря. Джими му се усмихна и тикна камата в канията на колана си; светлината на огъня заигра по фината резба на предпазителя на рапирата му.

— Пътници — обясни домакинът. — Е, Дейви, момчето ми, защо си дошъл да викаш Мег? Болен ли е някой, или на някоя й е дошло времето?

После се обърна към Джарвис и младия крадец:

— Тоя е Дейви, син на Таел от „Бодливата зеленика“. Не за първи път Мег я викат в такава мръсна нощ.

— Двама от войниците на барона — успя да каже Дейви, след като отпи от билковия чай и се успокои. — Пребити! Пребити и голи, в конюшната.

— Пада им се — изръмжа колибарят. — Да гноясат дано, мене ако питат.

— Майка ти може да се оправи с отоци и да намести счупена кост — каза Мег и още докато говореше, отиде при леглото и издърпа друг сандък, дъсчен и обшит с кожа. — Какво друго им има?

Дейви погледна мъжете, запристъпва нервно от крак на крак и накрая избълва:

— Излязоха през вратата и казаха, че... някаква курва ги прилъгала до конюшната, а сводникът ѝ ги пребил!

Колибарят се навъси още повече.

— Виж ти. В „Бодливата зеленика“ няма леки жени.

— Така казват те — настоя Дейви. Пъпчивото му лице стана още по-грозно, щом се изчерви. — И... ами, дрехите и оръжията им ги няма, и косите и брадите им са остригани, и са отъркаляни и оцапани с тор, и... и...

— Хайде, казвай, момче!

— И някой им е напъхал шишарки в задниците! И на двамата!

Мег закудкудяка от смях. Мъжът ѝ зяпна невярващо, след което и той нададе вой, преви се на две и взе да залита и да се блъска в стените.

— Ох-ох, колко пъти съм искал да го направя това на тия надути кучи синове! Ха, ха, ха! Сега с месеци ще има да седат кротко-кротко, ох-ох! Много ще внимават, като клякат в нужника, хе-хе-хе!

Дейви се ухили смутено, но май и той си беше стегнал задника.

Джими също се изкиска. „Май е по-смешно да го чуя, отколкото да го видя. Все пак няма да е лошо да чуя същото за Джоко Радбърн или дел Гарза, или за шефа им.“

— А ония момичета ги няма — продължи Дейви.

— Какви момичета? — попита рязко Джими.

— Ония, дето дойдоха с една двуколка от Ландсенд някъде по вечеря — отвърна момчето. — Едни таквиз хубавички, като на картинка.

— Флора! — възкликнаха Джими и Джарвис едновременно.

— Едната куцукаше — добави момчето.

— Лори! — възкликна Джими.

Стомахът му се сви, а Джарвис Коу изруга тихо на някакъв непознат език. Двамата с Джими се спогледаха.

— Чашата преля — каза навъсено Джарвис.

Джими кимна и навлече наметалото си. Дръпна качулката над главата си и си помисли с горчивина докъде го бе довело новото „чувство за отговорност“ на Флора. Пак го бе накарала да си натика главата в нужника.

— Няма време за хитрини — рече той.

— Никакво — отвърна Коу. Излязоха от топлата задимена колиба.

Джими настръхна. Не беше от дъжда и студения вятър. Беше от мисълта, че Флора и Лори са там.

Брам вдигна рязко глава, сепнат в неспокойната си дрямка. Навън гърмеше и мълнии святкаха през високия тесен прозорец — твърде малък, за да се провре човек през него, а и с решетки, дори да не беше окован.

Не беше времето за жалкото парче хляб, което му носеха — досега щеше да е премалял от глад въпреки храната, която му оставиха децата. Не беше часът и за смяна на ведрото за нужда. Но въпреки това чу как изстърга ключът в ключалката и след миг примижа срещу светлината на фенера, вдигнат високо в ръката на ключаря — ламаринен цилиндър, изрязан, за да пропуска пламъка на свещта само в една посока.

После лъхна вятър и фенерът угасна, остана само струята лютив дим. Ключарят изруга, наемниците зад него също.

— Ами запали го де — изръмжа някой. — Трябва светлина.

Брам се усмихна. Вече не усещаше смразяващия страх, който лъхваше понякога в тази стая. По-скоро долавяше нещо, което излъчваше ярост — но не беше насочена към него и по някакъв начин го караше да се чувства стоплен и защитен, колкото и налудничаво да беше. Напомняше му за майка му.

Фенерът светна и пак угасна. След миг го запалиха пак и трима въоръжени мъже пристъпиха към Брам. Единият носеше чук и длето.

— Без номера — каза най-едрият. Брам го позна от боя при брода и се намръщи. Мъжът се ухили. — Лорд Бернар каза, че не можем да те убием. Но можем да те набием, нали? Никой не казва, че трябва да си със здрави крака и ръце, нали така?

Навлече върху главата му чувал и стегна връвта болезнено силно. Младежът изохка, вдиша сладникавата миризма на овеса, с който бе пълен доскоро чувалът, и закиха безпомощно.

— Пълна глупост — рече един от наемниците. Брам вече нищо не можеше да види, само усещаше грубите ръце, които го бутеха. — Защо да не оставим веригите?

— Нещо за студено желязо спомена магьосникът — отвърна друг глас: на Мършавия, дето приличаше на пор.

Чукът удари, белезниците се смъкнаха и Брам въздъхна облекчено. Но веднага прехапа устни да не изреве, щом грубо дебело въже се впи в ожулените му от желязото китки. Краката му обаче си останаха свободни и за миг той се изкуши да изрита някой от тримата.

„По-добре недей. Изчакай подходящия момент. Където и да ме водят, няма да е по-лошо от тази стая с невидимите духове, дето се вихрят из нея“.

Когато го повлякоха навън, чу неуместен звук: подсвирване на глумче, малките птичета, гнездящи в живите плетове на село.

Ухили се под зеблото. Миналото лято беше учил малкия Рип да свири така. Имаше си повече приятели, отколкото подозираха похитителите му.

Лори едва се съдържаше да не се почеше по крака. Сърбеше и болеше — сърбежът показваше, че кракът нараства, но още не се беше изцерил и ако го почеше по-силно, раната можеше да се отвори.

„Брам“, помисли си тя. „Рип“. Беше готова на всичко.

— Дано и Джими да е тук — нервно прошепна Флора.

— Никой не го е виждал — каза Лори.

— Няма и да го видят, ако той не иска — отвърна Флора. — Но ние трябва да направим нещо.

Мълнията светна отново и очерта мрачните контури на замъка на фона на нощното небе. Дъждът шуртеше. Тя примижа и се вгледа напред.

— Виж! Там свети! Ей там, в кулата на ъгъла.

От тесните прозорци горе наистина струеше треперлива жълта светлина.

— Е, значи няма как да ни забележат оттам — каза Флора.

Продължиха към замъка. С всеки миг ги обземаше все по-голямо безпокойство.

— Нещо не е наред тука — прошепна Флора.

— Може би трябва да потърсим Джими?

— Права си — отвърна Флора и тъкмо се канеше да обърне двуколката, когато и хрумна нещо. — Чакай малко!

— Какво?

— Ти наистина ли искаш да се откажем да търсим Брам?

— Е, не точно да се откажем, но...

— Да го поотложим мъничко?

— Да, точно това ще направим — съгласи се Лори. — Пък и времето сигурно ще е по-добро утре, по-добре ще виждаме и... — Забеляза странната физиономия на Флора и млъкна.

Челото на Флора се беше набръчкало и тя беше стиснала челюсти, сякаш се мъчеше да не изкрещи.

— Проклятие! — каза тя и шибна коня с юздите.

Стигнаха до обкованите с желязо порти и малката стаичка, иззидана до тях. Стената, обикаляща имението, беше висока само шест стъпки, макар и увенчана с шипове; явно бе построена много по-късно от замъка, по-скоро като преграда за добитък, отколкото за отбрана.

— Какво би предпочела да правиш точно сега, вместо да влезеш тук?

Лори се притисна назад в кожената седалка, сякаш ѝ се щеше да е колкото може по-далече от вратата.

— Каквото и да е, стига да е друго.

Флора кимна енергично.

— Точно така. Мисля, че току-що се блъснахме в една от онези прегради, за които богатите плащат понякога на стария Албан.

— Кой е Албан?

— Един магьосник — отвърна Флора. — Слагаш го това нещо, дето се казва „преграда“, около нещо, в което не искаш хората да влизат, и те си намират причини да не искат да влизат, все едно че на самите тях им е хрумнало.

— Разбирам — каза Лори. — Но нямаше ли да е по-добре, ако първо намерим Джими?

— По-добре щеше да е — отвърна Флора и ѝ подаде юздите. После слезе от двуколката, стиснала торбичката с прашеца, дето

събаряше мъжете като юмрук, и тръгна към стаичката за стражите. — Но ако го намерим, ще си намерим други причини да не влизаме. Точно сега ми се ще да съм навсякъде другаде, но не и тук, а това ми подсказва, че трябва да съм точно тук.

Лори не я разбра съвсем, но попита:

— Значи влизаме, тъй ли?

— Ако Джими беше тук, щеше да е по-добре, но все едно, влизаме. — Надникна през прозорчето, единствения отвор от тази страна, и огледа. — Няма никой.

— Как ще влезем? — попита Лори и погледна притеснено високите железни крила на портата. „Можех да я изкатеря, ако кракът ми беше здрав. Може би да изчакаме да се оправи...“

— Няма проблем — отвърна Флора и прекъсна следващия довод на Лори да не влизат.

Смъкна си наметалото и го пъкна през решетката на портата, после откопча колана с меча, който си беше заела — откраднала поточно — и направи същото и с него.

Отстъпи няколко крачки назад, засили се, скочи нагоре като котка, прехвърли се ловко и се смъкна от другата страна.

Лори се ококори. С какво се беше прехранвало в Крондор това момиче? Да не беше панаирджийска акробатка?

Флора свали лоста, който държеше вратата затворена, и се ухили.

— Няма ключалка! Само този лост.

Отвори и докато си прибираще наметалото и оръжията, Лори подкара напред.

— Идвам, Брам, Рип! — каза мрачно Лори. И щом го каза, ужасното чувство, че трябва да направят нещо повече, преди да влязат, изчезна.

— Кой сте вие? — попита Брам.

— Тишина — отвърна мазният глас и за миг болката жегна Брам, отвсякъде и от никъде.

Той изсъска през зъби. В стаята миришеше като в лечебница — на гнило и на засъхнала кръв. Камъкът под гърба му беше студен, а наемниците го стягаха с кожени ремъци. Странно, поставяха ги около коленете и лактите му, не на китките и глезените.

„О, богове — помисли той и му се догади. — Това е за деца! Тук са принасяли в жертва откраднатите деца!“ Стомахът му се загърчи.

Наемниците си вършеха работата енергично, като касапи, връзващи шопар за клане. Разпънат беше като морска звезда и много болеше, тъй като ремъците бяха малко по-ниско от грапавата повърхност, на която лежеше. Срязаха ризата и бричовете му и ги свалиха и студеният въздух лъхна по кожата му. После нечии пръсти зашариха по връзката на торбата, покриваща главата му. Щом я смъкнаха, успя да зърне за миг голяма, богато обзаведена стая с прозорци, две врати... а през едната се виждаше легло, на което лежеше красива жена с бледо лице, явно заспала.

— Покрий му лицето! — изрева мъжки глас. Звучеше старчески и уморено, но и властно.

Брам успя да зърне само гърба на мъжа и стиснатите отзад ръце. Пръстите бяха отрупани с пръстени с драгоценни камъни, а палтото му беше от черно кадифе.

— Готово, милорд — каза невзрачният мъж на средна възраст, който стоеше до главата на Брам.

Невзрачен, стига да не видиш очите му. Бяха като прозорци, гледащи в... не празно, а пустош, в която и мракът щеше да угасне. Стомахът на Брам се сви от ужас, лед пробяга по гърба му. Очите на този човек бяха като прозорци, гледащи в нищото на нищото.

Мъжът се усмихна и метна върху лицето на Брам дълъг копринен шал.

— Не искам да те лиша от празненството, момче — измърмори той и се залови за работа.

Коприната щеше да го скрие от всеки, който го погледне, но самият Брам можеше да вижда през нея, макар и смътно.

В краткия миг, докато очите му бяха още открити, беше успял да зърне и начертаните по пода фигури около каменната маса, на която го бяха вързали, и черните свещи, които горяха по върховете им. Навитият до стената килим показваше, че обикновено са покрити. Брам не знаеше какви са тези фигури и нямаше желание да го узнае. Погледнеше ли към тях, очите го заболяваха — и той изви глава настрана. На ръба на съзнанието му нещо се хилеше и се кискаше.

— Пусни ме, кучи сине! — изрева Брам.

— Тихо — повтори мъжът и болката се върна, изстреля шипове в червата, в слабините и ставите му.

„Ще видиш ти тишина“, помисли Брам и дръпна да пробва ремъците. Здрава кожа, както личеше, много по-здрава, отколкото трябваше за деца, а и каменната маса не можеше да обърне — щяха да трябват сигурно шест души да я вдигнат, или двама с лост.

„Лошо — помисли си той. — Много лошо. Помощ!“

И се стъписа, щом нещо го докосна за миг по лицето — нещо като женска ръка, топло и нежно.

Чу някъде в далечината трясъци и дрънчене. Чу и как някой зави от болка, а после извика:

— Пак тия проклети копеленца! Дайте пясък, вода, загасете го тоя проклет огън!

Невзрачният мъж с ужасните очи сви рамене.

— Време е за началото, милорд. Остава само час и... — погледна пясъчния часовник — около пет минути.

— Илейн — каза старият мъж.

Прозвуча повече като напев. Толкова копнеж имаше в тази дума, че Брам потръпна.

Онзи със злите очи, магьосникът според него, вдигна малък инструмент и едно гърне и Брам се стегна да понесе още болка, но последва само кратка, мокра хладина, която го докосна малко над срамните косми. Магьосникът припяваше нещо на непознат език.

Нов допир, този път малко над първия. Брам завъртя глава, докато вратът му не изпука, мъчеше се да надзърне над мускулестата дъга на гърдите си и да види какво прави мъжът. Само след миг разбра какво става и отново задърпа ремъците.

Магьосникът рисуваше линия от червени резки в средата на тялото му, към гръкляна.

— Защо няма никой? — промълви Флора, щом огледа преддверието на замъка.

В огромната сграда все трябваше да има някой на пост на вратата, нищо че беше малко преди полунощ. Но вместо стража — само синият пламък от скъпата лампа, пълна с ароматно масло.

— Ти се радвай, че няма — каза Лори.

Смъкнаха мокрите наметала — мазната вълна не миришеше по-добре намокрена, а и от нея им беше по-студено, отколкото навън — и ги пуснаха на пода.

— Рип е тук — каза Лори. — Близо е — и мисли за мене!

— Накъде да... — почна Флора.

След което подскочи и писна. Част от дървената ламперия до голямата камина се плъзна навън и се отвори врата.

Лори посегна към ножа си, но изведнъж ахна, падна на колене и протегна ръце напред.

— Лори! — изписука Рип.

И затича към нея, и се хвърли в прегръдките ѝ толкова силно, че едва не я събори. След него излязоха още три деца. Лори изохка.

— О, извинявай — каза Рип и се дръпна. — Забравих. Брам каза, че си си порязала крака.

— Брам? Къде е Брам?

— Там горе. — Каза го едно русо момиче малко по-малко от Лори, с прашна рокличка. И посочи ъгъла на стаята, откъдето тръгваше вито стълбище. — Отведоха го — продължи момичето. Сините му очи бяха измъчени. — Когато отведат някой там, не се връща.

Другите две деца закимаха. Те бяха по-малки — момче с наперен вид, но и уплашено, и момиченце, което отчаяно стискаше до гърдите си кукличка.

— Гледахме, но не можахме да направим нищо — каза момиченцето, след като извади палеца от устата си. — Те са големи.

— Имат саби! — добави момчето. Мъчеше се да говори храбро, но не можеше да скрие колко е уплашено.

По-малкото момиче посочи Лори.

— И тя има сабя. — Пръстчето ѝ се отмести към Флора. — И тя има.

— Ама те са момичета — упорито отвърна момчето.

— Я млъкни, Кей! — срязва го голямото момиче.

Лори се стегна и изправи гръб.

— Наистина имаме саби — каза тя и потупа неизползваното още оръжие на кръста си. „Само дете не знаем как се използват. Но пък съм силна и зная как се върти брадва!“

Флора се наведе и заговори:

— Имаме и нещо по-добро от сабите. — И се потупа по джоба.
— Магия!

Децата се ококориха.

— Тук има магия — каза Рип. — Лоша магия.

— Заведете ни при Брам — подкани ги Флора.

Лори закуцука след тях. Флора ѝ помогна по стъпалата. Изкачването сякаш продължи безкрайно — Лори никога не беше влизала в толкова голяма къща. Това само по себе си беше достатъчно плашещо, но и други неща я караха да ѝ се доще да затрака със зъби, и тези други неща съвсем не бяха студът от мокрите дрехи. В крайчеца на полезрението ѝ мърдаха разни неща, неща, които не можеше да види, но като че ли бяха направени от черни жилки, неща, които се кискаха, хилеха ѝ се и посягаха към нея.

А и във въздуха имаше някакво напрежение, като пред буря — но пък самите стени на замъка се тресяха от бурята отвън, така че не можеше да е това. Главата ѝ бе готова да се пръсне, сякаш нещо отвътре се издуваше и щеше да е истинско облекчение, ако избухне.

— Там — прошепна най-сетне Рип. — Аз... сигурен съм, че е там. Посочи към дъното на дългия коридор. Беше тъмен, с каменен под, с тежки резбовани маси покрай стените и гоблени, които леко се полюшваха от течението. В края имаше завой и иззад него струеше смътна светлина.

— Вие отивайте — каза Рип; беше извил глава настрани, все едно че се вслушваше в нещо. — Ние ще се приготвим. Много скоро ще наранят Брам.

Лори кимна, малко объркана, но се постара да се съсредоточи върху задачата, която им предстоеше.

Двете тръгнаха по коридора. Щом доближиха ъгъла, светлината се усили; стигнаха още по-близо и тя видя, че коридорът е Т-образен и вървят по дългата черта. Светлина вдясно, тъмно — вляво.

— Вие ли сте, Фортен, Сонарт? — извика някой. — Мързеливи свине такива, вече е почти полунощ! Трябваше да сте тука преди час!

Флора изсумтя приглушено, като се помъчи да придаде дрезгавина на гласа си, и Лори я последва. Според звука едва ли имаше повече от пет-шест стъпки от ъгъла до мястото, където беше заговорилият ги.

Лори набързо каза наум няколко молитви към няколко богове, надникна, вдиша дълбоко и размърда пръстите си.

„Брам. Мисли за Брам“.

Завиха зад ъгъла. От двете страни на железни скоби в стените горяха светилници. Четирима мъже пазеха висока затворена врата от лъскаво дърво. Двама седяха на пейки; други двама стояха един до друг пред нея, подпрени на алебардите си.

Джарвис Коу ахна и дръпна юздите пред обкованата с желязо порта. Беше отворена. Трябваше почти да спрат след бесния си галоп, за да минат.

„Тъмно е като в рог“, помисли си Джими и попита:

— Нещо лошо ли?

Разстоянието и дъждът скриваха всичко, освен треперливата светлина от един висок прозорец.

— Много — процеди през зъби Коу. — Закъснели сме. Много. Нещата вече са започнали.

Смушиха уморените коне и скоро видяха входа на замъка и пред него една двуколка — конят търпеливо стоеше под дъжда.

— Това е конят на лелята на Флора! — възкликна Джими. — Флора и Лори са дошли да ни търсят!

— Или да търсят младежа, на когото си се натъкнал — отвърна Коу.

Вратата беше отключена и Джими неволно се усмихна — Флора не си беше губила времето, нито беше забравила наученото като крадец, преди да се захване с креватния занаят. Двамата вързаха конете за железните халки на ниската стена покрай моста над рова.

„Може да ни потрябват, ако се наложи да се махаме бързо“, помисли младежът.

— Аз ще вляза пръв — каза Коу, изправи се и извади сабята си.

— Нямам нищо против — съгласи се Джими и измъкна рапирата.

Откъм вратата на залата за жертвоприношения долетя приглушен вик, после — трясък на стомана и пронизителен писък, който можеше

да излезе само от женско гърло, а след него — болезнен вик, който можеше да излезе от всякакво гърло.

Мъжът с кадифеното палто изрече рязка заповед. Мършавия и Рокс стояха до вратата; единият вдигна капака на шпионката и предпазливо надникна навън — страх го беше да не го промушат през нея сигурно.

— Сигурно са пак малките плъхчета, милорд — каза Рокс. — Ото е паднал — не виждам кръв. Другите, изглежда, са ги подгонили.

— Дръпни се оттам, но стой близо до вратата — рече барон Бернар. — Не пускай никого, с цената на живота си. — И отново се обърна към магьосника.

— Разчетът на времето е съдбоносен, милорд — каза мъжът с празните очи. — Трябва да ударим точно в подходящия момент. И ще имаме само няколко секунди, докато дамата ви е между живота и смъртта. Бихте ли заели мястото ми?

Барон Бернар се приближи. Магьосникът му подаде крив нож и той го взе смущаващо похватно. Острието беше нашарено със символи и също като онези по пода, които младежът вече не можеше да види, бяха някак загадъчно отблъскващи и изнервящи.

— Внимавайте — предупреди магьосникът. — Най-доброто символично изобразяване на един остър нож е един остър нож.

Баронът се изсмя късо и механично като човек, който е чувал много пъти една и съща шега.

В стаята беше студено, но Брам усещаше миризмата на собствената си пот и го сърбеше от вледенените капки по лицето и слабините. Винаги се беше мислил за храбър — и преди се беше изправял пред опасности — пожари, наводнения, няколко битки, докато работеше по керваните — но точно сега подозираше, че е готов да се моли и да проси милост, стига да не беше толкова безполезно.

Лори видя как се опулиха пазачите, щом двете завиха на ъгъла.

— Ха, ама вие не сте Фортен и Сонарт — каза единият от двамата с алебардите. Имаше превръзка на едната ръка, сигурно от изгаряне.

— Проклет да съм! — извика другият. — Това е момиче!

Флора духна в шепата си.

Първият се строполи и замря. Двамата на пейката скочиха с рев и посегнаха към сабите си. Лори вече бе извадила своята, стиснала я беше с две ръце за дългата, увита с кожа дръжка. Успя да я извърти навреме и удари острието на алебардата, щом то изфуча към Флора. Стоманата издрънча в стомана, после острието се хлъзна и се закачи в жлеба между шипа и брадвата. Мъжът се ухили, завъртя оръжието с цялата сила на ръцете и раменете си и сабята изхвърча от ръцете на Лори; приятелите му отскочиха встрани и сабята издрънча във вратата зад тях.

После мъжът изрева и се дръпна: Флора го беше промушила в бедрото с ножа си.

— Бягай! — извика тя.

Лори я послуша. Флора хукна по другата черта на буквата „Г“. Двамата със сабите хукнаха след нея, но не можаха да я догонят, ако се съдеше по ругатните, които засипаха. Лори тичаше с все сили и охкаше всеки път, щом стъпеше на земята с левия крак. Мъжът зад нея сипеше смесица от закани и мръсотии. Тя погледна за миг през рамо и видя, че куца не по-малко от нея.

„Гонитба на куци“, помисли си и само дето не се изсмя.

„Все едно че отново съм Флора Горещите пръстчета — каза си тя, докато тичаше по коридора и се оглеждаше за място, където да се скрие. — Но така няма да се оправя“. Ботушите тропаха след нея. „Те познават сградата. Аз — не. Ще ме хванат“. Беше се задъхала и вече усещаше киселия вкус на страха. „А можех да съм си в Ландсенд и да си похапвам сладкиши с боровинки и сметана с леля Клеора!“

После тропотът на ботуши изведнъж спря, тя се обърна и видя как преследвачите ѝ рухват по очи на пода. През коридора трептеше опънато въже. Единият край беше вързан за тежък дъбов рафт, а от другата стена дървеният панел се откряна и от него се появиха четири фигурки и започнаха да хвърлят разни неща — Флора улови блясъка на сребърен свещник. После се чу дрънчене на счупени гърнци и тя усети миризмата на масло.

„Бягай!“ — каза си; децата вече се скриваха зад стената, а наемниците се надигаха. Свърна покрай стената, после хукна по друг, по-къс коридор и надолу по някакво стълбище.

— Насам! — извика Джарвис Коу и затича нагоре по витото стълбище.

— Идвам — отвърна задъхано Джими. Тичането из господарска къща посред нощ не беше нещо особено ново за него, но усещането за напрежение зад очите му ставаше все по-лошо. — Ще можеш да се справиш с тоя магьосник, надявам се?

— Длъжен съм — отвърна Коу. — Остави го на мен.

— О, не възразявам.

— Усещам какво прави. В името на Богинята! Нямаме много време! Тичаха по някакъв дълъг коридор и сякаш ги следваше шепот.

После Джими долови извисяващ се глас, заглушен от врата, но груб и властен; думите капеха накъсани на срички, като горящ катран.

„О, наистина не държа да се срещна с тоя човек“, каза си Джими и продължи да тича. Освен с Албан Ашър всяка среща с магьосници, помнена от Шегаджиите, беше свършвала лошо — ако някой не вярваше на магьосници и се страхуваше от тях повече от крадците, Джими не можеше да си представи кой ще е.

Завиха надясно. На десетина крачки пред тях имаше врата и пред нея стояха двама души с извадени мечове: единият едър и мургав, другият — дребен и мършав; и двамата пристъпиха крачка напред.

Джарвис Коу изобщо не спря. Хвърли се право срещу тях с насочено напред острие. Едрият отби сабята му встрани, опита се да го изрита в коляното и оръжията им се сплетоха. Ритникът се хлъзна покрай крака на Коу, той заби рамото си в корема на грамадния мъж и го отпрати през вратата в стаята.

— Побързайте! — извика някакъв младеж отвътре. — В името на всички богове, побързайте!

Джими не си направи труда да се обърне натам: Мършавия идваше към него с меча в дясната ръка и дълъг, нож в другата. Младият крадец отчаяно се помъчи да си спомни всичко, което му беше казал принц Арута, всичко наведнъж и без думи.

— Татко ще те накълца хубаво момченце — изръмжа Мършавия. — Ела при татко, копеленце такова, да те напердаша!

— Помощ! — извика младежът от стаята. Вътре изтрещя стомана. — Помогнете!

Мършавия заби в движение — пристъпи напред и в същото време се хвърли, което му даде страхотен обхват. Джими не се опита да

отстъпи: използва по-ниския си ръст, за да отбие меча нагоре, и влезе отдолу, като се опита да пронже противника си в гърлото. Не стана: рапирата мина над рамото на наемника и дръжките се сплетоха. Джими се изви отчаяно, щом ножът в другата ръка на войника замушка, после двамата опряха гърди; ръката с ножа бе заклещена до хълбока на Джими от неговата.

„Лошо — каза си Джими, след като се опита да изрита наемника с коляно в слабините, но вместо това го улучи в коляното. — По-силен е от мен“.

За миг се завъртяха в кръг — дъхът на наемника бе по-лош и от този на Мърския Рон, — после Джими успя да стъпче с пета пръстите му. Мършавия нададе вой, блъсна го и Джими залитна назад... и се озова в стаята: бяха направили пълен кръг, без да забележи.

В стаята беше по-светло, отколкото в коридора. С едно светкавично озъртане Джими забърса всичко, което ставаше вътре, докато отстъпваше, след което рязко заби напред и за малко не прониза връхлитащия го противник. Мършавия на свой ред отстъпи и отново закръжиха.

Някакъв мъж с черно палто и бричове стоеше с извит нож над гол младеж — който трябваше да е Брам. По тялото на Брам имаше червена линия и той също крещеше.

— Пет хиляди златни крони, ако ги убие! — изкрещя мъжът. — Пет хиляди — пълна прошка и пет хиляди!

Колкото и да беше затруднен, Джими се ококори. „С пет хиляди мога да го купя тоя замък“.

Мършавия си помисли същото. Скочи отново напред още по-широко ухилен и от ъгъла на устата му потече слюнка.

И над всичко това кънтеше монотонното заклинание, като воденични камъни, стържещи в темелите на света.

Флора зави на ъгъла и изпищя. Лори беше в другия край и тичаше насам — а стражът, когото беше проболо в крака, куцукаше след нея.

„Какво да правя, какво да правя?“, помисли си Флора. След което извика:

— Лори! Завий надясно към вратата по средата на коридора!

Затичаха една към друга и виковете на преследвачите им се усилиха. Двете момичета едва не се сблъскаха; после и двете блъснаха вратата с рамене, тя се отвори, вмъкнаха се и я затръшнаха.

Стаята беше спалня, с четири двойни легла, празна. Глинен светилник гореше на единствената маса, до която имаше само един стол. Флора се огледа отчаяно.

— Дай стола! Ще подпрем вратата!

Лори се втурна към стола, но в същия момент преследвачите им блъснаха вратата и отметнаха Флора чак в средата на стаята.

Мъжете бяха побеснели: устите им се бяха запенили от яд. Целите бяха омазани с масло от гърнетата, които бяха хвърлили децата...

Флора мислеше бързо, въпреки че всичко останало сякаш ставаше много бавно. Извърна се и вдигна глинената лампа, като внимаваше да не угасне от бързото движение. После направи две крачки напред, хвърли я и видя как се завъртя във въздуха и пламъците облизаха лицата на мъжете.

Маслото прихвана веднага: не с резкия пламък като борова смола, но достатъчно бързо, с гъсти жълти пламъци в косите и брадите им. И двамата заподскачаха като в танц на място, запищяха и се заудряха по лицата, а пламъкът плъзна по прогизналите им от масло дрехи, Флора за миг замръзна стъписана.

Лори обаче пристъпи покрай нея, наведе се, вдигна единия от изтърваните мечове с две ръце и го размаха. Беше тежък за нея, но пък тя целеше точно.

„Сигурно доста е помагала в клането на свине“, помисли си Флора.

Мъжете паднаха, загърчиха се и закрепяха. Лори стоеше задъхана с кървавия меч в ръце.

Последният наемник спря стъписан на прага и мечът падна от ръката му. Заломоти несвързано, заотстъпва, после се обърна и побягна.

Спъна се в приклепналия Кей, праметна се през него и падна по лице на каменния под. Манди пристъпи отнякъде с ръжен в ръцете, зад нея — Нийса със свещник и Рип с още един, по-тежък.

„Това започва да ми омръзва“, каза си Джими.

Двете остриета бляскаха, двамата продължаваха да се въртят в кръг. Мършавия бе ранен под коляното, но това само като че ли го влудяваше още повече.

— Златцето ми! — изсъска той и отново пристъпи напред.

— Аз ще се справя с него — каза Джарвис Коу до рамото на Джими.

Мършавия и Джими се озърнаха. Рокс лежеше проснат до стената, стиснал корема си с ръце. Между пръстите му бликаше кръв.

— Освободи жертвата! — изрева Коу. — Богиньо, това е все едно да се опитваш да запустиш четири дупки с един чеп!

Мършавия изкрещя нещо и нападна; Джими се дръпна назад на драго сърце.

Беше голяма стая, а другата отзад — още по-голяма. Трябваше му шест крачки, за да се добере до магьосника, който стоеше до масата с вдигнати ръце. Около него пълзеше тъмен ореол, по-точно мрак с контурите на човек. Джими се хвърли напред с безупречен скок.

„Няма да можеш да ми пееш с две стъпки стомана в дробовете!“

Магьосникът махна небрежно с едната си ръка. Зад очите на Джими изригна светлина и той изкрещя от болка.

— Не! — изрева Брам, щом младежът с рапирата залитна назад.
— Не, не, не!

Старецът вдигна кривия нож, а магьосникът продължи монотонното си заклинание.

Брам усети как лъхна вятърът — вятър от гняв. Нещо изшумя, женски писък разкъса въздуха, писък, който идваше отвсякъде и отникъде.

— Сега! — прогърмя гласът на магьосника. — Сега! Удряй!

И коприната се смъкна от лицето на Брам. Той се взря в сбръчканото лице на мъжа, който се канеше да го убие, и изръмжа от ярост. Ножът падна от ръката на стареца.

— Закри? — прошепна той невярващо.

„Кой?“ — удиви се Брам, зашеметен от страх и гняв. Не беше виждал толкова мъка като тази, изписана на състареното лице над него: лицето се сгърчи и от очите на стареца потекоха сълзи.

— Закри! Синът на Закри. Вярно е било! Илейн, курво! Кучко!

— Тя е мъртва — въздъхна другият глас. — О, проклятие! Закъсна. „Аз съм мъртъв!“

Мисълта прокълтя в главата на Брам като звън на бронзова камбана. Пред барона вече стоеше някаква смътна фигура. Чуваше гласа ѝ — не бе силен, но отекуваше сякаш в костите му.

„Седемнайсет години умирах! Седемнайсет години умирах всеки миг. Ти ме уби! Ти уби моя Закри, скъпия ми, бащата на моя син! Ти се опита да убиеш и детето ми, но аз те спрях, чудовище!“

— Курва — изхъхри старецът. — Седемнайсет години живях само за да те върна, а сега виждам, че Закри ми каза истината. Била си негова любовница и това е неговото дете! Колко те мразя! — Вдигна камата и я заби в призрачната фигура.

И нададе безкраен скръбен вой, който накара Брам да заудря глава в каменната маса, за да не го чува. Ножът блесна още веднъж, и отново.

Джими Ръчицата изхъхри от болката — бе толкова силна, че не можа дори да изкрещи. Писъкът продължи и го пронизваше като вятър, като смъртна агония, продължила безкрайни години. Но след малко погледът му се проясни и той разбра, че повече болка няма да изпита — нито нещо друго, никога повече — стига да не помръдне от мястото си в следващия миг.

„Там!“ Блясък на стомана. Извъртя се и се хвърли напред.

От усилието го заболя, но главата му се проясни. Видя как баронът залитна и отскочи към прозореца да избегне върха на рапирата.

Прозорецът в дебелината стена беше пригоден за позиция на стрелец: много по-широк вътре, със скосени ръбове, тъй че боецът с лък да може да покрива голямо пространство. Баронът се спъна в перваза и залитна назад, изтърва ножа и той се заби в дървения под. Но това му позволи да се хване за гладкия каменен зид и да се изправи.

Нещо се появи между барона и Джими. Стори му се, че е жена, но главата все още толкова го болеше, че не можеше да е сигурен; освен това му се стори, че вижда барона през нея.

Призрачната фигура изпищя и Джими пусна рапирата и стисна главата си с ръце. Видя как ръцете на стареца също полетяха нагоре и видя и как зяпна, докато падаше през прозореца с писък; разби скъпия витраж и полетя надолу в блесналата от мълнии нощ.

— Петдесет стъпки надолу, на камъните — изхриптя Джими, преви се на две и ръката му зашари за дръжката на рапирата.

Огромна тежест сякаш се вдигна от плещите му — или от главата. Нощта изригна през строшеното стъкло и черните свещи примигаха и угаснаха. На десет стъпки от него Мършавия се опули и се свлече на пода. Джарвис Коу измъкна сабята си от гърлото му и от раната швирна кръв.

Въздишка се понесе в тишината.

Магьосникът до Брам тръсна глава и сви ръце в ръкавите на халата си.

— Май ще трябва да си потърся друг покровител за моето... изкуство — каза той с капризно-безгрижен гласец, вдигна ръка... и изчезна.

Коу изруга. Джими не позна езика, на който изруга, но тонът беше безпогрешен.

Флора влезе в стаята — подкрепяше Лори. Зад тях подскачаше братчето ѝ.

Брам вдигна глава и проплака жално.

— Някой ще ме отвърже ли? И ми дайте някакви гащи!

На пътя Джими Ръчицата се обърна и погледна назад. Пред портите на имението гъмжеше от хора, гласовете им се чуваха чак тук, на половин миля. Той поклати глава със съжаление, потупа дръжката на рапирата и въздъхна:

— Толкова с менестрелите.

И видиша хладния пролетен въздух.

В небето хвърчаха чайки и му напомниха за родния град с болка, която го изненада.

Двамата с Коу яздеха, а Флора караше двуколката. Лори беше решила да остане с Брам и децата, които щяха да заминат за Ландсенд с един стар фургон от конюшната на барона. Джими бе обяснил на Флора кой всъщност е Коу, понеже държеше тя да научи цялата истина,

но реши да не разкрива идентичността му пред Брам, Лори и другите. Не знаеше точно защо, просто му се стори, че си е в реда на нещата един Шегаджия да крие някои неща.

— Менестрели ли? — учуди се Флора.

Джими я изгледа накриво: явно беше гледала как Лори се оправя с поводите, защото се справяше доста добре с двуколката. Джарвис Коу се изкиска.

— Според мен младият Джими си мисли как героят взима момичето, златото и половината кралство.

— Само че го прави Брам Дръвника — отвърна Джими. Флора въздъхна, той я изгледа накриво и попита Коу: — Що за барон ще излезе от него според теб?

Коу сви рамене.

— По-добър от предишния, стига дворът и херцогът да се съгласят. Има много свидетели, че е изгубеният син на баронеса Илейн — а и съвсем подходящо ще е да имат местен човек, след като Бернар беше съсипал цялото владение и изоставил задълженията си. Херцогът не е обръщал внимание на това, защото прекарва повечето си време в Риланон, вместо в Западния двор, а баронът си е плащал данъците навреме. Смятам, че като се върне в Крондор, Ги дьо Батира ще погледне по-критично на Ландсенд. Велики Кеш е близо и тук е нужен силен мъж. От младия Брам може да се получи герой.

Джими сви рамене.

— То пък един герой. О, външност има... но какво толкова направи? Ударили го по главата, вързали го и после го освободили...

— Две момчета, четири момичета, един крадец и един търсач на вещици, който официално не съществува — кисело каза Флора. — Все пак според мен Брам е сладък.

— Много сте глупави това момичетата — изсумтя Джими, а после се засмя. — Е, аз тогава може да съм стажант-герой.

— Или търсач на вещици — подхвърли Коу. — Показа голям талант, Джими. Мога да те взема за чирак...

Джими потръпна и вдигна ръка.

— О, не, благодаря. Тази чест е твърде голяма. Уважавам богинята ти... и чакам с нетърпение да се запозная с нея... но след много години.

— Е, ако си промениш решението, обади се в Храма. Ще трябва да го издиря онзи магьосник и малко помощ няма да ми е излишна.

— Къде мислиш, че е?

— Някъде — отвърна Коу. — Готви се да направи някоя беля. — Погледна Флора, която гледаше Джими, и продължи: — На този свят, приятелю, има неща, които може би никога няма да разбереш. Като далечната война с цураните на запад. Можеш да чуеш за тях и по някакъв начин да повлияят на живота ти, обаче сигурно ще предпочетеш да не знаеш за повечето неща, които стават. Но също така може да ти се случи да се сблъскаш с някаква страна на конфликт, който и аз самият не мога да си въобразя, камо ли да ти го обяснявам.

— Лиман Малахи неслучайно се е оказал гост в имението точно в нощта, в която се е родил Брам — продължи той. — Защо се е озовал тук, точно на това място, точно в същата нощ, може завинаги да си остане загадка, но едно поне мога да ти кажа. Той или някой друг като него ще се върне, за да причини още злини. И най-сетне, усетих в тази къща присъствието на тъмни духове. Каквото и да си е въобразявал баронът, че ще се случи, боя се, че можеше да стане нещо много поужасно. Струва ми се, че може би е имало друг проводник на злото, който е изчаквал да обладае тялото на лейди Илейн в критичния момент... В този свят има тъмни сили, приятелю; тъмни сили, които се хранят с кръв, убийство и хаос. Бихме могли с помощта на един умен юноша като теб да се опълчим на това зло.

Джими се засмя.

— Благодаря, но смятам да се лепна за нещо не толкова опасно — например да открадна златото под носа на спящ дракон.

— Би могъл да останеш с нас, Джими — каза Флора.

Младият крадец я погледна накриво и тя се изчерви.

— Не мисля, че ставам за твой... брат — подхвърли той весело. — А пък и ако остана, ще ме караш да помагам на стари дами да пресекат улицата, да избивам демони и Рутия само знае какво още! А знаеш ли какво ще направи капитан Карл с мене? Юнга ще ме направи — да си повръщам червата вахта след вахта.

Флора и Коу се засмяха.

— Тогава какво ще правиш? — попита Джарвис.

— Връщам се в Крондор... и то по суша! — отвърна Джими.

Коу се засмя.

— Тогава обръщай коня, приятелю, защото си тръгнал в погрешна посока.

Джими примига като бухал, стреснат от светлина на фенер. И също се засмя.

— Знаех си! — извика той, заби пети в хълбоците на коня и го обърна. — Сбогом, приятели! Флора, ако се върнеш някой ден в Крондор, знаеш къде да ме намериш!

Тя спря двуколката, изправи се, махна му и извика:

— Знаем, Джими Ръчицата!

— И ще прощавате, господин Коу, но все пак ще спя по-добре, ако пътищата ни не се кръстосат повече!

Коу се засмя.

— Сбогом, младежо!

Двамата дълго гледаха след него.

— Мислиш ли, че ще се върне в Крондор жив и здрав? — попита Коу.

Флора се засмя.

— И с джобове пълни със злато при това. Гарантирам.

— Злато?

Тя плесна поводите да подкара двуколката и се ухили.

— Ще се скрие от Брам, Лори и децата във фургона, ще заобиколи през дърветата и ще навести още веднъж замъка, преди да тръгне към Крондор. Ако Брам намери и един сребърен свещник или нещо от бижутата на лейди Илейн, значи не познавам Джими.

Джарвис Коу се засмя и подкара коня си до двуколката.

— Дано това момче си намери друго житейско призвание. Ще е срам да го видя свършил на бесилката.

Флора отново се засмя.

— Това никога няма да се случи, господин Коу. Не зная какво ще стане с него, но залагам живота си, че никой палач никога няма да сложи клупа на врата на Джими, Ръчицата.

ЕПИЛОГ КРОНДОР

Дневният господар вдигна глава.

Вратичката — за чието съществуване повечето членове на Гилдията на Шегаджиите не знаеха — рязко се отвори. Беше скрита в каменния зид, замаскирана от тъмните ъгли и сумрачната светлина; и човек трябваше да знае, че е там, за да я намери.

От тъмното изникна дребна фигура. Тъгълът на огромното мазе под бардака, известно под името Майчиното, се пазеше за Дневния или Нощния господар и техните преки подчинени и повечето Шегаджии стояха настрана, докато не ги повикат.

Дневният господар — постара се да не се засмее — възкликна:

— Я! Младият Джими Ръчицата. Толкова скоро?

— Имах причина — отвърна Джими. — Защо, не мина ли достатъчно време?

И седна на дървения стол от другата страна на масата.

— Зависи — отвърна Дневният господар. — Навън още вилнеят биячите, мъчат се да разберат кой какво е направил в замъка. Херцог Ги се върна с триумф, разбил кешийците в Долината на сънищата, никой нищо не знае за екипажа на „Кралски грифон“ и се смята, че Джоко Радбърн се е удавил, стига да не са празни мечти. Дел Гарза успя да припише повечето вина за всичко на Радбърн. — Мъжът сниши глас, все едно че не искаше да го подслушат, което си беше малко театрално, тъй като бяха съвсем сами в недрата на Майчиното. — Разправят, че принц Ерланд бил на смъртно легло и че Ги побеснял, като научил, че са го хвърлили в тъмницата, но Гарза и това приписал на Джоко, тъй че, изглежда, никой няма да пострада много. Освен принца, разбира се. Тъй че нещата са малко по-кротки, но ти все пак ще трябва да имаш нещо за Праведника да уталожеш гнева му след всичките главоболия, които му причини в замъка.

Джими бръкна под туниката си, извади малка кесия и безгрижно подхвърли:

— Двеста златни суверена. Това ще помогне ли?

Дневният господар закима така усилено, че двойната му брадичка се разтресе.

— Добре е като за начало. Предполагам, че това ще го спре да те хвърли в залива, но няма да е зле да добавиш в банката още нещо, иначе пак може да идеш при биячите затова, че се върна толкова рано.

Джими изправи рамене и се ухили.

Дневният господар неволно отвърна на заразителната му усмивка.

— Криеш нещо в ръкава си, млади Джими, не се съмнявам. Хайде, казвай.

— Помниш ли Джерем Змията?

— Джерем Бентон ли? Естествено. Защо?

— Въртеше банда хващачи на крадци за стария барон на Ландсенд.

Дневният господар се сепна.

— Мислех, че е умрял.

— Според мен е искал всички да мислят така. Въртеше си бизнеса там и хващачите му се оправяха доста добре. Задържаха всеки тарикат, който се появи в Ландсенд, и дори невинни селянчета, но техните мошеници си ги кътаха, а хората на барона бяха решили, че им е на сметка да пазят Джерем. Намекнах на новия барон за тия негодници и той ме награди със злато. Тъй че разкарах и Джерем, и сганта му от бизнеса.

Джими беше решил, че е по-добре да не споменава, че „новият барон“ е селско момче, все още неодобрено от кралския двор в Риланон, и че „наградата“ бе дошла без знанието на Брам, след като сви приличен брой ценности от неохранявания замък в нощта, когато всички си мислеха, че е напуснал Ландсенд. Беше взел каквото можеше да носи и да продаде лесно — наръч сребърни свещници и една красива кама, принадлежала на някой от предците на Бернар. И дълго време се мъчи, докато реши кое от бижутата на лейди Илейн да свие и кое да остави, та Брам да го подари на Лори. Все още беше озадачен от това, което Коу му беше казал за ролята на дамата в събитията от онази нощ, но чувството му за дълг към нея надделя над алчността му, тъй че открадна от нея съвсем малко. Беше намерил добри купувачи за ценностите, преди да стигне в Крондор, тъй че

когато влезе в града, вече не му се налагаше да си има работа с прекупвачи.

Беше влязъл на кон, облечен в скъпо палто и чиста риза, а стражите на портата се интересуваха повече от дрипльовци и крадци, опитващи се да избягат от града, отколкото от заможен младеж, дошъл на гости от Ландсенд. Продаде коня и седлото и сега единственото останало от авантюрата му беше красивата шапка, палтото и още една торбичка със злато, която не смяташе да дели с Праведника.

Дневният господар го изгледа продължително.

— Искаш да кажеш, че Ландсенд е узрял за десант на една добре организирана шайка?

— Точно — отвърна Джими. Мъчеше се да не изглежда прекалено самодоволен, но без успех.

Дневният господар се изкиска.

— Добре, ще говоря с Праведника за това. Струва ми се, че е съвсем прилична цена за опрощението, ако си ни поднесъл на тепсия цял град. С добро разположение при това, съвсем близо до границата с Кеш. Сега си отиваш в бърлогата и се спотайваш няколко дни, и ако каже „не“, ще ти се обадя колко още да се криеш. Най-много още месец-два ще е според мен. Но ако каже „много добре“, искаш ли да се върнеш с бандата в Ландсенд и да ѝ помогнеш да се устрои?

Джими бързо стана от стола.

— Не, благодаря. Ще си остана в Крондор. Тук ще ме притесняват само биячи, стражата и от време на време някой търговец с нож. Детска игра. Животът в провинцията се оказа доста опасен за вкуса ми.

С тези думи младият крадец обърна гръб на Дневния господар и се върна в каналите. Вдиша дълбоко и зашляпа през мръсния тухлен тунел, усетил отново уюта и сигурността на мястото, което смяташе за роден дом. Знаеше, че Праведника ще го накара да се скатае още седмица-две, само за да се увери, че не е забравил кой командва града, но знаеше, че все пак има кесии за рязане и стаи за отарашване, а Гилдията винаги беше алчна за своя дял. Рано или късно разрешението щеше да дойде и Джими Ръчицата щеше да се върне към своя занаят. До гуша му бе дошло да помага на принцеси и селски момичета и да се бие с тъмни сили и незнайни ужасии.

Вървеше в мрака и си подсвиркваше.

ПОСЛЕСЛОВ

Защо в сътрудничество?

Често ми задават този въпрос.

Това е третата книга от поредицата „Легенди за Войната на разлома“. През следващите няколко години ще се съсредоточа върху самостоятелни творби, но стига да е възможно, смятам и в бъдеще да работя в сътрудничество. Причината да го желая е двойна.

Първо, за мен Мидкемия винаги е била свързана с „други гласове“. За да разберете какво имам предвид, трябва да си спомните, че светът на Мидкемия се разви като кампания „ролева игра“ от много умни хора през годините, докато следвахме в Калифорнийския университет Сан Диего в края на 70-те.

За мен хората, замесени в сътворяването на този свят, имаха дълбоко въздействие върху начина, по който виждам Мидкемия, нейното многообразие и уникални свойства. Когато избирам място в света, където да разположа труда си, характерът на това място често се оказва нещо, решено от някой друг преди години.

Тъй че работата с други автори е възможност да вкараш в играта „други гласове“. Първите трима, Уилям Р. Форсчън, Джоел Розенберг и съавторът на тази книга Стив Стърлинг, са писатели, на чийто труд се възхищавам. Стилете им съществено се различават от моя, но всички работихме заедно с лекота.

Начинът, по който работехме, беше забележително сходен и много различен от начина, по който работих с Джани Вурц върху трилогията „Империята“. С Джани си разменяхме главите и ги преписвахме по няколко пъти — дотам, че има места, за които не мога да ви кажа кой какво е написал.

С Бил, Джоел и Стив се споразумявахме за основния сюжет, след което ги оставях. Щом получех черновата им, я пренаписвах, като се стараех да съхраня „гласовете“ им непроменени и в същото време гледах творбата да се съгласува със света, за който пишехме.

Разменяхме имейли или си говорехме по телефона — и мимоходом се появяваше смесеният „глас“.

За тази книга, „Джими Ръчицата“, Стив Стърлинг избра този герой — един от любимите му — и бях щастлив да направим разказ за „първата“ соло авантюра на Джими, много преди да спаси Арута от убиеца на покривите на Крондор. Мисля, че е редно да кажа, че след като бях написал много книги за Джими/лорд Джеймс, едва ли щях да мога да се върна към този герой, обременен от онова, което знаех, че му предстои. Стив успя да открие момчето, което изникна в последните четири глави от първата половина на „Магьосника“, и да ми напомни кое е то и какъв мъж ще стане.

В „Убийство в Ламът“ двамата с Джоел успяхме да „клонираме“ трима от моите любими герои от неговата вселена, да ги променим съвсем мъничко, за да ги направим мидкемийци, но с отзвук от тяхната добре хронизирана история от поредицата „Стражи на огъня“ на Джоел. Първоначалната ми идея за тази история се корени в едно мое старо намерение да напиша самостоятелна книга за Роалд, приятеля-наемник на Лаури, който бе упоменат в „Сребротрън“, в задушен от снежната буря град, където е извършено убийство. Така стана по-добре според мен.

Бил искаше да пише за похода на Ксенофонт през Персия като фентъзи, а аз — книга в стила „Стрелците на Шарпи“, тъй че накрая стигнахме до „Доблестен враг“. Много добрата подготовка на Бил във военната история и запознатостта му с исторически фигури ми предложиха силни характери, които ценя, наред с героите, които създадох сам. Но сам едва ли щях да мога да се справя.

За мен беше удоволствие да работя заедно и с тримата автори и както винаги, научих много от надничането в главата на друг автор. Надявам се читателите да изпитат същото удоволствие. Очаквам в бъдеще да мога да работя и с други талантиви писатели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.